

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 14

Ple del Parlament

Sessió 12, primera reunió, dimecres 13 de novembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals l'1 de gener no es disposarà de pressupostos de la Generalitat per al 2025 317-00022/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació a la rebaixa fiscal per als macroprojectes de centres recreatius turístics 317-00023/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre el calendari i les característiques del futur model de finançament 317-00017/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'amenaça d'atacs gihadistes com a conseqüència de la legitimació de l'islamisme per part del Govern 317-00018/15	9
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de revisar la derogació, l'any 2017, de l'article 6 del reglament de la llei d'urbanisme amb la finalitat de limitar la construcció en zones inundables 317-00020/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre les competències previstes en estructura tributària i les propostes en lògica redistributiva 317-00021/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre la desconfiança dels ciutadans en les institucions 317-00024/15	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç dels primers cent dies i les futures accions del Govern 317-00019/15	16
Pregunta al Govern sobre la reivindicació de convertir íntegrament l'edifici de la Via Laietana en un espai de memòria democràtica 310-00036/15	17
Pregunta al Govern sobre el sistema d'emergències 310-00037/15	19
Pregunta al Govern sobre l'avantprojecte de llei de drets culturals 310-00033/15	21

Pregunta al Govern sobre el millorament de la col·laboració amb els ens locals en matèria de serveis socials	
310-00034/15	22
Pregunta al Govern sobre el paper, l'evolució i el lideratge de l'economia catalana	
310-00035/15	24
Pregunta al Govern sobre la justificació de l'increment del pressupost destinat a l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient	
310-00032/15	25
Pregunta al Govern sobre les previsions de les finances públiques	
310-00043/15	27
Pregunta al Govern sobre les càrregues burocràtiques que entorpeixen el foment de l'economia	
310-00044/15	29
Pregunta al Govern sobre la situació del català (posposada)	
310-00038/15	31
Pregunta al Govern sobre la situació d'emergència provocada per la DANA	
310-00039/15	31
Pregunta al Govern sobre les energies renovables	
310-00040/15	32
Pregunta al Govern sobre les seleccions esportives catalanes	
310-00041/15	34
Pregunta al Govern sobre les bonificacions del transport públic	
310-00042/15	36
Informes del Síndic de Greuges	
360-00019/13 i 360-00026/13	38
Interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (posposada)	
300-00011/15	71
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques que desenvoluparà el Departament d'Igualtat i Feminisme amb relació a la violència masclista	
300-00021/15	71
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat	
300-00029/15	76
Interpel·lació al Govern sobre els efectes socioeconòmics de les zones de baixes emissions en les famílies i els treballadors	
300-00022/15	82
Interpel·lació al Govern sobre el foment del treball autònom	
300-00026/15	88
Interpel·lació al Govern sobre el model econòmic de Catalunya	
300-00024/15	95
Interpel·lació al Govern sobre la millora de les polítiques de salut	
300-00025/15	102
Interpel·lació al Govern sobre la salut mental	
300-00027/15	108

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 12.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2022 (tram. 360-00019/13). Síndic de greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 538, 99).
3. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2023 (tram. 360-00026/13). Síndic de greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 804, 5).
4. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques que desenvoluparà el Departament d'Igualtat i Feminisme amb relació a la violència masclista (tram. 300-00021/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat (tram. 300-00029/15). Lluís Mijoler Martínez, del Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre els efectes socioeconòmics de les zones de baixes emissions en les famílies i els treballadors (tram. 300-00022/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (tram. 300-00011/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el model econòmic de Catalunya (tram. 300-00024/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre el foment del treball autònom (tram. 300-00026/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la millora de les polítiques de salut (tram. 300-00025/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la salut mental (tram. 300-00027/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el millorament de la qualitat educativa (tram. 300-00020/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les violències masclistes (tram. 300-00028/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la perspectiva de gènere en les polítiques públiques (tram. 300-00023/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el finançament del món local (tram. 302-00008/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció del delta de l'Ebre (tram. 302-00009/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats (tram. 302-00010/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil i la garantia de rendes (tram. 302-00012/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el programa de llengua àrab i cultura marroquina implantat al sistema educatiu (tram. 302-00011/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat de garantir una veu catalana a l'exterior al servei dels interessos i les necessitats de la Catalunya del segle XXI (tram. 302-00013/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la manca d'inversions i el dèficit de serveis públics als Pirineus (tram. 302-00014/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que quatre diputats i tres diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi i les diputades Glòria Freixa i Vilardell i Judith Toronjo Nofuentes, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. El diputat Juli Fernández Olivares, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Marta Vilalta i Torres. I la diputada María Elisa García Fuster, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef.

Les delegacions de vot de la diputada Glòria Freixa i Vilardell i del diputat Juli Fernández Olivares corresponen a la sessió plenària d'avui, 13 de novembre, i la delegació de vot de la diputada María Elisa García Fuster correspon a la sessió plenària de demà, 14 de novembre, a la tarda.

Saben que ahir el Govern, el Departament d'Interior, va activar la fase d'alerta del pla especial d'emergències per inundacions a Catalunya a les comarques del Baix Camp, el Baix Ebre, el Montsià, la Ribera d'Ebre i el Tarragonès. Des de la Mesa del Parlament, ahir els vam fer arribar un correu electrònic en el qual exoneràvem els diputats d'aquestes comarques, més els de la Terra Alta i del Priorat, d'assistir avui a aquesta sessió plenària, essent coherents amb allò que demanava el Govern. Per tant, això pot alterar alguns elements de l'ordre del dia d'avui.

De fet, la novena pregunta s'ha demanat que es pugui posposar. Els parlo de la pregunta oral sobre la situació del català, que havia de substanciar la diputada Mònica Sales. Al llarg de la tarda potser veurem també posposada alguna interpellació, en aquest cas, del Grup Parlamentari del Partit Popular, que fa referència al diputat Huguet, que també és d'aquestes comarques de Tarragona. Per tant, aquest és un primer element que volem traslladar.

Un segon. Hi ha dues persones de la Mesa que estan representant el Parlament de Catalunya a l'Assemblea de la Francofonia, que s'està duent a terme en aquests moments a Prístina, que són el diputat secretari Juli Fernández i la diputada secretària Glòria Freixa. Demà ja s'incorporaran en aquesta sessió plenària. Però també volia donar comptes d'aquesta visió de la Mesa, que és sensiblement diferent a l'habitual.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Finalment, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 1.714 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

**Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals
l'1 de gener no es disposarà de pressupostos de la Generalitat per al 2025**

317-00022/15

Comencem, doncs, el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral, en aquest cas al president de la Generalitat. La primera pregunta, sobre els darrers esdeveniments polítics, la formula el diputat senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts.

Albert Batet i Canadell

Molt bon dia, president del Parlament, president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades.

En primer lloc, en nom de Junts per Catalunya, donar un missatge de suport i de precaució, especialment a les comarques del sud del país. Esperem que aquesta nova DANA passi al més aviat que sigui possible i tingui el mínim dany per al conjunt de la població i del territori.

President, aquesta setmana farà cent dies que vostè va accedir a la presidència de la Generalitat. El primer i principal compromís que va prendre va ser que hi haurien pressupostos del 2025 en vigor l'1 de gener. Arribats a aquest punt, la pregunta és clara, president: com és que no hi hauran pressupostos en vigor l'1 de gener d'aquest 2025?

El president

Per a respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt bon dia. També vull començar aquesta sessió de control enviant un missatge de precaució, de petició de precaució, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que viuen a les cinc comarques, les comarques de Ribera d'Ebre, Baix Ebre, Montsià, Baix Camp i Tarragonès. La restricció de mobilitat decretada des d'avui a les sis del matí fins aquest vespre en previsió dels efectes de la DANA, i també al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en uns dies en què es preveuen pluges intenses.

Efectivament, fa tres mesos i el Govern està treballant per tindre els pressupostos al més aviat possible. A mi m'hagués agradat, senyor Batet, tenir-los el dia 1 de gener, però no podrà ser. I respecto els processos que hi han de certes formacions polítiques, els respecto, crec que és bo també tenir-ho present. I el Govern està treballant per tenir els pressupostos al més aviat possible i primo més tenir uns bons pressupostos que uns pressupostos ràpids que no siguin bons.

Aquí també em permetrà vostè, jo ja m'he expressat amb claredat en aquesta cambra, tinc dos acords d'investidura amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, són els meus interlocutors prioritaris. Però faig també una crida a tots els grups: si tan important creuen que és que hi hagin pressupostos a Catalunya, farien bé a col·laborar-hi.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, no busqui excuses ni centrifugui responsabilitats. Que Esquerra Republicana de Catalunya faria el seu congrés el 30 de novembre ja se sabia quan vostè va accedir el 8 d'agost a la presidència de la Generalitat de Catalunya. Que no hi hagi pressupostos és una responsabilitat exclusiva de vostè i és la demostració de la debilitat del seu Govern.

Vostè va decidir accedir al càrrec a qualsevol preu, sense valorar les conseqüències de prioritzar pactes d'investidura i no de legislatura, com necessita el país. Vostè va triar aquesta inestabilitat, president, i vostè n'és el màxim responsable. A més a més a aquesta debilitat hi hem de sumar el seu sucursalisme.

Durant aquests cent dies mai no hem sentit aixecar la veu seva ni defensar els interessos de Catalunya davant del Govern de Pedro Sánchez, de La Moncloa i de Madrid. Aquesta debilitat i aquest sucursalisme demostren que no vol ser el president de tots els catalans. Va voler el càrrec a qualsevol preu i aquest càrrec tenia un encàrrec, com dirien alguns, que era acabar la feina. I sota aquesta aparença de falsa normalitat, el seu Govern, president, el seu Govern, està fent una purga a independentistes, que van des de mossos d'esquadra a delegats d'Exterior de la Generalitat de Catalunya que han estat cessats pel simple fet de ser independentistes.

President, li demanem que aquesta debilitat, aquest sucursalisme i aquesta voluntat de no ser el president de tots els catalans ni de la majoria dels catalans..., rectifiqui. Catalunya necessita un president que governi, que governi per tot el conjunt de la societat, que presenti uns pressupostos, que presenti uns pressupostos en temps i forma en aquest Parlament i vostè va decidir arribar a aquest càrrec amb aquesta situació. Per tant, la responsabilitat...

El president

Se li ha acabat el temps.

Albert Batet i Canadell

...és només seva.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Amb tot el *fair play*, senyor Batet, això de «purga d'independentistes» no s'ho creu ni vostè. Pregunti-li al senyor Quico Homs (*remor de veus*), pregunti-li al senyor Quico Homs, que segueix a la Comissió Jurídica Assessora, o pregunti-li al senyor Pere Macias, que segueix de comissionat de Rodalies. Ho dic per lo de la purga. Em poden dir moltes coses, però coses que no són, no. Respecto, abans que res, la professionalitat i la competència, i valoro la gent per això en els nomenaments que faig. I he ratificat persones que són membres de la seva formació política perquè fan ben feta la feina.

Segon, la responsabilitat, la tinc molt clara, la que tinc jo. Efectivament, és responsabilitat del Govern portar un pressupost en aquesta cambra i l'hi portarem. I el meu Govern és un govern en minoria, ho sé des del primer minut. I actuo en conseqüència, amb generositat –o almenys ho intentem– i parlant amb tothom.

I tercer, penso que és bo que a totes les administracions hi hagi pressupostos. A totes. Els quaranta-dos diputats del meu grup estaran per aquesta feina. Tinc dos acords d'investidura amb Esquerra Republicana i amb els Comuns que, per complir-los, requereixen d'un pressupost. Respecto els processos interns –i ho faig, a més a més, convençut– d'aquestes formacions polítiques, i no poso més llenya al foc.

Ara, també dic que hi han altres grups parlamentaris. Si tan important creuen que són els pressupostos, posin-se a la feina.

El president

La següent pregunta sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació a la rebaixa fiscal per als macroprojectes de centres recreatius turístics

317-00023/15

...la formula el diputat senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President Illa, l'hi torno a reiterar una vegada més. Per a Esquerra Republicana aquesta legislatura no té cap sentit si no es produeixen avenços reals i tangibles en sobirania nacional i social. I un cop més li recordo que això passa en primer lloc per complir tot allò acordat. Sense concrecions en els acords no hi haurà converses per a res més. Sabem que alguns d'aquests acords no són ràpids ni fàcils d'executar, però d'altres són molt senzills, president.

I avui n'hi volem recordar un que, a més a més, va condicionar, sense cap mena de sentit, la passada legislatura. Li parlo, president, del Hard Rock i dels privilegis *ad hoc* per a promotors de casinos que, amb l'oposició d'Esquerra Republicana, aquesta cambra va aprovar el 2014. Deu anys després, avui tenim l'oportunitat de retirar la catifa vermella que la «sociovergència» va desplegar als casinos i de revertir una rebaixa fiscal que era i és immoral.

Ho hem de fer perquè és un compromís acordat, però sobretot perquè el Hard Rock és incompatible amb el model de país que volem i defensem des d'Esquerra. El joc i el model de turisme massiu que representa el Hard Rock és depredador del territori i de la salut de la ciutadania; és especulatiu, insostenible i ens allunya de la cohesió social. Per això Esquerra Republicana registrarà avui mateix una proposició de llei per lectura única per revertir la rebaixa fiscal i les modificacions imposades ara fa deu anys.

President, què farà el seu grup parlamentari davant d'aquesta iniciativa?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt bon dia. El meu grup parlamentari el que farà és complir els compromisos subscrits amb el grup que vostè representa i amb el Grup dels Comuns. I el compromís que vam subscriure és de revertir beneficis fiscals que hi havia en el centre recreatiu i turístic de Vilaseca i Salou. I, per tant, nosaltres teníem previst complir aquest compromís amb la llei de mesures d'acompanyament del pressupost. I vostès presenten avui un projecte de llei i va en aquesta línia i amb aquest text. Complirem els compromisos que vam subscriure. Aquest i tots.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. El model d'Esquerra Republicana, l'hi deia abans, res té a veure amb el d'impulsar macroprojectes que alimenten la precarització; que consumeixen massivament uns recursos naturals cada cop més escassos, malmeten el territori i engreixen les desigualtats econòmiques i socials de la nostra societat. Precisament el nostre model passa per la defensa aferriada de la cohesió social i el respecte al territori, sense subordinacions, imposicions o xantatges de promotors de projectes insostenibles o de grans corporacions.

I al Camp de Tarragona, com a la resta del país, així ho va treballar el Govern republicà que l'ha precedit, amb una aposta decidida per la reindustrialització, la descarbonització, la creació de llocs de treball de qualitat i estables i la prosperitat econòmica.

Tot plegat, president, sense oblidar la nova realitat climàtica que ja estem vivint, que ja estem patint. Casar l'impuls d'un model econòmic pròsper amb el respecte pel medi ambient és també entendre que no s'hi val tot per créixer a costa de tot.

I per això Esquerra Republicana estarem sempre amb qui vulgui fer avançar el país, no a costa de tot, sinó al costat de tothom, sense privilegis i sense subordinacions.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

(El president de la Generalitat comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...parlar de prosperitat compartida. Penso que no funcionaríem bé com a societat, com a país, si no hi hagués, si no es generés prosperitat. N'estem generant, per cert, bastanta més que els nostres veïns; l'economia creix. Ara, aquesta prosperitat ha de ser compartida, ha d'arribar a tots els ciutadans de Catalunya, no pot quedar-ne ningú exclòs.

I perquè aquesta prosperitat sigui compartida fa falta una fiscalitat justa, equilibrada. Per això creiem que, efectivament, el context d'avui, que no és el mateix... Jo tampoc vull entrar aquí, ara, a posar el dit a la llaga de lo que es va fer fa uns anys. El context és diferent avui del que era el 2014, on es van prendre un seguit de decisions. Avui crec que no es donen les condicions per poder dir: «Escoltin-me, no té raó de ser, aquest benefici fiscal.»

I sobre els projectes, s'han d'analitzar un a un. Nosaltres volem projectes que serveixin per tirar el país endavant. A vegades, determinats projectes poden tenir també o poden ser objecte de consideracions especials, però ningú pot escapar, des del meu punt de vista, d'una fiscalitat justa, que és, hi insisteixo, necessària perquè la prosperitat que generi Catalunya sigui una prosperitat compartida.

Ens tindrà a mi i al meu Govern sempre en aquesta posició. Som un partit socialdemòcrata, som un partit d'esquerres que volem, hi insisteixo, que la prosperitat que es genera al país arribi a totes i tots els ciutadans de Catalunya.

El president

La següent pregunta sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el calendari i les característiques del futur model de finançament

317-00017/15

...la formula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Qué calendario maneja para el nuevo sistema de financiación? Gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El que figura a l'acord que vaig subscriure amb Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. En el año 2009, el *tripartit* presentaba a bombo y platillo un nuevo sistema de financiación, el todavía vigente, que tenía que ser –cito textualmente– «el mejor de la historia, veinticinco años de vigencia, bilateral, singular y que respetara el principio de ordinalidad». Le suena, ¿verdad? Era todo mentira. Era un timo. Resulta ser que no era el mejor, sino que era el peor.

Pretendían ustedes, ya entonces, salir del sistema ordinario de financiación y del Consejo de Política Fiscal y Financiera, y hoy insisten en la misma fórmula fracasada, agravada, corregida y aumentada.

Que Catalunya necesita mejorar su financiación no lo duda a nadie, pero renuncian ustedes a los mecanismos legales, estatutarios y constitucionales ya existentes, para lanzarse a una suerte de confederación asimétrica que no irá a ningún sitio. Eso es puro procesismo, y ya sabemos cómo acaba.

Prometen ustedes una agencia tributaria catalana plena, pero carecen de los instrumentos para desarrollarla, y lo saben. Es otro timo, otra mentira. Es filfa.

Y lo peor es que Esquerra y Junts saben perfectamente esto, pero aceptan felices el papel de palanganeros del PSC, por distintos motivos: Esquerra, mientras resuelve sus problemas internos; Junts, hasta que resuelva la situación personal de Carles Puigdemont, que es lo único que les ocupa y preocupa. Resultado –no hace falta ser Nostradamus para predecirlo–: el nuevo sistema de financiación bilateral y singular *no verá la luz*. Esto ya lo hemos visto y sabemos cómo acaba.

Lo que sí veremos, en cambio, es una nueva y masiva subida de impuestos. En eso sí son ustedes de eficacia germánica, es la especialidad de la casa. Subiendo impuestos no fallan nunca; creando riqueza fracasan siempre.

Muchas gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Fracassar, fracassar, fracassar en la generació de prosperitat, més aviat no; almenys aquest any. Però no ho dic jo, ho diu el Fons Monetari Internacional, ho diuen les previsions del Banc d'Espanya, ho diuen les previsions de Funcas. Fracassar, fracassar generant prosperitat, ni a Espanya ni a Catalunya, més aviat no.

Miri, hi ha una cosa clara i una incògnita, en matèria de finançament. La cosa clara és que hi haurà un nou sistema de finançament, en els termes exactes que vam acordar amb Esquerra Republicana. La incògnita és què farà vostè, què farà el seu grup polític, si defensarà els interessos de Catalunya o no. Aquesta és la pregunta que tenim, la incògnita que tenim en la matèria.

La certesa que pot tenir vostè és que hi haurà un nou sistema de finançament, que no trencarà res, que millorarà les coses a Catalunya i a Espanya i que serà el que hem acordat amb Esquerra Republicana. Perquè és una proposta positiva, que serveix per donar millors serveis.

Vull recordar una cosa que s'oblida a vegades: el sistema de finançament de les comunitats autònomes és el sistema de finançament de l'estat del benestar, perquè la sanitat i l'educació i els drets socials depenen d'aquest sistema de finançament, que és un sistema de finançament, l'actual, que no he vist a ningú que no defensi que s'ha de millorar. I no el millorem abaixant impostos, com fan alguns col·legues seus que governen algunes comunitats autònomes. Així no es millorarà, perquè estem quatre punts per sota de la mitjana de pressió fiscal sobre el producte interior brut a la Comissió Europea. Tampoc ho dic jo, ni ho diu el ministre Cuerpo, ho diu la Comissió Europea: estem quatre punts per sota, i s'ha de recuperar aquest diferencial.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'amenaça d'atacs gihadistes com a conseqüència de la legitimació de l'islamisme per part del Govern

317-00018/15

I la formula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, en los últimos días hemos conocido un informe que alerta sobre el riesgo de ataque yihadista contra los Mossos d'Esquadra, un informe que surge fruto de unas pesquisas en las que se detectaron el cómo atacar comisarías o información sensible sobre los chalecos antibalas de los agentes. Usted seguramente creará que es fruto de la casualidad o de un fenómeno global sobre el cual, pues, no podemos influir, pero yo ya le digo que eso es radicalmente falso.

La amenaza yihadista en Cataluña crece proporcionalmente desde que ustedes y el resto de formaciones separatistas han ido cediendo ante el islamismo. Porque cuando ustedes aplauden a personas como Mohamed Said Badaoui, con órdenes de expulsión por radicalizar a menores, están legitimando el islamismo. Porque cuando ustedes callan ante el Congreso islámico que denigra a nuestras mujeres, ustedes están legitimando el islamismo. Y cuando ustedes consienten que las redes de tráfico de personas..., y permiten que se asiente la inmigración ilegal en Cataluña, ustedes, señor Illa, están legitimando el islamismo.

Y ante esta cruda realidad yo lo tengo que preguntar: ¿van a seguir legitimando el islamismo o van a decidir proteger a los catalanes?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Jo no només ho condemno, sinó que poso tot el meu esforç i tots els recursos possibles per perseguir aquelles persones que se salten el marc legal vigent i que trenquen la convivència, resin al déu que resin, parlin la llengua que parlin i tinguin el color de pell que tinguin. Però tampoc identifico cap religió, ni cap color de pell, ni cap llengua amb comportaments *per se* delictius, que és el que fa vostè o el que dona a entendre vostè amb la seva pregunta.

Qui la fa la paga, a Catalunya. Per això tenim un servei de policia, els Mossos d'Esquadra, que es prenen molt seriosament totes les amenaces, que les persegueixen i que posen davant de la justícia aquelles persones que incompleixen les normes de convivència que tenim. Hi insisteixo, resin al déu que resin, parlin la llengua que parlin i tinguin el color de pell que tinguin. Això és el que fem nosaltres.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, ustedes están haciendo algo muy mal, porque las consecuencias de sus políticas son evidentes: una de cada tres operaciones contra el terrorismo yihadista en España en 2024 se produjo en Barcelona, señor Illa. A pesar de ustedes, estamos a tiempo de revertirlo. Yo le animo a que copie las estrategias de países vecinos de Europa. Pero yo le voy a decir el cómo.

En primer lugar, lo que debería hacer, señor Illa, es reconocerlo abiertamente. Cataluña tiene un grave problema con el islamismo, sí. E ignorarlo o negarlo, señor Illa, ya nos ha costado muchas vidas en el pasado.

Y, en segundo lugar, yo le exijo que actúe con firmeza de una vez y mande un mensaje claro al mundo: Cataluña no va a permitir que se instale el islamismo. Porque eso, señor Illa, puede costarnos muchísimas vidas. Yo le exijo que asuma su responsabilidad como presidente de la Generalitat, que proteja a los catalanes, a los Mossos d'Esquadra; que combata de verdad el terrorismo yihadista, que está en muchos barrios y en muchas ciudades de Cataluña, y, por supuesto, haga todo lo que esté en sus manos para expulsar a todos aquellos que, mediante el asesinato, quieren imponer su modo de vida. Estamos a tiempo.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Catalunya ha estat, és i serà una terra d'acollida i de convivència, que acollirà i permetrà que vinguin aquí a desenvolupar el seu projecte de vida aquelles persones que vulguin acceptar el nostre marc de convivència. I Catalunya, com que és una terra de convivència, actuarà amb contundència, com ho està fent ja, contra totes aquelles persones, siguin les que siguin, resin al déu que resin i tinguin el color de pell que tinguin i parlin la llengua que parlin, que trenquin aquest marc de convivència.

Això és el que estem fent ja a Catalunya i això és el que seguirem fent. I m'agradaria que vostè no confongués coses.

El president

La següent pregunta sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de revisar la derogació, l'any 2017, de l'article 6 del reglament de la llei d'urbanisme amb la finalitat de limitar la construcció en zones inundables

317-00020/15

...la formula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, aquesta setmana estem patint una nova DANA, quan fa només quinze dies vam tindre una gota freda que va arrasar una part important del País Valencià, amb les conseqüències que totes coneixem, i que també va tindre efectes a Catalunya; això sí, afortunadament, només materials.

Sabem, malauradament, que no serà l'última gota freda que patisca el nostre país i que els fenòmens meteorològics cada vegada seran més intensos, més devastadors, i també més freqüents. Per tant, cal treballar des de la prevenció, des de la planificació i, sobretot, amb anticipació, també sent conscients que el risc zero, doncs, no existeix.

En aquest sentit de l'anticipació i la planificació, l'any 2017 el govern de Junts pel Sí –Esquerra Republicana i Junts– van suprimir, van eliminar l'article 6 del reglament de la llei d'urbanisme de Catalunya. Quina és la conseqüència d'aquesta supressió? Doncs facilitar la construcció en zones inundables del nostre país, relaxar les exigències per poder construir en aquestes zones que sabem que tenen un alt risc d'inundació.

Per tant, president, la pregunta és obligada: està vostè disposat a tornar a la llei d'urbanisme més garantista del govern d'esquerres o mantindrà aquesta reforma legislativa del govern de Junts pel Sí, que facilita la construcció en zones inundables?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Efectivament, el canvi climàtic i els seus efectes són ben visibles en la DANA que vam patir la setmana passada –tornem a enviar un missatge de solidaritat a les ciutadanes i ciutadans de València–, que estem patint aquests dies aquí, i és un fenomen que no només no podem negar, sinó que ens hem de prendre molt seriosament.

En aquest sentit, vaig comparèixer la setmana passada en aquesta cambra per explicar quatre línies de treball del Govern de Catalunya, una d'elles, justament, formulada amb un encàrrec a la consellera Sílvia Paneque de revisió de totes les zones inundables de Catalunya i de tota la normativa referent a aquesta qüestió, i d'un conjunt de mesures de correcció, si és que s'escau des de qualsevol punt de vista, de

protecció de les persones o jurídic, d'edificacions que pugui haver-hi. Per tant, ja hi estem treballant, ja hem fet un encàrrec en aquest sentit, no?

El que vostè em planteja és l'article 6 de la llei d'urbanisme de Catalunya, que va ser reformat el 2017. Doncs veurem si, diguem-ne..., serà objecte d'estudi. Forma part d'aquest encàrrec genèric que vam fer a la consellera Paneque, i veurem, aquest procés... I el Govern es posicionarà al respecte, eh?

En principi, nosaltres pensem que convé revisar tots els criteris d'inundabilitat, refer tota la cartografia amb criteris d'avui –amb criteris d'avui. Aquests darrers anys les coses han evolucionat, i al final, si hi ha una modificació legislativa, serà aquesta cambra la que s'haurà de pronunciar.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Jo sí que li demanaria, lo primer, que convoque els grups parlamentaris per treballar plegades. Estic convençuda que, malgrat totes les diferències que puguem tindre entre nosaltres, sempre que siga per tirar endavant polítiques públiques que siguen garantistes per protegir i per salvar vides, estarem totes amb la vocació més constructiva. Jo parle per part dels Comuns, però sé que això és un sentir general en aquesta cambra. Estem parlant de la vida dels catalans i les catalanes. Per tant, sí que li demane aquesta convocatòria.

En segon lloc, sí que hi vull insistir, necessitem acabar amb aquest campí-qui-pugui de construir en zones inundables. I, per tant, jo crec i nosaltres defensem que la millor proposta és acabar amb aquesta supressió que va impulsar Junts pel Sí del campí-qui-pugui i construir en zones inundables. Per tant, la prevenció.

I segon, aquesta mesura és necessària, però no és l'única. I, per tant, nosaltres sí que volem insistir en la necessària actualització del Sistema d'Emergències de Catalunya, que també ho va anunciar vostè la setmana passada. I també hi vullc insistir, sí, en la necessària reducció d'emissions, que és el que genera l'escalfament del planeta i que està darrere d'aquest canvi climàtic.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Estaré encantat de compartir i treballar amb el conjunt dels grups de la cambra les propostes que puguem tenir i les que puguin tenir els grups en aquest capítol, en el capítol d'actualització de protocols, en el capítol d'ajudes. Això, per descomptat. Però doni'ns temps a que puguem fer la feina prèviament per poder presentar alguna cosa.

Jo estic completament d'acord en que ens hem de prendre molt seriosament això i que hem d'actuar en conseqüència, tampoc faig meva –també vull deixar-ho clar– l'expressió de que aquí sigui un campí-qui-pugui. O sigui, hi ha coses a millorar? Sí, però crec que... Moltes a millorar, si vol li dic moltes a millorar, eh?, però tampoc diria que sigui un campí-qui-pugui. Hi ha una normativa, una tramitació, en fi, a vegades feixuga –a vegades feixuga. I, per tant, el que hem de fer és actualitzar-la i posar-la a data d'avui d'acord amb la millor informació que tinguem disponible.

En aquest sentit, compti vostè que comptaré amb els grups, crec que també els hem anat informant de tot el relatiu a la DANA. Crec que ahir la consellera Parlon va parlar amb els grups i els va posar al corrent.

El president

Se li ha acabat el temps, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les competències previstes en estructura tributària i les propostes en lògica redistributiva

317-00021/15

La següent pregunta, sobre la situació política, la formula la diputada senyora Laure Vega, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laura Fernández Vega

Sí. Bon dia, president. Aquesta setmana ha parlat vostè del calendari sobre el finançament singular i voldríem preguntar quines competències s'estan preveient de cara a l'estructura tributària, si és que realment s'estan tenint en compte, i quines serien les seves propostes en lògica redistributiva.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

En matèria de finançament singular, m'he expressat crec que amb bastanta claredat. És a dir, complirem literalment l'acord subscrit amb Esquerra Republicana, també pel que fa referència al calendari. Hi ha un grup d'experts que s'ha creat a la conselleria que està treballant i fent propostes i hi ha un altre grup que està treballant també amb l'agència tributària catalana i l'agència tributària espanyola per veure com es pot implementar.

I en matèria redistributiva, jo m'he manifestat a favor d'una fiscalitat justa. He dit clarament que no revisariem a la baixa impostos, que no està la situació per fer això. He dit que el meu Govern és un govern que vol que es generi prosperitat a Catalunya, per tant, vol també incentius perquè es puguin crear empreses aquí, i empreses que puguin funcionar bé, però que aquesta prosperitat que es genera sigui una prosperitat que arribi a tots els racons de Catalunya i a tots els ciutadans de Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, està molt bé la claredat respecte d'altres partits polítics i d'altres lobbys de pressió, com és la patronal, de que no es baixaran aquests impostos. Però més enllà d'això, hem de tenir en compte que l'economia també és política i, per tant, que és important saber quines polítiques podem desenvolupar.

A nosaltres no només ens interessa això que es diu tant que tindrem la clau de la caixa, ens interessa saber realment què farem amb aquests diners, perquè ara mateix, amb la composició de Govern, pot passar que no es baixin els impostos, però en un altre moment pot ser d'una altra manera.

En aquest sentit, és important posar sobre la taula que ara mateix, per exemple, l'estructura de l'IRPF és absolutament contrària al que hauria d'ésser. Són les rendes més baixes, les treballadores, les que estan aportant més, proporcionalment, que les rendes més altes.

No només això, ens trobem que quan rebaixem el frau fiscal a Catalunya: el 2021, 338 milions d'euros; l'any 2022, 294 milions d'euros; l'any 2023, 286 milions d'euros. En els tres casos, més de la meitat té a veure amb l'impost de successions i donacions. És evident que aquells que no paguen un impost, és a dir, les rendes més baixes, les treballadores, no poden defraudar-lo, per tant, ens trobem que en aquest país són els rics, les rendes més altes, qui més defrauden.

Seguir apostant per polítiques socials de pedaços com és la renda garantida ciutadana o com és l'ingrés mínim vital, que a dades de juliol només arribava a una de cada tres famílies que el poden sol·licitar, és una política absolutament tèbia.

I quan ens trobem una ofensiva tan gran com és la de la patronal, com és la de l'extrema dreta, com és la de la dreta –a seques–, que només vol seguir fent més petit el nostre sistema social i el nostre sistema redistributiu, lo que no podem fer és simplement aturar aquests cops, sinó que hem d'anar més enllà. Per això nosaltres seguim plantejant que abordin la possibilitat d'una renda bàsica universal, perquè si volen una bona política feminista és una renda bàsica universal que permeti que cap dona segueixi en un lloc de maltractament, sigui a casa seva o sigui a la feina, perquè té por a no tenir la renda del treball.

Portem més de cent morts el 2023 en accidents laborals. Hem vist què passava també a València, quan depèn dels empresaris si vivim o no vivim. Una bona política també de prevenció d'accidents laborals és una renda bàsica universal que permeti que no siguin «xantatgejats» per poder cobrar a final de mes posant en risc les nostres vides.

I si el que tenen por és que les treballadores deixin de treballar, primer, aquesta por l'haurien de tenir el sis per cent rendista, que és l'únic en aquest país que no treballa. I segon, ho hem vist també a València, que les persones que surten al carrer també quan no han d'assistir als seus llocs de feina i treballen són les de sempre i són les que estan reconstruint el país.

El president

Se li ha acabat el temps.

Laura Fernández Vega

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Primer, el finançament singular és instrumental –és instrumental–, és una eina instrumental per donar millor educació, millor sanitat, millors serveis socials. Per tant, el farem servir per això, per desenvolupar les competències que tenim i donar un millor servei.

Segon, rotundament en contra del frau fiscal, que és un frau a la societat, no a un govern. I tot el que puguem fer, també –també– deixant clarament en públic que aquestes persones que cometen frau fiscal estan fent un frau a la societat, ho farem. És un acte d'insolidaritat amb la societat, injust i insolidari.

Tercer, jo parlo amb tothom i ho seguiré fent. Pressions, cap. Cap. No n'accepto cap, ni de patronals ni de no patronals. I qui em coneix una mica ho sap. Em dec únicament als compromisos que vaig adquirir des d'aquest faristol davant d'aquesta cambra per ser investit i als acords que subscrigui amb altres formacions polítiques o amb el conjunt de la cambra i que són públics. Per tant, pressions, cap. Poden pressionar tot el que vulguin. Seguiré parlant amb la gent, però pressions..., van equivocats.

Tercer, ingrés mínim vital i renda garantida. Efectivament, hi ha un recorregut de millora; no arriba a tothom, és veritat. Ja està estudiat això, la consellera ho té estudiat, que aquí i a tot arreu hi ha espais o hi ha capes de la població que en serien beneficiàries i a què costa molt arribar-hi.

I cinquè, la renda bàsica universal. Jo no la veig clara –jo no la veig clara. Ara vaig subscriure un acord amb Esquerra Republicana i seguirem mantenint aquesta oficina i farem una prova pilot, i veurem els resultats. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, president.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I jo que no ho veig clar, jo que no ho veig clar...

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...acceptaré els resultats que hi hagi i els discutirem aquí.

El president

La següent pregunta, sobre l'actualitat política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la desconfiança dels ciutadans en les institucions

317-00024/15

...la formula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

El poble català desconfia de les institucions i dels governants. Els referèndums vinculants que passen a ser simbòlics, processistes que envesteixen espanyolistes, ja sigui a Barcelona o a Madrid, feministes que defensen que els cabells de les nenes i de les dones són pecat, animalistes que validen el sacrifici sense sedació ni estaborniment si es fa recitant versets de l'Alcorà... Podríem dir que en aquest país la coherència i la política fa temps que s'esquiven la mirada. La pregunta és: han renyit definitivament?

Catalunya aspirava a ser el motor d'Europa i la inacció política dels darrers anys l'ha fet esclava del saqueig i de la invasió competencial dels estats que se la disputen i trosseggen. El castellà ha envaït àmbits que, fins i tot en les èpoques més mediocres i fosques de l'autonomisme, havia dominat en solitari el català. Els trens triguen més ara que fa cinquanta anys i els tribunals espanyols impugnen i tomben iniciatives aprovades pel Parlament en matèria d'habitatge en què teòricament teníem competències plenes. Com pot un català confiar en algú d'aquesta cambra, i en especial en tots aquells que per ser investits, per presidir comissions o per tenir grup propi, han pactat amb el diable?

Com pensen revertir el descrèdit i desprestigi de les institucions? Com pensen recuperar la confiança d'un poble que veu, incrèdul i capcot, com per interessos partidistes s'incomplixen promeses i programes electorals? Com esperen resoldre el dia a dia del poble català si persisteixen el saqueig i la colonització a mans de l'Estat espanyol?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Catalunya avui és motor d'Europa en termes de prosperitat econòmica. Vostè pot no veure-ho; Catalunya avui és motor d'Europa en termes de prosperitat econòmica.

I segon, vostè que se sent, sembla, còmoda fent un discurs antiinstitucions, és institució, perquè és alcaldessa de Ripoll, gràcies a que la van votar els ciutadans. I és institució. Per tant, vagi alerta en fer un discurs contrari a les institucions, perquè vostè és institució, mal que li pesi.

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Jo no soc alcaldessa de Ripoll, soc batllessa de Ripoll, i com molt bé ha dit, gràcies a la voluntat popular. I la resta de formacions polítiques farien bé d'acceptar el resultat de les urnes, tant a Ripoll com a nivell nacional català, i no fer cordons

sanitaris ni fer pactes suposadament antifeixistes contra formacions polítiques que compten amb la confiança i amb l'aval del poble.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Lo que recepta als altres s'ho aplica vostè. Accepti també els resultats de les eleccions, té dos diputats en aquesta cambra, el grup més petit d'aquesta cambra. I nosaltres respectem a tothom, però pactes antifeixisme n'hem fet i en seguirem fent.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç dels primers cent dies i les futures accions del Govern

317-00019/15

La següent pregunta, sobre la situació política, la formula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies. Bon dia a tothom. President, si ho comptem des de la data de la seva investidura, aquest cap de setmana arribarem als cent dies del Govern que vostè encapçala i és consuetudinari fer-ne balanç, fer un exercici de ponderació d'aquests primers compassos, de les primeres decisions que el Govern de la Generalitat que vostè encapçala ha estat duent a terme durant aquests dies. No soc el primer diputat que en aquesta sessió de control li pregunta sobre això; aquí un primer comentari: vostè ha estat extraordinàriament clement quan li exigien des del Grup de Junts que arribés a temps al pressupost de la Generalitat. He fet un ràpid exercici de memòria i em sembla que ha estat vostè extraordinàriament clement no recordant en quantes ocasions –si és que es pot dir en plural– van arribar els pressupostos a temps, quan en teoria hi havia un govern que comptava amb una majoria parlamentària. (*Remor de veus.*)

En qualsevol cas, el que nosaltres hem vist és un govern atrafegat, ocupat amb els assumptes que afecten la vida quotidiana de la ciutadania, amb una agenda atapeïda, procurant recuperar una institucionalitat que apelli, que interpelli al conjunt de la ciutadania de Catalunya –molts catalans i catalanes, per raons a vegades oposades, s'havien sentit allunyats i allunyades de les institucions d'autogovern de Catalunya. Hem vist un Govern ocupat també en refer el diàleg institucional amb un extraordinari respecte pel món local, amb lleialtat institucional. I hem vist també un Govern que se centrava en alguns dels reptes que estructuralment més afecten a Catalunya, des de l'habitatge a la qüestió de reprendre la política de regeneració dels barris de Catalunya, amb polítiques per afrontar el canvi climàtic i la sequera, amb polítiques per a la modernització i reforma de l'Administració.

I el que volem preguntar és quin balanç fa vostè d'aquests cent primers dies i quins són els propers passos que farà el seu Govern.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El primer balanç que faig és que això dels cent dies em sembla que ja ha passat a millor vida. Canvien tant les coses que ara ni un ni dos dies, és a dir, la gent ja... En fi, no es donen aquests..., i segurament està bé que no sigui així.

Miri, molta feina, molta il·lusió per fer-la, però molta feina. Objectius: serveis públics, i el Govern hem intentat posar les primeres..., donar els primers passos en diferents serveis públics: en matèria de seguretat, per exemple, buscant l'objectiu dels 22.000 mossos al més aviat possible. En matèria d'educació, arribant a aquest acord de col·laboració amb l'OCDE per revisar el sistema..., per cert, ahir vam tenir una bona notícia en matèria de competències digitals, vol dir que hi ha coses que les pot fer molt bé el sistema educatiu i aquest és l'objectiu que hauríem de tenir amb totes les altres competències, en matemàtica i en llengües. En sanitat, iniciant, creant un grup de treball per implementar la reforma del sistema sanitari, el grup CAIROS. En serveis públics, també fent un full de ruta per a la reforma de l'Administració i millorant la cita prèvia, creant un comissionat de barris... En matèria d'habitatge, doncs marcant un programa ambiciós per a la concessió de cinquanta mil habitatges.

Per tant, tot un seguit d'iniciatives en l'àmbit dels serveis públics que necessitaran un temps de desplegament, donant compliment, moltes d'elles, als acords d'investidura subscrits amb Esquerra Republicana i els Comuns; per tant, gestió –gestió.

Normalització institucional, social i política de Catalunya –en aquest sentit, crec que respon també a un sentiment majoritari de la societat catalana–, i implicació, perquè Catalunya torni a tenir veu potent a Espanya des de la voluntat i des del principi de col·laboració i no de confrontació, eh?

Gestió, normalització i implicació, i sobretot, moltíssima feina, i també a consciència de que som un Govern en minoria –i això, a més, no ho amago; és així, i els ciutadans ho saben–, i, per tant, apellant també a la col·laboració de tots els grups per tirar el país endavant.

Faríem bé tots –i no dono lliçons a ningú– en anteposar el que necessita el país per damunt de qualsevol altra consideració legítima de qualsevol altre tipus.

Gràcies.

El president

Passem ara a les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la reivindicació de convertir íntegrament l'edifici de la Via Laietana en un espai de memòria democràtica

310-00036/15

La primera és sobre la reivindicació de convertir íntegrament l'edifici de la Via Laietana en un espai de memòria democràtica. La formula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio, del Grup Parlamentari Comuns.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En una setmana es compleixen quaranta-nou anys ja de la mort del dictador Francisco Franco. Això vol dir que moltes de les persones que van ser torturades a la Via Laietana, avui ja tenen més de *setenta* anys. Aquest edifici, i ho sabem tots i totes aquí, té un significat especial per haver estat el principal escenari de persecució política tant de la dictadura de Primo de Rivera com de la llarga dictadura de Franco, com dels anys de la transició.

Allí es van cometre delictes de lesa *humanidad*, com detencions arbitràries i la pràctica sistemàtica de maltractaments i tortures a persones vinculades amb la militància política, sindical i veïnal, però també per motius d'orientació sexual, identitat de gènere, discriminació etnoracial o pel seu compromís amb la llengua i la cultura catalana.

Les tortures practicades en aquesta comissaria han estat denunciades sistemàticament, i, darrerament, en els últims anys, s'han denunciat els casos dels germans Ferrándiz o el de Carlos Vallejo, que tot i la nova llei de memòria democràtica, tampoc ha trobat el camí que s'esperava.

Són nombroses les associacions memorialistes i de drets humans reunides a la plataforma Via Laietana 43 «Fem justícia, fem memòria», que exigeixen que l'edifici sigui dedicat de manera exclusiva a ser un espai de memòria i documentació contra la tortura i la repressió franquista, obert al públic i que compti amb la participació de les entitats de memòria i persones represaliades.

Conseller, en quin estat es troben les negociacions amb el Govern estatal perquè això pugui ser una *realidad* lo més aviat possible? I, a més a més, quina és la posició del Govern en relació amb aquesta proposta de que l'espai sigui íntegrament un espai dedicat a la memòria.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, començo per la segona de les preguntes. La posició del Govern amb relació a la qüestió que vostè planteja la vam explicitar en la primera compareixença en comissió. Vam deixar clar que, doncs, era la de cercar una solució per tal de convertir Via Laietana, resignificar l'espai de Via Laietana que tant dolor, doncs, ha significat per a tantes persones, bona part de les quals encara guarden viva, lògicament, aquesta memòria, doncs treballar en aquesta direcció per fer aquesta resignificació.

La segona part de la seva pregunta diu: «Escolti, què és el que han fet fins ara?» Doncs fins ara hem parlat amb el secretari d'Estat de Memòria Democràtica. Ho vàrem fer la setmana passada –no va poder ser presencial pels efectes de la DANA, sinó que va ser una reunió telemàtica–, també amb la directora general de Memòria Democràtica, en aquest cas, del Govern d'Espanya. Hem parlat també amb l'Ajuntament de Barcelona, perquè no podem perdre de vista que aquest espai –ja ho vaig avançar en el que era la primera compareixença–, la solució a aquest tema que vostè planteja requereix el consens i el diàleg amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el Govern d'Espanya i el Govern de la Generalitat.

Per tant, respecte a l'Ajuntament de Barcelona ja hem parlat. Respecte al Govern d'Espanya, hem parlat amb la Secretaria d'Estat de Memòria Democràtica i també hem adreçat una resolució que va votar aquest Parlament; de fet, dues: una del seu grup parlamentari i una altra del Grup d'Esquerra Republicana, a la qual el nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va donar suport. L'hem adreçat també a una part substantiva, que és el Ministeri de l'Interior, que és el titular.

Sí que voldria subratllar una cosa: el nostre esperit, la nostra voluntat, la nostra manera d'afrontar..., no es tracta tant de posar l'accent en treure la policia d'aquest lloc –la policia és una policia democràtica, i, per tant, això ho volem deixar meridianament clar–, sinó de treballar conjuntament per tal de resignificar, que creiem que aquesta és la manera més eficient, i segur que aquesta no és una empresa senzilla; de fet, els qui m'han precedit –i no dubto de la seva voluntat i interès per fer-ho– doncs no van assolir el resultat que es plantejava.

El compromís personal del departament i del Govern, doncs, és el de treballar en la direcció del mandat que tenim en aquest Parlament per tal de resignificar aquest espai.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Miri, conseller, no queda clar; o sigui, jo crec que la reivindicació és molt clara. *Aquel* edifici, de manera íntegra, sense cap mena més d'*actividad*, ha de ser dedicat a un espai de memòria, i és urgent, perquè la gent té l'edat que té i s'ho mereixen. Anem molt tard.

I, a més a més, és com si a l'espai de la memòria que es va fer a l'Esma encara hi haguessin l'exèrcit treballant allà. És molt important. Són èpoques diferents, però el que és clau és que l'espai sigui íntegre dedicat... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Sí, reitero una mica el que li he expressat en la primera part de la resposta. La nostra voluntat és l'expressada en comissió, la nostra voluntat és donar compliment a les resolucions d'aquest Parlament. Volem ser part de la solució; en aquest sentit, però, hem de ser prou conscients de que tota la solució no està a les nostres mans.

Es pot imaginar que si tot estigués a les nostres mans, ja no estaríem parlant d'aquest tema. Estaria resolt fa una, dues o més, fins i tot, legislatures.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, sobre el sistema d'emergències...

Pregunta al Govern sobre el sistema d'emergències

310-00037/15

...la formula la senyora Maria Pilar Castillejo Medina, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. Una de les lliçons que extraïem del desastre de la DANA a València i de les posteriors gotes fredes aquí a Catalunya és la importància de les polítiques públiques per disminuir-ne l'efecte. I una d'aquestes polítiques és la gestió de les emergències, vinculada amb la necessitat de disposar de serveis públics forts, perquè enfortir els serveis d'emergències passa, entre d'altres, per la gestió pública directa del 112, que ara mateix no està gestionat per la Generalitat, sinó per una empresa privada, l'antiga Ferrovial, propietat del tercer home més ric d'Espanya.

La legislatura passada hi havia un consens ampli per a aquesta internalització del servei; fins i tot el PSC, quan estava a l'oposició, va presentar una proposta de resolució en aquest sentit, en la que deia directament, literalment, «iniciar els tràmits pertinents per dur a terme la internalització del 112».

Quan ja aspiraven a governar, al seu programa electoral també insistien en aquesta idea. Llegeixo literalment: «Protegir els que ens protegeixen és també internalitzar els treballadors del 112 i altres col·lectius que presten suport al sistema d'emergències.»

Però, consellera Parlon, en la seva primera compareixença a la Comissió d'Interior, aquesta decisió de protegir els que ens protegeixen es va convertir en dubtes i vacil·lacions, perquè ens deia que estaven debatent, tenien un debat sobre aquest procés d'internalització i que no tenien clar el que feien. La pregunta: pensa internalitzar el 112 tal com ens havíem dit abans que acabi el contracte actual?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia, president. Bon dia, president de la Generalitat. Diputats i diputades i membres del Govern... Com bé ha dit, una de les importàncies o dels elements cabdals del nostre sistema d'emergències és el personal que hi treballa i està al capdavant.

I permeti'm que, després dels dies que estem vivint aquí a Catalunya, i especialment a València, faci un reconeixement a tots els servidors i servidores públiques que estan treballant de valent per garantir, per una banda, la prestació dels millors serveis públics al conjunt de la ciutadania. I aquí s'hi inclou el personal que hi ha treballat durant tots aquests dies i que treballa durant tot l'any en la gestió de les emergències que es centralitzen en el servei del 112.

Aquestes treballadores –especialment, són dones i ho hem de destacar– fan una feina encomiable al servei dels sistemes d'emergències perquè sigui sòlid; de fet, vostès, quan vulguin, poden fer una visita als equipaments del 112, tant aquí a Zona Franca com a la zona de Reus, i veure com funciona aquest sistema.

El que vostè planteja, que és la internalització del servei, això requereix un estudi; no es poden internalitzar els serveis sense saber realment quin serà l'impacte i l'abast d'aquesta internalització i de quina manera es fa. També li haig de dir que la internalització del servei per la internalització no vol dir que donem una millor prestació del servei.

Per tant, per part del Govern de Catalunya i per part de l'encàrrec que li ha fet el Departament d'Interior, en aquest cas, a la direcció del 112, estem valorant aquest estudi i estem veient quines són les possibilitats de fer aquesta internalització i, si realment es demostra que així el servei millorarà..., doncs ho farem.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, quan una empresa privada gestiona un servei públic no ho fa per voluntat de servei, sinó que clarament el seu objectiu és el benefici econòmic i aquest benefici és a costa de la qualitat del servei i de les condicions dels treballadors. I en el cas de Catalunya i del 112, és claríssim, perquè fa més d'un any que tenim els treballadors del 112 en vaga, reclamant dignitat en les seves condicions laborals.

No només això, sinó que l'empresa –i els treballadors ho denuncien– no contracta el personal necessari per als torns de treball. No és que ho diguin els treballadors, sinó que, a més a més, la Generalitat també ho diu; fa catorze mesos que estan posant multes a Ferrovial perquè no contracta tot el personal, però a Ferrovial li surt més a compte, més econòmic, continuar pagant les multes que contractar els treballadors.

Per tant, queda clar: en un plat de la balança, consellera, el lucre econòmic, i en l'altre, serveis públics de qualitat i drets laborals. I la pregunta que li torno a fer és aquesta: vostès..., per a qui governarà el PSC? Governaran per a Ferrovial i pels seus negocis o per a la gent i les seves necessitats?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Diputada, el PSC governa per a tots els catalans i les catalanes, i el servei del 112 dona un servei de qualitat a tots els catalans i les catalanes quan han de fer front a una emergència, cosa diferent és el que vostè ens planteja, que és el model de gestió, i vostès fan una aposta clara per un model internalitzat. Nosaltres no ens neguem a que es pugui internalitzar el servei del 112, però li dic per experiència que aquests processos requereixen uns estudis previs de viabilitat.

És veritat que les treballadores i els treballadors del 112 tenen dret al seu exercici de vaga, només faltaria, però és un servei essencial que avui dia s'està prestant amb un vuitanta-cinc per cent de presència de plantilla, com no pot ser d'una altra manera.

Per tant, qualsevol procés d'internalització requereix un estudi de viabilitat. S'ha de fer amb calma, s'ha d'estudiar bé, s'ha de mesurar bé de quina manera es fa i de quina manera es duu a terme. I això és el compromís que farà el Govern. Nosaltres

no farem una internalització per una internalització. Farem els estudis, els analitzarem i a partir d'aquí... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...prendrem la decisió.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'avantprojecte de llei de drets culturals

310-00033/15

La pregunta sobre l'avantprojecte de llei de drets culturals la formula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Molt bon dia, consellera. El passat Ple d'orientació de política general, el nostre grup parlamentari va proposar que l'avantprojecte de llei de drets culturals s'aprovés en el primer semestre del 2025.

Aquesta és una llei molt esperada pel sector i alhora és necessària per tal de garantir la igualtat d'oportunitats de la població en l'accés a la cultura i superar desequilibris actuals; també serà clau per enfortir el sistema cultural català i perquè aquest sigui més inclusiu, i, sens dubte, ens farà avançar com a país, atorgant més drets a la ciutadania, especialment la més vulnerable.

La cultura és una política social de primer nivell. És el quart pilar de l'estat del benestar i és patrimoni individual i col·lectiu d'una societat, i prioritària per garantir la cohesió social dels nostres pobles i ciutats i per impulsar el progrés de Catalunya.

Per tant, la llei de drets culturals creiem que haurà de vetllar per l'equitat i mirar d'erradicar les desigualtats que ara mateix es donen en l'accés dels públics a la creació, a la formació i a l'educació en les arts. També s'hauran de protegir els drets laborals i atendre la precarietat de la professió, com reclama l'Associació de Professionals de la Interpretació i la Direcció de Catalunya.

Recordem que aquesta cambra, al febrer del 2022, per àmplia majoria va aprovar instar el Govern a dotar-nos d'una llei de drets culturals. Dos anys més tard, ja s'ha finalitzat el procés participatiu, territorial i sectorial per tot el país i el món de la cultura i la ciutadania ha pogut fer les seves aportacions al projecte legislatiu. També han estat escoltats professionals, artistes, empreses, associacions i les entitats municipalistes en representació dels ajuntaments i dels ens locals. Ara creiem que la societat catalana reclama seguir avançant perquè la llei sigui aprovada en aquesta legislatura, atenent a la Catalunya real, amb tota la seva diversitat i pluralitat democràtica, garantint els drets de tothom i perquè sigui útil als catalans i a les catalanes.

Per tant, consellera, li volem preguntar avui en quin estat es troba la tramitació de l'avantprojecte de llei de drets culturals.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada García, per l'interès en la qüestió que em planteja. Tal com vaig tenir ocasió d'explicar en la meua compareixença inicial davant la Comissió de Cultura del passat 26 de setembre, la primera prioritat

del Departament de Cultura per aquesta legislatura és justament la de garantir els drets culturals de la ciutadania impulsant les arts i la cultura en l'educació, impulsant l'accés universal i impulsant la participació cultural.

El nostre propòsit és, doncs, molt clar: orientar les polítiques culturals del Govern cap a les persones i treballar per un sistema cultural fort i ben vertebrat, que estigui al servei d'una cultura de tothom i per a tothom.

En aquest sentit, amb aquest objectiu, estem finalitzant l'avantprojecte de llei de drets culturals de Catalunya. Es tracta d'un text que parteix del marc internacional però que està adaptat a la realitat i les necessitats del nostre país, i que he de dir que compta amb un ampli consens social i dels sectors creatius, professionals i associatius, tal com vostè remarcava i com es va fer evident al procés participatiu que es va dur a terme durant la seva elaboració.

Per la seva rellevància, jo diria que es tracta d'una autèntica llei del sistema cultural català, una llei de la cultura de Catalunya orientada a garantir els drets del conjunt de la ciutadania.

En aquests moments, i un cop finalitzada la fase d'informació pública, estem ja rebent i analitzant els informes dels òrgans consultius que són preceptius per tal d'incorporar les seves aportacions al text –justament ahir mateix vam convocar el Consell de l'Etnologia Catalana, per exemple. Un cop acabada aquesta fase, ja es podrà elevar al Consell de Govern per a la seva aprovació i posterior tramitació en forma de projecte de llei.

Confio plenament que aquest procés podrà completar-se durant el primer semestre del 2025, i, per descomptat, confio també que els diputats i diputades d'aquesta cambra es faran seu el text, que el milloraran i que, amb el màxim consens possible, li donaran suport perquè puguem dotar-nos d'una norma tan útil com necessària per a la cultura i per a la gent d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el millorament de la col·laboració amb els ens locals en matèria de serveis socials.

Pregunta al Govern sobre el millorament de la col·laboració amb els ens locals en matèria de serveis socials

310-00034/15

I la formula la diputada senyora Mónica Ríos García, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Mónica Ríos García

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera, un dels principals objectius del Govern és la millora dels serveis públics a Catalunya, reformant-los i destinant-hi més recursos. I per assolir aquesta millora és evident, i en concret si parlem del sistema de protecció social, que cal escoltar els ajuntaments, ja que són l'Administració més propera als ciutadans, aquella a la que és més fàcil adreçar-se i on els catalans i les catalanes busquen solucions a les seves problemàtiques com a primera porta d'entrada i relació amb les administracions públiques.

Des d'aquí, aprofitant aquesta pregunta, vull agrair la feina de tots els ajuntaments d'arreu de Catalunya, de tots els treballadors i treballadores de l'àmbit social, que copsen la realitat del dia a dia dels seus veïns i veïnes, que es troben patint alguna situació de desigualtat o es troben amb alguna situació de dificultat, escoltant-los, atenent-los, preocupant-se per ells, i que destinen esforços per trobar-hi solucions, moltes vegades fent més del que els hi pertoca degut al marc competencial establert. Gràcies per la seva demostrada vocació de servei.

Per tant, és fonamental que les decisions del Govern no es prenguin d'esquenes a aquests, sinó que s'estableixi un sistema de governança. No és admissible que l'única interrelació entre el departament i els ajuntaments sigui mitjançant el finançament del contracte programa, programa que estableix la col·laboració en matèria de serveis socials i altres programes relatius al benestar social, i que aquesta es faci efectiva només mitjançant una signatura, sense establir estructures de coordinació, seguiment i avaluació; estructures que donin veu als ajuntaments i on aquests ens municipals puguin manifestar l'efectivitat d'aquests programes atenent a les seves realitats i a la gestió diària dels seus equips de les àrees bàsiques de serveis socials.

Per tot això, consellera, com pensa millorar el Govern la col·laboració amb els ens locals en matèria de serveis socials?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada, per aquesta pregunta. Els ens locals són una peça fonamental per l'acció de govern –el president Illa ho ha dit en moltes ocasions–, però a la meua conselleria, a la conselleria que jo presideixo, amb escreix. A pràcticament tots els àmbits d'acció –infància, joventut, discapacitat, dependència i altres–, tenim una necessitat de coordinació molt estreta amb els ens locals.

El nostre departament necessita avançar cap a construir un veritable sistema integrat de coordinació, no només amb els ens locals, sinó amb tota l'acció de la Generalitat a tot el territori, amb altres departaments i també amb el tercer sector i altres actors. Si bé tenim un sistema d'educació, un sistema de salut, necessitem avançar cap a un veritable sistema de protecció social, i els ens locals seran una peça clau.

Per ajudar a construir aquest sistema i a tenir una estructura de coordinació i cooperació amb els ens locals, hem desenvolupat una comissió de coordinació a la qual s'han sumat la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, i aquesta setmana també puc anunciar que s'hi han sumat les quatre diputacions, i entre tots col·laborarem per construir aquest veritable sistema.

Tenim dos objectius claus a curt termini. Un, com bé avançaves, és dissenyar un nou model del contracte programa. El contracte programa és la principal eina d'interrelació amb els ens locals, però hi ha una part que funciona mitjançant subvencions. No té sentit que la coordinació entre Generalitat i ajuntaments passi per subvencions que tenen unes càrregues burocràtiques molt àmplies. I la segona part serà millorar la infraestructura digital per coordinar-nos.

També puc anunciar que recentment hem aconseguit la signatura de l'addenda de tots els ajuntaments amb contracte programa i consells comarcals; s'han subscrit per facilitar el desplegament del wSocial, que serà l'eina digital amb la qual ens podrem coordinar la conselleria amb totes les àrees bàsiques de serveis, amb una infraestructura digital unificada, uniforme per tot el territori, integrant l'atenció sociosanitària. I el desplegament d'aquesta addenda i aquesta signatura serà un pas clau per accelerar tot aquest procés, que en part va posar en marxa l'equip anterior. Però nosaltres ho accelerarem perquè sigui una realitat al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El president

La pregunta sobre el paper, l'evolució i el lideratge de l'economia catalana...

Pregunta al Govern sobre el paper, l'evolució i el lideratge de l'economia catalana

310-00035/15

...la formula la diputada senyora Susana Martínez Heredia, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Honorable consellera Alícia, diputats, diputades, les dades publicades fa uns dies per l'Idescat sobre l'estimació avançada de l'evolució del PIB català en el tercer trimestre del 2024 reflecteixen un creixement interanual del 3,8 per cent.

A més a més, també les previsions macroeconòmiques publicades pel departament a l'octubre apunten a un tancament de l'economia catalana amb un creixement del PIB del 2,7 per cent per al 2024 i es preveu un 2,2 per cent per al 2025. L'economia catalana manté així un ritme de creixement positiu elevat superior al de la zona euro durant els darrers tres anys.

En el debat d'orientació política general, el nostre grup parlamentari va instar el Govern a emprendre les accions necessàries per a reactivar el lideratge econòmic de Catalunya amb l'objectiu de generar un creixement que afavoreixi la prosperitat, no com un fi en si mateix, sinó com una eina per millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans.

Per això, nosaltres apostem per un model econòmic que promogui una prosperitat compartida. El que pretenem és que el benefici del creixement econòmic arribi a totes les persones, no només a unes quantes. I, actualment, tot i que l'economia catalana avança i va pel bon camí, hem de garantir que aquest creixement es tradueixi també en una millora en el nivell de renda per persona.

Consellera, el PIB *per capita* dels darrers vint anys ha mostrat un estancament amb un creixement del 0,46 per cent. Nosaltres volem reactivar el lideratge econòmic, i el volem reactivar no pas amb rebaixes fiscals, sinó fent les coses ben fetes, potenciant la nostra economia i apostant per una economia més productiva i competitiva, i, en aquest sentit, no podem ignorar l'informe Draghi.

Per això, li preguntem, consellera, quina és la seva lectura de l'evolució recent de l'economia catalana i quines palanques considera essencials per restablir el lideratge econòmic de Catalunya.

I, per acabar, li avancem que des del nostre grup parlamentari li donarem suport per afrontar el gran repte que tenim al davant per reactivar aquest lideratge econòmic, i instem també la resta de grups parlamentaris a unir esforços amb aquest objectiu comú; treballem junts per generar més riquesa al territori respectant el planeta i sense deixar ningú enrere.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputada, bon dia. Ara no la veig... (*Pausa.*) Allà! Bon dia, diputada. La veritat és que comparteixo bastant, com no pot ser d'una altra manera, el plantejament que fa vostè, no només sobre... És veritat que l'economia està funcionant bé i està tenint un creixement interanual per sobre de l'esperat i un creixement en xifres absolutes per sobre també del que es va preveure —estem per sobre de la mitjana europea en creixement.

Ara, és veritat que no ens podem quedar només amb aquestes xifres absolutes, o, com a mínim, nosaltres no volem fer un discurs d'autocomplaença. Hi han dades que no ens indiquen que l'economia estigui anant com a nosaltres ens agradaria,

perquè no està tenint l'impacte esperat en la ciutadania, no?, individualment. Per què? Doncs, com deia vostè, perquè és veritat que el PIB *per capita* està estancat des de l'any 2003; fa vint anys que el tenim estancat al 0,46 per cent. Vol dir que l'economia millora, però la percepció individual, familiar, d'aquesta bona evolució, doncs, no es percep. Aquest és un tema que ens ha de preocupar. I ara parlava la consellera de Drets Socials sobre alguns elements a millorar: tenim unes dades d'exclusió social, unes dades de pobresa infantil que ens han de preocupar.

Per tant, davant d'unes dades positives de l'economia, cal també veure altres que hem d'intentar resoldre, per moltes vies, òbviament, però també a través d'una millora de la nostra resilient economia, a través de la nostra productivitat, com diu molt bé l'informe Draghi, i també d'algunes palanques de transformació que han d'ajudar a generar més riquesa i poder-la redistribuir millor, i avançar en aquestes dades que no ens poden satisfer com a govern i penso que tampoc, doncs, com a representants del poble de Catalunya.

Per tant, quines palanques? Doncs n'hi han moltes. Primer, des de la institució, millorar alguns elements administratius, de la reforma administrativa, per ser més àgils, per poder generar més activitat econòmica sense tantes traves. També amb aquells elements, aquelles *commodities* que han d'ajudar a les empreses: l'energia, l'aigua, les infraestructures de comunicació –importantíssimes–, i una aposta molt forta pel talent, la innovació i la tecnologia. Han de ser les nostres palanques de transformació per tenir una economia molt més resilient, molt més competitiva, més sostenible i, evidentment, socialment més justa.

Això és a lo que aspirem i en lo que treballarem els propers temps. I esperem que això ens porti a recuperar aquest lideratge econòmic que avui, doncs, dins d'Espanya, no tenim, però que estem segurs que amb les nostres fortaleeses podrem assolir.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la justificació de l'increment del pressupost destinat a l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient.

Pregunta al Govern sobre la justificació de l'increment del pressupost destinat a l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient

310-00032/15

Per formular-la, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Alberto Tarradas Paneque

Conseller, Valencia ha vivido una tragedia devastadora. El temporal de la DANA ha arrasado municipios enteros, ha segado la vida a más de doscientos españoles y ha dejado decenas de desaparecidos. Las familias afectadas se quedaron sin hogar, sin pertenencias, sin un plato de comida caliente, y ni siquiera tenían luz ni agua caliente durante días. Y es que la incompetencia del Partido Popular y la gestión criminal del Partido Socialista han provocado que no llegara ningún tipo de ayuda durante días. Fueron los voluntarios, la gente de a pie, los que acudieron de inmediato a auxiliar a aquellos que lo habían perdido todo. Gente común y corriente; entidades, como Revuelta, como Estudiantes pel Canvi y tantas otras que, con lo poco que tenían, se desplazaron kilómetros para traer un poco de esperanza a los damnificados.

Nos encontramos con madres desesperadas, niños con hambre, ancianos sin medicaciones, una escena que ya le aseguro que los que estuvimos allí no vamos a olvidar jamás. Y mientras miles de compatriotas luchan por recomponer sus vidas, ¿qué hace el Govern de la Generalitat? Anuncian que van a destinar 3 millones de euros

a Marruecos y a Senegal para financiar proyectos ideológicos. Y, por si fuera poco, proclaman un aumento de 24 millones de euros para financiar todavía más proyectos como estos, y entre los beneficiarios está uno de los favoritos de su Govern, la UNRWA, una falsa ONG palestina dirigida por Hamás, cuyo único objetivo es colaborar con el terrorismo islamista.

¿A qué juega usted, señor *conseller*? ¿Dónde está la ayuda de los valencianos? ¿No dijeron ustedes que Cataluña estaría con Valencia hasta el final? Pues mire, los catalanes hemos estado, quien no ha estado con Valencia ha sido el Partido Socialista. Y desde VOX le exigimos que la totalidad del presupuesto de cooperación se destine a los damnificados por la DANA, a las administraciones locales, para la distribución de los víveres, de la ayuda humanitaria, y a ayudar a reconstruir todos los pueblos que han quedado arrasados y cubiertos por el fango.

Porque la solidaridad, señor *conseller*, debe empezar con los nuestros. Así que le pregunto: ¿con quién está este Govern? ¿Está con Hamás, con Marruecos o está con nuestros compatriotas de Valencia? Porque en VOX lo tenemos muy claro...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Alberto Tarradas Paneque

...cooperación con los nuestros y solidaridad... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, no sé ni per on començar. *(Remor de veus.)* Sincerament, comparar víctimes em sembla indecent. Em sembla... *(Aplaudiments.)* Em sembla que comparar víctimes és la darrera de les coses que s'hauria de fer en aquest Parlament.

Jo entenc que a vostès no els agradi que fem ajuda humanitària, perquè, sincerament, em sembla que ni el concepte «ajudar» ni el concepte «humanitat» hi ha vegades que sembla que no els entenguin. Però nosaltres sí que hi creiem i com que hi creiem, doncs, continuarem apostant i continuarem fent les coses que s'han de fer. I, per tant, ajudarem les víctimes de la guerra a Gaza com ajudarem les víctimes de la invasió del Líban, com ajudarem, evidentment, les víctimes de les catàstrofes naturals i no farem aquestes comparacions que, hi insisteixo, són odioses.

I quan parla de la UNRWA està parlant d'una organització, està parlant d'una agència de les Nacions Unides. La confusió que vostè té amb el tema de Hamàs em sembla també molt perillosa. Aquí ningú està ajudant Hamàs. Aquí el que estem és fent..., intentant ajudar les víctimes d'aquesta guerra i molt especialment les víctimes de la població civil. Totes les guerres són injustes, però quan les guerres van enfocades directament cap a la població civil, cap a dones i cap a infants, aquestes guerres encara són més injustes.

I, per tant, efectivament, hem augmentat, en la mesura de les nostres possibilitats, que no són moltes, l'ajut de la Generalitat, del Govern, a la UNRWA, aquest any amb més d'1 milió d'euros. I, hi insisteixo, sap on van a parar aquests diners? Aquests diners van a parar a protegir la salut i la vida de les víctimes més vulnerables. I en aquest cas, aquestes víctimes són fonamentalment les dones i els infants. Vostè no vol que els ajudem, digui-ho públicament. De fet, em sembla que és exactament el que acaba de fer.

I sí, intentarem ampliar recursos. Ho hem fet aquest any, és veritat. Aquest any hem aconseguit mobilitzar, en total, 24 milions d'euros per ajudar projectes, per finançar projectes de setanta ONGs, de setanta entitats catalanes. I, efectivament, ahir

el Govern va aprovar també ajuts, que en aquest cas aniran a la Comissió Europea, a la cooperació de la Comissió Europea, a ajudar a enfortir, a ajudar a promoure els drets humans al Marroc i la igualtat de gènere al Senegal.

Moltes gràcies.

El president

La pregunta sobre les previsions de les finances públiques...

Pregunta al Govern sobre les previsions de les finances públiques

310-00043/15

...la formula el diputat senyor Juan Fernández Benito, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Benítez.

El president

Benítez –disculpi.

Juan Fernández Benítez

Consellera, senyora Romero... El pasado domingo se publicó una entrevista de usted donde decía lo siguiente sobre la aprobación de los presupuestos para el año 2025: «Los estamos elaborando y hemos hablado con los Comuns, pero necesitamos que uno de nuestros socios, Esquerra, pueda celebrar su congreso el 30 de noviembre y pueda fortalecerse como partido. Tenemos que respetar sus tiempos, pero será imposible tener presupuestos en enero.» ¿Con estas declaraciones, *consellera*, podemos concluir que son más importantes los tiempos que necesita Esquerra Republicana para celebrar su congreso que la urgente necesidad de los catalanes para aprobar un nuevo presupuesto?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bon dia, diputat. Doncs un dels objectius que té aquest Govern és aprovar pressupostos. Ho deia abans el president. És veritat que nosaltres prioritzem tenir uns bons pressupostos que, evidentment, portar-los aquí i no tenir els suports necessaris. Som conscients que tenim un govern en minoria i necessitem el suport d'altres grups. I nosaltres ens vam comprometre tant amb Esquerra Republicana com amb els Comuns, amb un acord d'investidura, a diferents elements. I el que volem és que aquests pressupostos per al 25 reflecteixin aquests acords.

En aquests moments, estem avançant amb el Grup Parlamentari dels Comuns en aquesta negociació. Amb Esquerra Republicana anem més lentament. Hem de respectar, i ho fem de manera volguda, els tempos de cadascun dels grups parlamentaris.

Però també vull dir aquí públicament que tenim reunions organitzades també amb altres grups parlamentaris, amb el seu en concret, perquè el que volem també és explicar-los-hi quin és el marc pressupostari per a l'any 2025. I si, realment, vostès consideren que és tan important tenir aquest instrument, que ho és, per millorar el lideratge econòmic de Catalunya, per reduir desigualtats, doncs, també els convido a que seguin no només per escoltar-nos, sinó també per aportar en aquesta construcció d'aquests nous pressupostos.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Mire, señora Romero, le agradezco el intento de explicación. Lo ha intentado, no cabe duda, pero convendrá conmigo que sus declaraciones del pasado domingo son desafortunadas. Son un insulto. Son un insulto para los votantes socialistas, incluso, porque han ratificado que no tienen autonomía política para decidir por sí solos. Han ratificado algo que les molesta que digamos, y es que ustedes, el Partido Socialista y el Gobierno, son rehenes de Esquerra Republicana.

Pero es un insulto sobre todo para los miles de catalanes que necesitan que Cataluña deje de estar condicionada por aquellos que nos han arrastrado a la decadencia. Cataluña necesita un nuevo presupuesto para revertir la situación de degradación de los servicios públicos. Cataluña necesita liderazgo, no un *govern* que espere el visto bueno a cada paso que dé.

Mire, les voy a reconocer que han hecho historia en esta cámara. Han invertido el orden de los papeles en este Parlamento. Ahora quien manda ya no es quien se sienta ahí delante; ahora, quien manda es quien se sienta detrás de ustedes, los señores de Esquerra Republicana.

Pero, miren, también se ha invertido el orden del sentido de quien lidera la oposición, porque los que lideramos la oposición ahora somos el Partido Popular y desde esa oposición les vamos a pedir una cosa muy sencilla: no antepongan los intereses particulares de Esquerra Republicana, los intereses partidistas de Esquerra Republicana, por encima de los intereses de los catalanes.

Señora Romero, me gustaría interpelar al Gobierno por si gestiona mal o bien un asunto, pero no me gusta interpelar al Gobierno para reprocharle que no gobiernan y que no trabajan para los catalanes. Y ustedes, en esa entrevista y hoy aquí, han reconocido que Cataluña no tiene presupuesto, que no se ha presentado ese presupuesto, porque esperan las instrucciones y las órdenes...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Juan Fernández Benítez

...del que será el nuevo líder de Esquerra Republicana.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Veig que, diputat, a vegades li costa al seu grup parlamentari entendre què és la democràcia. Els catalans, aquests milers de catalans, van decidir que la primera força política al Parlament de Catalunya fos el PSC, però que no tingués majoria absoluta. I, per tant, havia de negociar. I negociar a vegades és cedir. I nosaltres podríem portar demà el pressupost, perquè l'hem treballat, ja, amb tots els departaments, amb tots els consellers, però no tindríem..., no reeixiren, aquests pressupostos.

Som un grup parlamentari, som un govern responsable. Per tant, els portarem quan tinguem garantit que els podem aprovar. I en aquests moments els socis amb els que hem aconseguit, doncs, arribar al Govern... I a mi m'agradaria dir-ho en positiu. Escolti'm, els partits estem en política per transformar les institucions. I la manera de transformar-les, doncs, és ser-hi; i, per tant, nosaltres hi som per fer això.

Cada dimarts, el Consell Executiu aprova moltíssimes coses. Hem aprovat tirar endavant una reforma de l'Administració, un grup d'experts per la reforma sanitària i tants altres acords, com vostè bé coneix. Per tant, estem fent coses. Els pressupostos els portarem quan tinguem garantida l'aprovació. I no som, nosaltres, «rehens» de ningú. Nosaltres el que fem és treballar amb un full de ruta que ens hem marcat. Compartim coses amb Esquerra Republicana i també amb els Comuns i amb altres grups parlamentaris. Per això, els convidem, quan ens veiem, a poder compartir...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

...alguns aspectes.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les càrregues burocràtiques que entorpeixen el foment de l'economia.

Pregunta al Govern sobre les càrregues burocràtiques que entorpeixen el foment de l'economia

310-00044/15

I per formular-la, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, la burocràcia és un dels principals problemes dels empresaris de Catalunya. Els autònoms, els empresaris, els emprenedors veuen com cada dia aquestes càrregues burocràtiques llastren la seva competitivitat, també la seva productivitat. Perquè a Catalunya tenim un excessiu marc normatiu, un marc normatiu molt intervencionista, que aquest intervencionisme frena les decisions polítiques i d'inversió i també es generen molts tràmits administratius, que són una gran llosa per al sistema econòmic.

Aquest intervencionisme, com deia, provoca també un retard en les autoritzacions de les llicències, que no només demora els projectes, sinó que també afegeix uns costos, uns costos que són majors per a les petites i les mitjanes empreses, que veuen com aquestes càrregues administratives i aquesta lentitud es..., han de dedicar molt de temps i molt personal i, per tant, estan absolutament desbordats. I les diferents administracions carreguen excessives obligacions sobre el sector productiu.

Per tant, nosaltres, senyora consellera, valorem i diem que no només el Partit Popular, sinó també els sectors econòmics, veuen com aquestes càrregues frenen la competitivitat, frenen el creixement econòmic i també les inversions, perquè un factor decisiu perquè una empresa es vulgui instal·lar a Catalunya és valorar la seva burocràcia, i aquesta lentitud i aquest excés d'intervencionisme, doncs, fan que moltes inversions no arribin.

En aquest context, des del Grup Popular creiem que cal actuar des del marc normatiu, analitzant el marc normatiu i valorant totes les obligacions i càrregues que tenen els empresaris..., valorar i verificar la seva necessitat amb criteris d'eficàcia i d'eficiència. També, una qüestió molt important és una regulació sobre els principis de proporcionalitat i seguretat jurídica. I, després, en l'àmbit de la tramitació, també és molt necessari eliminar tràmits innecessaris, superflus, que l'únic que fan és intervindre, però, en canvi, no el compliment normatiu.

I des de l'àmbit de la governança, una administració..., hem començat una reforma, però creiem que ha de ser àgil, eficaç i molt ràpida. Per tant, des d'aquesta perspectiva volem saber què té previst, el Govern, fer per reduir tota aquesta burocràcia al món empresarial.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alicia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Molt bon dia, diputada. Doncs no sé si..., que no serveixi de precedent, però coincideixo bastant amb les seves paraules.

Jo crec que qualsevol dels grups parlamentaris que som aquí i es reuneix no només amb entitats de l'àmbit econòmic, sinó amb moltes altres, doncs, coneixem, no?, i contrastem amb ells aquesta necessitat de reduir burocràcia, de reduir tràmits; no només en l'àmbit econòmic, també passa en l'àmbit social, en l'àmbit esportiu... En molts àmbits.

Per tant, aquest és un objectiu que aquest Govern s'ha marcat. El president ha parlat moltíssimes vegades sobre la necessitat de transformar la nostra Administració, de reduir tràmits, que ens facin més competitius. En aquest sentit, al mes d'octubre ja vam aprovar el document que ha d'impulsar aquesta reforma de l'Administració amb un grup d'experts liderat pel Carles Ramió, catedràtic de la Universitat Pompeu Fabra. I, justament, ara fa també unes setmanes, vam posar en marxa tot un grup d'experts, seixanta-set en total, que en diferents àmbits han d'ajudar-nos no a diagnosticar el que passa, que ja ho sabem, sinó a posar, realment, solucions.

I, en aquest sentit, els hi hem donat deu mesos perquè ens donin..., quines són aquestes respostes, aquestes receptes per millorar aquests elements de burocràcia excessiva, que som conscients –i que ho compartim– que tenim a l'Administració. Per tant, en aquests deu mesos faran aquesta feina. Hi ha persones de l'àmbit econòmic en aquestes comissions, en aquests grups de treball. Un d'ells és específicament com reduïm tota aquesta burocràcia, però també vull dir que s'ha fet feina en els últims anys, i aquí, en aquest sentit, la llei de facilitació de l'activitat econòmica va permetre reforçar la finestra única empresarial. És a dir, aquesta llei que va permetre alguns dels elements de millora, però és veritat que cal continuar en aquest sentit, doncs, millorant.

Aquest grup d'experts i el treball que faran seixanta-set persones ens ha d'ajudar. Ho vull repetir, no són persones només de l'àmbit acadèmic, són de tots els àmbits, també de l'econòmic, i esperem que amb el seu coneixement ens ajudin a donar aquestes respostes.

Perquè és veritat que aquest és un element de competitivitat clau, però no només, també l'estabilitat política, la seguretat jurídica, també que siguem capaços d'impulsar les renovables, que tinguem oferta d'aigua, que tinguem clares quines són les prioritats econòmiques del país, que apostem pel coneixement i la tecnologia. Tot això també ajuda a que les empreses facin una aposta pel nostre país.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Sí, senyora consellera, es necessita lideratge i molta voluntat política, perquè és cert que tots els tràmits són imprescindibles, però la revisió normativa per eliminar aquest intervencionisme, aquest excés d'obligacions i més quan recauen en una empresa o en un sector econòmic per diferents administracions, és també molt necessari, perquè no només amb la tramitació i amb l'agilització de l'Administració es resol aquest problema.

El president

Se li ha acabat el temps, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Diputada, els convido també a que ens ajudin en aquest procés. És un procés que no serà fàcil, tampoc volem enganyar-los, però és imprescindible que el portem a terme. L'hem iniciat ja des de fa unes setmanes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i espero que el puguem anar compartint amb vostès per veure aquestes millores com...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació del català (posposada)

310-00038/15

Solemnitzem bé la qüestió relativa a la pregunta 17 del Grup Parlamentari de Junts. D'acord amb el que estableix l'article 164.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, que aquesta pregunta no se substanciï en aquesta sessió plenària i que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària. Recordin que és una pregunta que l'havia de substanciar la diputada Mònica Sales, justament de la comarca del Baix Ebre.

Pregunta al Govern sobre la situació d'emergència provocada per la DANA

310-00039/15

Passem a la següent pregunta. La pregunta a respondre oralment en el Ple sobre la situació d'emergència provocada per la DANA, la formula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli, del Grup Parlamentari de Junts.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Consellera Parlon, Catalunya va viure fa menys de dues setmanes una DANA que va deixar efectes a diferents punts del país. Les seves seqüeles també van afectar la matinada del divendres Cadaqués amb el desbordament de la riera, l'arrossegament de cotxes i inundacions de locals.

I quan encara estem fent balanç d'aquest episodi, arriba una nova DANA que obliga avui a restringir novament la mobilitat i les activitats a Terres de l'Ebre i part del Camp de Tarragona, que esperem que els efectes siguin els mínims i traslladem novament tot el nostre suport, tot el nostre reconeixement als cossos de seguretat i emergències.

És evident que aquests episodis meteorològics, agreujats per la crisi climàtica, ens obliguen a tots a actuar amb diligència i amb màxima responsabilitat. La prevenció va ser útil durant el primer episodi per evitar danys majors, però també van fallar elements, i mentre s'estava restringint l'activitat en determinades comarques, la pluja queia amb molta intensitat en d'altres, on no s'havia alertat amb prou temps perquè els ciutadans no s'haguessin de desplaçar, o a Cadaqués, on vam veure com les alertes potser haguessin pogut ser més precises.

De les lliçons apreses també podem assenyalar que el Govern ha de poder estar en contacte permanent amb el món local per evitar disfuncions. Com deia, cal que tots actuem amb molta responsabilitat i, tal com ja li vam manifestar, comptin amb Junts per Catalunya a l'hora de treballar per fer-nos més resilients a aquests fenòmens.

Perquè és evident que hem de millorar. Ens toca revisar protocols, estratègies i eines de protecció civil. Ho hem de fer millor. La ciutadania mereix disposar de la màxima protecció i de mesures que es vagin avaluant constantment. Per això hem registrat una proposta per celebrar un ple monogràfic sobre les polítiques de prevenció i gestió d'emergències per analitzar conjuntament com enfortir el sistema català i preparar-nos millor davant dels reptes climàtics.

I faig una crida a tots els grups parlamentaris perquè donin suport a aquesta proposta i participin en aquest debat tan urgent i necessari per a la seguretat de la ciutadania.

En poc més de deu dies, Catalunya ha patit dos fenòmens meteorològics aguts i la seva gestió posa de manifest la necessitat d'actualitzar els instruments dels quals disposem per fer-hi front a través d'un debat profund i seriós al Parlament.

Consellera, quin és el seu capteniment?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Li agraeixo molt la intervenció que ha fet. Realment haig d'agrair a tots els grups, els diferents grups polítics que teniu representació aquí al Parlament, l'actitud que heu tingut durant aquests dies de suport i acompanyament a la feina que hem fet des del Govern per gestionar l'impacte de la DANA, que ara hi torna, no amb la mateixa violència, potser, que en el primer moment, però sí, com bé sabeu, amb una sèrie de restriccions que hem activat en aquelles comarques que estan afectades pel seu pas.

Ens hem trobat, el Govern actual, un bon sistema d'emergències construït amb grans professionals que hi estan al capdavant, ens hem trobat a Catalunya un sistema d'activació de les alertes pioner, però al mateix temps obligatori per la normativa europea. Som de les comunitats autònomes que té activat el sistema de les *eAlert* per actuar de manera preventiva perquè la ciutadania pugui protegir la seva vida, que és el que fem des d'una política d'emergències, protegir la ciutadania dels diferents riscos.

Però també és ben cert que les prediccions meteorològiques mai no són exactes i amb això hem de jugar i amb això el sistema ha de jugar i amb això hem d'articular tota la política de prevenció de la mà i amb coordinació dels ajuntaments, com s'ha fet, com es va fer també en el cas de Cadaqués; l'alcalde de Cadaqués havia activat tots els mecanismes amb una prealerta.

Nosaltres no podem posar una alerta vermella, per entendre'ns, perquè això de les alertes també requeriria molt més temps del que ara tenim. Ja està bé que fem aquest ple que vostè demana per poder explicar tot això amb detall. Ni la consellera d'Interior ni les responsables de protecció civil podem posar una alerta vermella si tenim una situació de prealerta, és a dir, no està actiu el pla Inuncat; no ho podem fer, perquè no tindria un criteri racional.

De fet, en el cas de Cadaqués va ser la muntanya del Pení la que es va desbordar de dues a tres i en aquest moment no es podien activar les alertes. El Meteocat, l'observació, l'avís d'observació el va fer a les quatre de la matinada. Per tant, el sistema en aquell moment no podia enviar una alerta, a més, enviar una alerta, com bé diu la subdirectora de Protecció Civil, en aquell moment hagués estat posar la població en risc, perquè la riada ja baixava.

Llavors, el que hem de tenir clar és que la ciutadania..., i aquest crec que és l'aspecte més important en el qual hem d'incidir; és en la cultura de la protecció civil. I hem de fer molts esforços perquè respectem les normes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) quan així se'ns imposen.

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bé... Gràcies per la pregunta.

El president

La següent pregunta és sobre les energies renovables.

Pregunta al Govern sobre les energies renovables

310-00040/15

I la formula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Membres del Govern, president Illa, diputades i diputats, bon dia. Consellera Paneque, les darreres setmanes hem escoltat un silenci, un silenci seu i un silenci del Govern, davant d'un fet que pensem que era clau per al futur del país. I és que les inversions en energia verda al Camp de Tarragona estaven en risc; unes inversions de més de 1.100 milions d'euros, que són una palanca per a la descarbonització del sector petroquímic i sense les quals es posa en risc el seu futur.

Inversions clau per a la descarbonització, però també inversions clau per al manteniment i la creació de llocs de treball, de llocs nous i de llocs ja existents. Precisament en unes comarques –el Camp de Tarragona–, que el 31 d'octubre tenien prop de quaranta mil persones a l'atur.

Mentre vostès feien silenci, el nostre grup, de Junts per Catalunya, i especialment el nostre grup al Congrés, ha estat proactiu assegurant aquestes inversions d'energia verda al Camp de Tarragona, pactant un conjunt de mesures fiscals amb el Gobierno del PSOE.

La suspensió de l'impost extraordinari a les energètiques a partir del 31 de desembre tindrà també un efecte positiu per a la butxaca dels consumidors –ciutadans i empreses–, perquè les energètiques podrien tenir la temptació de carregar alguna part d'aquests costos del dotze per cent de l'impost sobre el rebut de l'energia.

Per tant, un altre element positiu de suspendre aquest impost. També un altre: l'Estat, amb la renovació de l'impost, pretenia també mantenir un dret de decidir quines inversions havien de fer les empreses energètiques en el futur. Per tant, un altre procés de recentralització cap a l'Estat.

Hem patit, com dèiem, el silenci del Govern Illa. De fet, són cent dies de silenci, quan des de Junts intentem defensar interessos per a Catalunya i per als ciutadans de Catalunya.

Consellera, pensem que des del seu Govern no poden continuar-se arrossegant de peus darrere del PSOE a l'hora de defensar els interessos de Catalunya. Els dinou diputats del PSC al Congreso i el conjunt dels diputats del PSC al Parlament i al propi Govern pensem que haurien d'estar també al servei i al costat dels catalans i les catalanes defensant temes claus com aquest.

Consellera, continuarà mantenint silenci i esperant que passin coses o esperant que Junts per Catalunya faci coses? O es posarà a liderar des del seu departament i del seu Govern la descarbonització de la indústria de Catalunya i a liderar la transició cap a les energies verdes? Ho farà, consellera?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, ara no sé si li haig de respondre en termes de fiscalitat o d'energies renovables, perquè la veritat, que la qüestió ha sigut una barreja-barreja. En tot cas, de fiscalitat justa jo crec que ja n'hem parlat prou. Per tant, intentaré rebatre aquest silenci que vostè diu que té aquest Govern respecte d'energies renovables.

Miri, aquest Govern està absolutament compromès –plenament compromès– amb la transició energètica, amb l'acceleració de la transició energètica a Catalunya i, per tant, a descarbonitzar la nostra manera de viure i produir. Li poso alguns exemples que jo crec que trenquen absolutament amb aquest silenci que vostè diu del Govern.

Miri, ja hem creat una via directa per a la tramitació de parcs de menys de cinc megawatts, una mesura que permetrà una instal·lació més adaptable a les necessitats locals. Per tant, aquí hi ha una línia d'impuls.

Ahir mateix el Govern aprovava una partida de 40 milions d'euros –31 per a plaques fotovoltaïques, 9 per a eficiència energètica– per tal d'assegurar que les carreteres catalanes siguin sostenibles energèticament, amb punts de càrrega per assegurar que la flota de serveis de la conselleria també sigui absolutament descarbonitzada i sostenible. A vostè això li pot semblar un silenci, però 40 milions d'euros per assegurar que la nostra xarxa sigui sostenible energèticament jo diria que contradiu, i molt, el que vostè deia.

Una segona..., una qüestió que serà important. Ja li faig tota la resposta perquè veig que pràcticament no ha deixat temps per a la rèplica, però ja li faig tota la resposta. El que sí que serà important és que en la llei d'acompanyament i en la negociació de pressupostos puguem aconseguir mesures per tal de que sigui més àgil la tramitació dels parcs d'energies renovables a Catalunya. Espero que aquí ens hi puguem trobar, sobretot en aquests projectes innovadors –com els que vostè mencionava– d'instal·lacions híbrides de diferents tipologies o fonts d'energies renovables, i també que incorporin les bateries, sistemes de bateries; això sí que serà important i aquí espero que el seu discurs acompanyi també en aquestes negociacions.

Miri, a Catalunya, a més a més –vostè ho sap–, podem discutir si és un vint o un trenta per cent, però totes les polítiques d'autoconsum i energies i instal·lacions d'autoconsum, vostè sap, com jo, que poden acompanyar fins a un màxim d'un vint o un trenta per cent. Per tant, tenim un repte colossal a Catalunya en aquests termes.

I un altre acord de govern que trenca aquest silenci que vostè diu ha estat precisament potenciar el Plemcat, aquesta plataforma experimental eòlica marina. Espero que aquí també el Grup Parlamentari de Junts ens hi pugui acompanyar.

El president

La pregunta sobre les seleccions esportives catalanes, la formula la senyora... (*Veus de fons.*) Sí? Ah, queden... Perdoni, queden dos segons. Serà la intervenció més ràpida de la història d'aquest Parlament. (*Rialles.*) Té la paraula dos segons.

Jordi Munell i Garcia

Sí, però, mentre les inversions perillaven a Tarragona, vostè...

El president

Se li ha acabat el temps. (*Rialles.*) Això sí que és exprimer fins a les últimes conseqüències el seu dret. Molt bé.

Pregunta al Govern sobre les seleccions esportives catalanes

310-00041/15

Doncs, ara sí, la pregunta sobre les seleccions esportives catalanes la formula la senyora Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, conseller. Tenint en compte que l'acord d'investidura entre Esquerra Republicana i el PSC inclou la creació de l'oficina per a les seleccions catalanes, amb l'objectiu de promoure la projecció i també el reconeixement internacional de l'esport català, i tenint en compte també que al debat de política general vam aprovar una proposta de resolució per impulsar aquesta oficina abans d'acabar aquest 2024 i que va comptar amb el suport del vuitanta per cent d'aquesta cambra, li preguntem quan i com té previst el Govern complir i fer realitat aquesta iniciativa.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Nosaltres, com ja vam dir a la comissió, evidentment complirem els acords d'investidura. Estem treballant, ja tenim la ubicació adequada –creiem que l'adequada– i hem ficat una partida pressupostària per als següents pressupostos que espero que s'aprovin. A partir d'aquí, ara estem fins i tot ja treballant amb el contingut, perquè estigui... –quan estigui l'oficina en marxa–, el contingut per donar-li a aquesta oficina, perquè realment sigui efectiva i arribi als esportistes, al seu dia a dia, la possibilitat de que l'esportista català, després quan formi part de les seleccions catalanes, sigui el millor esportista possible.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé, gràcies, conseller, però a la seva resposta li falta concreció, crec, compromís i que hi hagi aquests passos fermes, com vostè deia, de compliment. Amb bones paraules ja saben que no n'hi ha prou, que no són suficients. A Esquerra Republicana projectem aquesta oficina per a les seleccions catalanes com una eina al servei del país, i, per tant, no pot ser un projecte només simbòlic, ni tampoc una estructura administrativa, d'ubicació i de pressupost. Ha de valer, ha de servir, ha de ser útil.

De fet, ha de ser l'eina que canviï l'anomalia que vivim a Catalunya, que és la de no poder competir amb veu pròpia a nivell internacional en moltes competicions i en moltes disciplines, malgrat que veiem com altres territoris, altres nacions sense estat, com Escòcia o Gales, ho poden fer amb tota la normalitat. No som nosaltres els qui polititzem l'esport, ni volem això. De fet, ha sigut l'Estat espanyol, al llarg de la seva història, que ha negat el dret de competir sota la nostra pròpia bandera i que ha batallat a l'arena internacional per impedir-ho. No pas per qüestions esportives, sinó per motius purament polítics i ideològics. Més greu encara quan ara tenim un marc legal, a nivell estatal, la llei de l'esport, que avala i obre la via per fer possible aquest reconeixement.

La proposta que li fem, per tant, va en positiu, reivindicuem el dret basat en la voluntat de les federacions i també la voluntat dels esportistes a poder-ho fer, i posem també en relleu la trajectòria i la història de l'esport català, que ens ensenya que les seleccions catalanes van ser pioneres en molts esports, creant federacions abans que ningú, fins i tot abans que existissin les federacions espanyoles, i competint també internacionalment des de principis del segle xx, com són la Federació Catalana de Futbol, la de Tennis, la d'Atletisme i moltes altres. I això, de fet, no és casualitat, és el reflex d'un país que ha apostat per l'esport com una eina d'oci, però també de salut, sobretot de cohesió social, però també de projecció de la nostra identitat al món.

Per tot això, li tornem a reiterar la proposta i l'encàrrec, conseller, que el Govern faci de motor i d'accelerador, activin aquesta oficina, dotin-la dels recursos adequats i que ens serveixi, treballant de la mà amb les federacions, per projectar-nos internacionalment.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, diputada. Evidentment, la recollim, i tal com vam parlar a la comissió, nosaltres estem per aquesta tasca. El que sí, ja li vaig reiterar a la comissió també, és que volem la feina ben feta. Nosaltres ja tenim, com els deia, una feina feta prèvia, abans dels pressupostos, i espero que, si s'aproven, la puguem tirar endavant, per dotar de molt de contingut..., de la mà de les federacions, perquè aquí és on has donat la clau, on vostè ha donat la clau. Les federacions són les que ens marquen el

camí, en aquest sentit, i volem les millors seleccions catalanes possibles, ho tenim clar. I volem que els nostres esportistes siguin al màxim nivell, també ho tenim clar.

Però per això també tenim clar que les coses no es fan dient, sinó amb fets, i el fet és el dia a dia de l'esportista, que el seu pavelló estigui bé, que la seva instal·lació estigui bé, que el seu entrenador tingui un nivell adequat, com ha passat sempre en l'esport català, que és pioner i que és capdavanter. Ja li vaig explicar la meua pròpia experiència com a entrenador i jugador de la selecció catalana, i lo que no vull és una degradació de la selecció catalana, com va passar la segona vegada que jo hi vaig participar.

Hem de tenir les millors seleccions possibles, però amb les millors condicions possibles. I aquí hem d'anar de les mans de les federacions, que són les que ens marquen, també, a nivell normatiu, el que volen fer amb els nostres esportistes. Així que..., aquesta feina fem perquè sigui una oficina que realment tingui un contingut real i en la que treballem, com vostè deia, de la mà de les federacions, per tenir el millor esportista català possible.

Gràcies.

El president

L'última pregunta és sobre les bonificacions del transport públic.

Pregunta al Govern sobre les bonificacions del transport públic

310-00042/15

La formula la diputada senyora Mar Besses Casanovas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellera, té intenció el Govern de mantenir les bonificacions del transport públic per al 2025?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputada, miri, el compromís del Govern respecte al transport públic és essencialment que sigui per benefici de la majoria de la ciutadania, també com a mesura de descarbonització, com deia abans, de la nostra manera de viure, de produir i de moure'ns també, i per generar oportunitats. Hem pres decisions ja per tenir un transport públic més eficient, més sostenible, més assequible i de millor qualitat.

I un dels grans reptes que tenim, precisament, també pel progrés econòmic de la nostra economia, del nostre entorn, és tenir un transport públic innovador i útil a la majoria. Respecte a la qüestió concreta que vostè em pregunta, en aquests moments la conselleria està avaluant els costos i, per tant, en les properes setmanes podrem donar compte exacte de la qüestió que em pregunta. Però si vol en el segon torn, ara quan m'estengui en la qüestió, doncs li puc donar resposta segur d'algunes qüestions més concretes.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, esperarem, doncs, la seva resposta. I és un tema que ens preocupa i molt perquè, precisament, fa unes setmanes el ministre Óscar Puente deia que l'Estat espanyol no tenia la intenció de renovar la bonificació d'aquest trenta per cent

dels títols del transport públic, així com la intenció d'eliminar la gratuïtat dels abonaments de Renfe. I això suposaria un increment del cinquanta per cent en el preu dels títols del transport si des del Govern, a través de l'ATM, tampoc mantenen el seu vint per cent de bonificació.

És a dir, si avui els joves paguem 42,70 euros per la T-jove, en cas que no mantinguin aquestes mesures, d'aquí dos mesos estarem pagant el doble, 85,40 euros; 85,40 euros per un servei de rodalies que és un caos permanent al que cal afegir-hi les nombroses obres d'Adif que afecten diverses línies del país, provocant encara més desgavell, a més a més dels retards i les incidències habituals. I això, com vostè deia, en un context de crisi climàtica que ens exigeix apostar de forma clara per una mobilitat sostenible fomentant l'ús del transport públic.

I això vol dir millorar les infraestructures, vol dir millorar el servei i disposar d'un sistema tarifari adequat. I és per això que els hi demanem que exigeixin a l'Estat que mantingui la seva bonificació del trenta per cent i que el Govern també mantingui la seva bonificació del vint per cent restant, especialment amb la T-jove i amb la T-16. I els hi demanem que facin efectiu el traspàs de rodalies aportant el finançament necessari i respectant el repartiment competencial possibilitant que des de Catalunya es puguin fer polítiques estructurals de foment del transport públic.

I com sabran, no hi ha cap persona a Catalunya que surti de casa seva pensant que el tren passarà a l'hora i que arribarà a l'hora. I el responsable d'aquest caos ahir estava molt tranquil i presumia d'estar molt tranquil amb el seu Govern perquè no l'apressaran. Doncs no pateixin, que nosaltres sí que els apressarem, perquè cada dia milers de treballadors i milers d'estudiants són els que en paguen les conseqüències.

Aquestes mesures estaven recollides a l'acord d'investidura, un acord que marca un camí molt clar i, per tant, els hi demanem que no es despinin d'aquest camí.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Veu com van sortint altres temes també en la repregunta? Miri, sobre les obres i millores vaig ser molt clara des del principi. Tenim per endavant encara dos anys on som ben conscients des del Govern que aquestes obres i millores per tenir aquest sistema que vostè diu, efectivament, de que tots els trens surtin a punt, a l'hora, al matí, això sabem que provoca molèsties als usuaris. Però és absolutament necessari si volem tenir aquest sistema excel·lent.

Sobre el traspàs, que vostè em comentava, al gener, tal com ens vam comprometre, hi haurà la proposta d'estatuts de l'empresa mixta i també les línies a traspassar.

I vostè deia, no ho sé, que si..., m'ha semblat entendre, eh?, que si no érem prou exigents. Vostè pot utilitzar el llenguatge que vulgui. Nosaltres pensem des del Govern que allò millor és col·laborar i lleialtat institucional. En aquests tres mesos hem aconseguit algunes millores evidents, per exemple, les cinc noves freqüències Lleida..., no Manresa, com estava planificat: Lleida-Terrassa, perquè les persones tinguin una connectivitat amb tot el sistema metropolità per posar-li un exemple de les millores aconseguides amb diàleg, amb consens i amb un treball humil, però rigorós i constant.

Sobre les bonificacions, miri, vostè sap que van ser impulsades per un govern de progrés a Espanya l'any 2022, en un moment d'excepcionalitat. Nosaltres, des del Govern hem de tenir aquests números clars. Estem en converses en aquest moment amb el ministeri sobre quines condicions establirà per al proper exercici. En tot cas, tenim l'objectiu de convertir Catalunya, com li deia, en una xarxa integrada que connecti persones. Impulsem decisions, per exemple, que tenen repercussions directes a la vida de la gent... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

...com el reforç del transport a demanda, per exemple.

El president

Passem al segon punt de l'ordre del dia...

Informes del Síndic de Greuges

360-00019/13 i 360-00026/13

...que és la presentació de l'informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2022.

D'acord amb tots els grups parlamentaris, que ja n'han estat informats, aquest punt se substanciarà conjuntament amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és la presentació de l'informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2023. Abans de començar, em plau saludar en nom de la cambra la síndica de greuges i els membres del seu equip que avui ens acompanyen.

D'acord amb l'article 181 del Reglament, la síndica de greuges intervindrà tot seguit per exposar un resum general d'ambdós informes. Per tant, té la paraula la senyora Esther Giménez-Salinas i Colomer.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Molt bon dia, molt honorable president del Parlament, membres de la Mesa, diputades i diputats, president, i *la resta*.

Quan, fa molt pocs dies, em van comunicar que havia de comparèixer i presentar els dos informes..., són mil pàgines i em van dir que tenia quaranta minuts, vaig recuperar una mica totes les meves funcions del passat com a professora per fer un resum el més clarificador possible. Necessitaria un powerpoint que no el puc tenir, em van dir que això no es podia fer servir aquí, però en qualsevol cas el..., perquè si no, si ja els començo a donar xifres i xifres i xifres, crec que serà molt difícil.

La segona situació és que ho faré separat, el del 22 i el 23. Algunes dades són semblants i es podria fer conjuntament, però el 23 té un nou format. El 22 és compartit amb el síndic Ribó i..., afecta les dades específiques de la institució només.

Al 23 hem volgut comparar-ho una mica amb la situació global de Catalunya. Per això el vam titular *L'Administració no està prou preparada per a la Catalunya dels vuit milions*. Hem volgut també, que no s'havia fet mai, recollir les dades sociodemogràfiques, i això jo crec que és una cosa que ens interessarà molt, saber qui acudeix al síndic, quins són els col·lectius, les persones... Hi ha algunes dades molt impactants en aquest sentit i hem recollit gènere, edat, lloc de naixement, nacionalitat, nivell d'estudis, categoria professional, situació laboral i discapacitat.

I després també alguna forma de comptar diferent. Si mirem del 2018 al 23, el 2018-19, queixes i actuacions d'ofici estan al voltant de deu mil; 20-21, època de pandèmia pugen molt fins a arribar quasi a dotze mil, 11.932. I 22 i 23 tornen a baixar al voltant de deu mil. La previsió –estem encara al novembre del 24– és que tornarien a pujar segurament fins a onze mil. El total de les actuacions del 22 són 23.000, el 23 són 22.000.

I passo a fer un petit resum del que era... Perdó, m'he de mirar que no em passi dels quaranta minuts. Pel que fa a l'informe del 22, es van adreçar a la nostra institució divuit mil persones i, entre queixes, consultes i actuacions d'ofici, van ser 23.000 actuacions, tot i que les queixes estan al voltant de deu mil. Per raó de gènere no hi ha diferència, són semblants. Sí hi ha diferència –i són les primeres– respecte a quin tipus de queixes, com acostuma a ser en altres llocs, educació i infàn-

cia és superior per part de les dones, en els homes és l'àrea de seguretat ciutadana, que hi ha una diferència important.

Respecte al lloc de procedència, m'hi estendré una mica més en l'informe del 2023, que tenim més dades, però sí que hi ha una diferència molt important i després ho explicaré per no repetir-ho. Les queixes més importants, tant el 22 com el 23, són en el camp de vulneració dels drets socials, que n'ocupen el quaranta-cinc per cent de les queixes, tant el 22 com el 23.

En el 22 destaquem que, respecte al 21, hi ha un augment del vint-i-dos per cent en l'àrea de serveis socials; en el tema d'estudiants amb necessitats educatives l'augment és del quaranta-sis per cent; han crescut també, lògicament, les relacionades amb gent gran i amb habitatge. Com que el 23 tornen a ser les mateixes xifres, doncs també ho faré una mica amb més d'atenció.

Quins són els aspectes del 22 que caldria ressaltar? Doncs les llistes d'espera en l'àmbit de salut. El tema de la renda garantida, per assegurar que arribi a més persones. Les dificultats específiques de persones amb discapacitat, sobretot en el tema d'accessibilitat.

En l'àmbit d'habitatge també m'hi estendré després, posteriorment, però s'ha debatut moltes vegades i els he sentit a vostès; per tant, les queixes que ens arriben estan en correlació amb la situació del país.

Curiosament, el 22, queixes sobre medi ambient, n'hi ha poques. Jo també els hi he de traslladar que per nosaltres tan importants són els col·lectius o el tipus de queixa, que són molt importants, com aquells que no arriben, tant pel que fa als temes com per les persones, no?, perquè determinats col·lectius tenen molta dificultat en arribar, perquè de determinats temes, també, doncs no rebem queixes. En el cas del medi ambient, el 22 es va treballar molt el tema de l'amiant i de com s'hauria d'elaborar el cens de l'amiant i retirar-lo, i també van créixer molt les queixes entorn de la recollida porta a porta, tot i que el resultat és un resultat molt bo.

En l'àrea de consum, el tema clau era la pobresa energètica.

I en l'àmbit de l'Administració pública vam destacar per primera vegada el tema de que la cita prèvia no era obligatòria. Concretament, jo recordo en un moment determinat que rebíem moltes queixes, i vaig demanar en quina llei estava que la cita prèvia era obligatòria. I, evidentment, no vam trobar cap llei, perquè lo de la cita prèvia obligatòria era en temps de pandèmia, després havia desaparegut. Per tant, això va ser un tema important el 2022.

I, ja per finalitzar aquest any, simplement nosaltres recordo que fem recomanacions, que totes les nostres decisions són recomanacions. A mi m'agrada molt. Jo soc penalista i no crec gaire en el càstig; disculpin una observació personal, però no crec gaire en el càstig. Crec molt més en les recomanacions, el treball positiu, la justícia restaurativa, que després m'hi referiré. Per tant, la línia de les recomanacions és una bona línia, sobretot si tenim present que el resultat és que el vuitanta per cent de les propostes són acceptades per l'Administració en la seva totalitat i el dinou per cent –per tant, només queda un u per cent que no–, de forma parcial. Per tant, podem dir que les recomanacions, en general, són totes acceptades.

I amb això –veig que tinc aquí (*veus de fons*)..., perfecte, això no ho sabia, que aquí tinc el..., no haig d'anar mirant el temps total– passo ja a l'informe del 2023, amb dues consideracions prèvies.

La queixa individual té tot el sentit del món, perquè és una resposta a una persona que es troba injustament tractada, a vegades hi ha irregularitats, a vegades no, però que vol fer una queixa davant una determinada actuació de l'Administració. Però el conjunt de les queixes han de servir per transformar l'Administració. És a dir, si només responem individualment a les queixes, doncs potser n'arribem a tenir, no ho sé, vint mil, però no haurem canviat el sistema. Per tant, nosaltres parlem sempre de «queixa que transforma». Quan rebem moltes queixes d'una determinada situació és perquè hem de canviar –després insistiré molt en quins temes–, perquè si no... I els hi

poso l'exemple més senzill: llista d'espera. La persona que fa una queixa i que podem donar-li una bona resposta segurament serà atesa, però la resta queda igual. Per tant, el primer punt és: les queixes han de servir per transformar.

La segona és perquè nosaltres hem de poder canviar i donar resposta a tots aquests problemes que tenim amb la Catalunya dels 8 milions –després m'hi referiré més llargament–, que no és fàcil. El 2023, també el quaranta-quatre per cent de les queixes afecten les polítiques socials i, per tant, són el punt més important –després em referiré a què entenem per «polítiques» o «vulneració de drets socials»; la segona seria en Administració pública i tributs, que té un vint-i-u per cent; polítiques territorials, un quinze per cent; seguretat ciutadana i justícia, un deu per cent; consum, un vuit per cent; cultura i llengua, 0,4 per cent.

Quines àrees estan dintre de polítiques socials? Majoritàriament, les queixes més importants: àrea d'educació, vint-i-sis per cent d'educació; a continuació, serveis socials, vint-i-quatre per cent; salut, vint-i-dos per cent, i després ja ve infància i adolescència, habitatge, igualtat i no-discriminació –que són molt poques–, relacions laborals i migracions –que són poquíssimes.

I passo ja a una anàlisi amb una mica més de profunditat. L'he titulat «Els set reptes i canvis necessaris derivats del context de la Catalunya dels 8 milions». Ho tenen tot explicat aquí. Si alguna cosa no queda prou clara, sé que després faran les seves intervencions. Els textos, jo els hi animo..., sobretot aquells aspectes que pensin, doncs, que els afecten més..., perquè la meua intervenció amb aquest temps..., tampoc podem arribar a totes les situacions.

Quins són els set punts que jo crec que convindria tractar més o, d'alguna manera, doncs, insistir-hi, perquè vostès després puguin fer les seves observacions? El creixement demogràfic i repte dimensionat a la qualitat de serveis. Dos milions més de persones, 8 milions..., dels famosos 6 milions del passat a 8 milions: és evident, doncs, que la situació requereix una resposta diferenciada.

Quins dos temes, en aquest augment de la població? Com a dada, el creixement demogràfic de Catalunya aquest any va ser el 27,8 per cent; a l'Estat espanyol, el 17,2, i a la Unió Europea, el 4,3, eh? Repeteixo que la diferència entre el 27,8 i el 4,3 de la Unió Europea és una diferència abismal.

Quins són els dos temes on el creixement ha afectat? No només, perquè a la resta també, però jo voldria destacar aquí l'àmbit d'educació. El creixement en les dues darreres dècades a Catalunya ha estat del 38,4 per cent. Per tant, és evident que no cal fer una gran anàlisi per saber que necessitem més professors, necessitem més recursos, necessitem una formació diferent del professorat, també. Això està molt explicat en l'informe. És un tema que conec bé i hi insisteixo molt, perquè hi ha països on els professors tenen un gran prestigi social, perquè precisament entren amb molt bones notes, són els millors dels cursos i, per tant, després això es trasllada. Tanco el parèntesi. Això no està en l'informe, però aprofito, doncs, la possibilitat... I el segon gran tema, evidentment, és salut, on –i ho deixo també– el canvi de model que es va fer en la selecció de metges a mitjans dels anys vuitanta necessitaria també una gran reforma.

Segon punt: el fet migratori i el repte de cohesió social. En aquests moments, amb la taxa de natalitat més baixa des de fa dècades, el creixement demogràfic en persones d'origen migrant és del 71,2 per cent. El 16,3 de la població catalana té nacionalitat estrangera, i això repercuteix en desigualtats socials a la població d'origen migrant. Té més del triple de risc de pobresa –cinquanta a la població migrant; 14,7, nacionalitat espanyola–, el doble de taxa d'atur, el doble de dificultats d'accedir a habitatge i una diferència important també..., no els hi donaré tantes xifres, perquè si no... –això, si estigués aquí, seria més fàcil–, però una diferència important, contràriament al que moltes vegades es diu, en el tema de la renda garantida, que és inferior a la que tenen els de nacionalitat del país.

Però potser, i pel que fa a nosaltres, si tenim en compte que a Catalunya, doncs, en aquests moments el 21,2 per cent són persones nascudes a l'estranger, a la institució de

la sindicatura només arriben al cinc per cent –el noranta-cinc per cent no arriben. Per tant, hi ha tot un col·lectiu del qual, per diferents dificultats, no ens arriben. Sempre dic –potser perquè en el passat també ho havia treballat molt– que tenim una oportunitat única de fer-ho diferent de com ho va fer França, com ho va fer Alemanya, sobretot els errors que van cometre. Ho deixo aquí, però és veritat que per nosaltres el fet de que només arribin al cinc per cent, doncs, és una dada que és important.

El tercer punt seria que el cost de la vida ha augmentat, però no han augmentat les rendes de les famílies, i, per tant, les queixes respecte al cost de la vida són molt altes en aquests moments, també.

El punt quart. Alguna vegada me n'han sentit parlar: jo en dic la «imprescindible transformació del sistema protector». La situació o la manera com treballa Catalunya en el camp de la infància quan ha d'intervenir en el desemparament i les mesures protectores... Tenim una realitat dolenta. De les mesures protectores, tenim el 56,8 d'infants acollits en centres residencials. Els nens han de créixer en famílies; si no pot ser la seva, una altra, però no han d'estar en centres residencials, llevat d'una situació extrema. I d'infants acollits en família extensa només en tenim el 27,6 per cent. Per tant, majoritàriament, els infants són acollits en centres residencials. I una dada que porto aquí separada: dels infants acollits en família aliena, el 2011, eren 924 –2011, eh?–, en aquests moments són 925; hem guanyat una plaça. Per tant, significa que aquest recurs, aquesta opció o aquesta possibilitat no es fa, significa només el deu per cent.

Si analitzem una de les xifres més impactants..., i aquí també trasllado una petició al Parlament: és que els infants menors de tres anys no haurien d'estar mai en un centre residencial, i nosaltres en tenim cent catorze. Ja no parlo de tots, no parlo del conjunt, no parlo de la situació; parlo d'infants de zero a tres anys. I no és una crítica ni als centres ni als professionals que treballen... Un infant no pot tenir al matí un educador; al migdia, un altre; a la nit, un altre; el cap de setmana, un altre. Però així és com es funciona; no es pot funcionar d'una altra manera. Els hi trasllado aquesta petició, aquesta responsabilitat, perquè crec que ens hi juguem moltíssim, o tot. No cal que fem..., no cal saber molta psicologia evolutiva per entendre que això és dolent.

Paral·lelament, diguem-ne –jo sempre parlo de principi i final de la vida–: el punt cinquè, «Envelliment de la població i repte de sostenibilitat de l'estat de benestar. Quan, preparant aquesta intervenció, mirava les xifres... El 1980 la gent gran era l'1,11 per cent –és que és re, pràcticament era insignificant–; el 2003, ja era el 17,2 per cent, i en aquests moments és el dinou, quasi vint per cent de la totalitat de la població, i es preveu que a Catalunya, el 2050, sigui el trenta per cent. Per tant, si abans parlava del tema de la infància, me'n vaig a gent gran, me'n vaig a l'altre costat: són dos extrems que nosaltres decidim per ells. Nosaltres, el món adult, decidim pels infants i –amb una paraula que a mi no m'agrada– l'interès superior del menor és el que decidim nosaltres, molt sovint no és d'ell. I amb la gent gran, quan comencen a perdre la possibilitat de decidir, també decidim nosaltres. I resulta que amb aquests dos extrems fem servir sempre els recursos residencials. Els deixo la reflexió, que crec que és prou important. Nosaltres decidim per ells, ho dic sempre, eh?, i decidim per ells dient que és el seu bé, què és lo millor, què és el que hem de fer. Quant al nombre de queixes, representen el 18,6 de la població més gran de seixanta-cinc anys.

El punt sisè és el canvi climàtic i el repte de sostenibilitat. Veuran –si ho miren, si no ho miren, doncs, no hi és– que a l'informe del 2023 és tot la sequera, no?, respecte al canvi climàtic és tot la sequera, quina era tota la preocupació, les actuacions d'ofici respecte als ajuntaments. I això, simplement, jo mateixa, quan ho he tornat a llegir, he pensat: «La situació canvia tant, d'un any...» –no arriba, no? Per tant, bé, deixo la reflexió, la faig en veu alta, perquè crec que hi hauríem de pensar una mica més a fons.

El que els hi deia també del 2022, doncs, la taxa de reciclatge municipal de residus a Catalunya ha passat del 14 per cent al 47,3 per cent, en proporcions equivalents

a la mitjana europea, que és del 47,8 per cent –per tant, és una bona notícia–, però el sistema de reciclatge porta a porta, que és el més eficient, no sempre agrada o tenim bastantes queixes presentades, potser perquè no es fa de la forma més correcta.

En tot cas, dintre del canvi climàtic, al llarg dels anys, les queixes més habituals són les de contaminació acústica, els sorolls als bars, la situació de..., que és el que se'ns trasllada.

I arribo al punt setè, el col·lapse de la justícia i reptes. No explico res de nou. Nosaltres vam rebre unes mil queixes respecte a aquest tema, de les quals el setanta-sis per cent eren de l'àmbit de serveis penitenciaris. Com que tenim molt present les dificultats –de fa pocs mesos– del tema penitenciari, simplement un..., com que no dona molt més de temps, el repensar una mica el clima de seguretat, tant pels treballadors com pels interns, perquè és un punt molt important.

Recordar una vegada més, quan parlem del col·lapse de la justícia..., clar, és que si per tots nosaltres l'única manera de solucionar els conflictes és arribar a la justícia, estarà col·lapsada segur. Per tant, torno... Vaig aprendre una vegada que les coses que volies traslladar les has de dir un mínim de tres vegades. Us torno a dir, per segona vegada, que el punitivisme, el càstig, la presó no és..., sobretot en el segle que estem, no és la solució. Hi ha els braçalets, hi ha la justícia restaurativa, hi ha les sancions alternatives; hi ha milers de maneres de resoldre els conflictes. He sentit, en els nous discursos, fins i tot del president, parlar de la justícia restaurativa, i em sento superorgullosa quan sento que altres persones també parlen d'això, perquè penso que anem per bon camí.

De fet, sempre que parlem d'un delicte, sempre discutim quants anys de presó. No discutim mai com deixaran de fer aquest delicte. Sempre posem l'accent si són un any, si són dos, si són tres, si són cinc. Parlem sempre del punitivisme; mai parlem de com podríem solucionar les coses de manera diferent.

I arribem a les cinc mancances principals de l'Administració per donar respostes a aquests reptes que he plantejat al principi. Una –que hi estaran tots d'acord i que seria fàcil de solucionar, però no ho fem– és el temps de resposta excessivament llarg. Simplifiquem els tràmits; fem un altre tipus d'Administració. Si està tot fet, si és molt senzill. Doncs no: s'allarguen i s'allarguen. I, hi torno a insistir, quan, moltes vegades..., per infants, un any és el doble de la seva vida, si en tenen dos. Per una persona gran, si li arriba la renda garantida... Jo, quan vaig arribar al síndic, lo que va passar és que, en les primeres gestions, comunicàvem a una persona que podria gaudir de la renda garantida, i ens van comunicar que s'havia mort. I dius: «Com és possible? Com és possible que tinguem...?» Per tant, temps de resposta excessivament llarg. Al tema salut, serveis socials, el temps d'espera -ineficàcia: la millor solució, si arriba tard, és que ja no ho és. Per tant, una petició molt important, si us plau, els tempos.

La segona és –i no entraré en...– la cobertura insuficient de determinades polítiques públiques, sobretot amb aquelles persones que tenen una privació material severa. En aquest sentit, doncs, una revisió en el tema de la renda garantida.

Què els hi haig de dir de l'habitatge? Prop de tres mil unitats de convivència desnonades estan en espera que se'ls hi assigni un habitatge. Podria donar moltes xifres. Les coneixen, també. Són fàcils de veure. Nosaltres, en tema d'habitatge, amb les queixes a l'any 2023, hem crescut el 24,6 per cent. Per tant, és un problema que en aquests moments és viscut per moltes famílies, sobretot famílies amb infants, d'una manera molt difícil.

El tercer gran punt, transformació de l'Administració pública. Nosaltres demanem que l'Administració ha de ser empàtica, eficaç i garantista. Empàtica, eficaç i garantista no suposa un augment de res. L'altre dia discutia sobre el tema de l'empatia. L'empatia, èticament, es pot demanar –lo que no es pot demanar és per llei, evidentment–, però és barata; l'empatia no val diners, al contrari, eh? Per tant, ho repeteixo, Administració empàtica, eficaç i garantista; ha de posar al centre la persona,

no els funcionaris. Vull dir, l'Administració s'ha fet per servir els ciutadans, no a la inversa. Per tant, participació activa de les persones, transparència, equitativa, no discriminar. I apunto dues coses, arribant ja al final, que reconeguim els errors i que l'Administració sigui capaç de demanar disculpes, que no ho fa, no ho fa mai, és lo que més li costa; és capaç de reconèixer un error, és capaç, en el camp patrimonial, doncs, si ha de fer una compensació, però demanar disculpes –i això sí que els hi parlo ara com a experiència de síndica– no ho fa. No ho fa perquè no vol, perquè demanar disculpes significa, en profunditat, reconèixer dues vegades l'error.

I dintre de la transformació de l'Administració, és evident que la transformació tecnològica estarà present i arribarà de forma ja, perquè la situació és la que és. El risc de la bretxa digital, d'exclusió de molts col·lectius..., que, segurament, si no som capaços d'entendre i de tenir aquesta empatia que demanava al principi, es sentiran exclosos. Nosaltres, de queixes de l'Administració pública, en tenim força: 1.637. Per tant, significa que hem de repensar a fons com és aquesta situació.

El punt quart és el dèficit de l'acompanyament i escolta de les persones, especialment les més vulnerables; el repensar el model d'intervenció de serveis socials bàsic. És massa assistencialista. I aquí apuntem un punt: no es pot ajudar i controlar. Ho trasllado d'una forma potser molt contundent. L'ajuda és l'ajuda i el control és el control. I quan trasllem als serveis socials determinats serveis que han d'ajudar i alhora controlar, la ciutadania no ho accepta bé. I, per tant, jo crec que la diferència a l'hora de planificar, entre ajuda i control, ha de ser molt més clara. Prop de cent mil persones a Catalunya estan institucionalitzades en centres de protecció, en centres penitenciaris i, el que falta, en residències de gent gran. I, per tant, la petició amb lo que nosaltres..., és el canvi de model.

I, finalment, amb aquestes reflexions finalitzo en la millora del sistema educatiu, amb quatre aspectes fonamentals. L'abandonament escolar prematur, no ens ho podem permetre; per tant, un punt clau. La substitució del professorat; ho he apuntat al principi, per tant no entraré en el tema de la formació del professorat. I, sobretot, el tema de la formació professional, que també requereix un canvi molt important.

Com els hi deia al principi, també en el 23, doncs, les acceptacions de les resolucions, tant totals com parcialment, s'acosten al noranta-cinc per cent. Per tant, en aquest sentit, doncs, la relació seria la correcta.

I amb el..., jo crec que amb els... Em queden, teòricament, deu minuts, però només en faré servir cinc més. Potser no, eh? Però sé que,, després de parlar molt de temps, es desconnecta. Per tant, a mi m'agradaria que quedessin molt clars els missatges.

Quines tres línies d'actuació per a la transformació del síndic m'agradaria..., quan vingui, si puc venir, en el primer semestre del 24 a explicar, no amb retard, sinó amb el temps que toca...? Quines línies d'actuació, doncs, m'agradaria reforçar o que fos veritat? La primera, ja els hi he dit, una institució a l'abast de tothom, que no tingui... Llavors nosaltres, com que hem recollit aquestes dades sociodemogràfiques... Per exemple, de les persones que fan una queixa al síndic, quasi el seixanta per cent tenen estudis d'educació superior. Clar, és una xifra altíssima. I, per tant, només escoltant aquesta xifra te n'adones que moltes de les nostres institucions estan preparades per determinats col·lectius i altres..., és veritat que tenim associacions, fundacions, etcètera, però queden fora. El 27,8 per cent és, en aquest cas, secundària o similar. I, a nivells pràcticament bàsics, de primària o inferior, doncs clar, és un tres per cent. No són..., no arriben.

Curiosament també, respecte a franges d'edat, fins a trenta anys no ens arriba més que el 3,3 per cent. És a dir, també es diu sovint, no?, que fins a trenta anys ara es queden a casa, etcètera. Això ja és un altre tema, una altra discussió. Però, en tot cas, la gent jove per sota de trenta –la gent jove per sota de trenta–..., és gent molt gran. No; només tenim molt pocs que arriben... I, a l'altre costat, més grans de setanta-cinc, torna a ser exactament el 3,3.

És a dir, jo estava molt contenta. Això ho he descobert fa molt poc. És a dir, tornem a parlar dels dos extrems de la vida, en aquest sentit molt més ampli, no?, però sobretot de l'autonomia. Perquè presentar una queixa és tenir autonomia, no tenir por, pensar que nosaltres estem precisament per resoldre-la. Llavors hi ha determinades franges –i vaig a la tercera, que és el tema, doncs, dels migrants– que són el cinc per cent. Només el cinc per cent de les queixes són de persones nascudes a l'estranger. Cinc, tres, tres; és a dir, són determinats collectius que, sigui per raons d'estudis, sigui per raó d'edat, sigui per raó del seu origen, no ens arriben. Si em pregunten a mi, no sé si ho podem canviar, espero que sí, però els hi demano ajuda perquè això pugui canviar. És a dir, una institució a l'abast de tothom.

La segona és una... Ho demano per l'Administració, però també ens ho aplico a nosaltres, on l'empatia, l'eficiència i l'eficàcia sigui el que domini la institució. Nosaltres hem millorat una mica en els tempos; hem millorat enguany el quinze per cent del temps, però també som lents. És a dir, la lentitud..., tampoc és una cosa que la fem molt bé. I, per tant, hem de millorar també el temps. I hem de sortir molt més al territori. Això... O sigui que no sempre és fàcil, però els que em coneixen saben que és la meva obsessió, també. Però hem de sortir al territori, hem d'anar a veure..., perquè tancats en el despatx i en paper això no serveix.

I, al principi de tot, una mica amb ingenuïtat, jo li volia dir al síndic, que encara continua dient-se «el síndic» –he demanat que sigui «la sindicatura» perquè això de nom masculí i femení s'hauria de poder canviar–..., li volia dir «la institució que escolta», perquè tot lo altre ho podem arreglar, però l'escolta no, i l'escolta és només de les persones, i els mitjans telemàtics..., el que vulguin. I no em van deixar –no va ser una proposta formal, va ser informal–, perquè, si jo era la institució que escolta, o en aquest cas la sindicatura, la resta d'institucions no escoltava. I, per tant, doncs, aquesta proposta de que fos no només la defensa, sinó sobretot la institució que escolta, es va quedar en una proposta de despatx.

I la tercera, ho he avançat també, doncs, que les nostres resolucions tinguessin l'enfocament restauratiu. Si això s'ha pogut fer en l'àmbit penal, que és el més dur, que és el més difícil, que Catalunya va ser absolutament pionera als anys noranta, ho vam copiar literalment de com ho feien els alemanys... El sistema de justícia restaurativa que es practica en l'àmbit penal a Catalunya és una còpia exacta de com ho feien els alemanys, amb la idea que..., si ells ho feien, per què no ho podíem fer nosaltres –els parlo dels anys noranta.

Això s'ha de fer amb molta més força en el món adult, però jo ho trasllado també a la resta d'institucions i els hi asseguro que com a mínim la sindicatura ho farà; tindrà aquest enfocament restauratiu. Jo m'he ofert diverses vegades al Parlament. No es va poder fer en el passat; si vol, la Comissió de Justícia o una altra comissió que expliqui més a fons com és el sistema restauratiu, com s'ha de fer. Però la institució, en aquest cas, comença... Ja portem cent o cent cinquanta casos; no és molt, però sí que volem fer aquest enfocament restauratiu, que aquí no tinc temps.

I ara sí que no em queda cap pàgina més per... Per tant, no... Voldria acabar amb tres idees o... La primera, la demanda que els hi he fet, poder presentar el primer trimestre del 2025. Amb això dels tempos, doncs, que jo pugui venir amb molta més immediatesa, perquè, hi insisteixo, jo quan veia l'informe del 22 em semblava que feia molt de temps, de l'informe del 22, i, per tant, jo crec que és molt important poder treballar, que també l'Administració –ja són peticions directament des de la sindicatura–..., que l'Administració retalli el temps de resposta; que, quan els hi demanem informació, aquesta sigui ràpida. Això són dos peticions.

I la darrera –i estan allà– és un agraïment a l'equip de la sindicatura. Tota la meua vida he pensat que l'única manera de treballar era treballar en equip i m'he trobat un equip formidable. Això em va donar..., tots els dubtes que tenia d'arribar..., em va donar moltes esperances de poder fer les coses i, per tant, jo avui tinc l'honor de presentar tot això. Però això és un treball immens d'equip –tinc els dos adjunts

allà al darrere i la resta de persones també, que estan aquí—, i, de veritat, els hi asseguro, poden venir sempre que vulguin. Si algú vol tenir una reunió particular, vol preguntar sobre un tema, de veritat, estem oberts a qualsevol cosa.

I tenir un equip important..., les coses no es fan mai aïlladament —mai mai mai. Els equips són la part més important de la vida, els dic jo, ja, que porto molta història de treball professional i *sempre* la part més important han estat els equips. Per tant, un agraïment molt, molt especial a l'equip; a vostès per la paciència.

I acabo tres minuts abans.

El president

A continuació, els grups parlamentaris poden fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho té la paraula la diputada Anna Feliu i Moragues, del Grup Parlamentari de Junts.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé; gràcies, president. Bon dia als membres del Govern, diputats, diputades, síndica. En primer lloc, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya volem agrair l'exhaustiu treball de la síndica i de tot el seu equip amb l'elaboració dels informes que avui ens acaben de presentar.

La funció de la sindicatura de greuges, una figura que expressa la idea popular del Defensor del Poble, és una part fonamental del sistema democràtic del nostre país, un espai on el ciutadà es pot adreçar directament i, tal com ja s'ha dit en anteriors ocasions en aquesta cambra, el paper de la síndica no és pas el de complaure els poders públics, sinó el de ser exigent perquè hi hagi una bona Administració, donant sempre veu als que tenen menys mitjans per fer-se sentir.

Els dos informes, corresponents a l'any 2022 i 2023, posen de manifest un conjunt de problemàtiques latents arreu del país que cal abordar des dels poders públics, i la tasca de la síndica és una eina magnífica per ajudar-nos a posar-los al centre del debat del país; perquè, no ho oblidem, aquestes problemàtiques no són fets aïllats, sinó que es tracta de qüestions que afecten diàriament milers de ciutadans.

Estem parlant d'aproximadament unes deu mil queixes anuals que formulen tot tipus de persones físiques i jurídiques, des de ciutadans individuals fins a comunitats de veïns o empreses. Per tant, ens interpel·la directament a transformar l'Administració i a actuar perquè sigui més àgil i més eficient, i a donar solucions a aquesta Catalunya que ja és de 8 milions. En conseqüència, permeteu-me que faci un seguit de consideracions al respecte.

En primer lloc, sobre l'informe de 2022. Dels molts i diversos aspectes que aborda aquest informe, tots ells molt importants, sí que voldria posar en relleu dues problemàtiques de les quals, com a alcaldessa també d'un municipi petit i d'entorn rural com és el meu poble, l'Albi, a les Garrigues, doncs, en soc directament coneixedora.

Per una banda, en aquest primer informe s'aborda el que seria la mobilitat en l'entorn rural, que, de fet, aquesta mobilitat en algunes circumstàncies es caracteritza per un mal estat dels camins que, en moltes ocasions, serveixen per desplaçar-se els veïns i sobretot de vies i aquestes pistes que diem que uneixen nuclis i persones que viuen arreu del territori. Aquesta situació de manca d'aquesta connectivitat no només suposa un greuge per als propis veïns del municipi, que els dificulta aquest accés, sinó que també els dificulta la connectivitat amb la resta del país. I això significa que també tenen traves a l'hora de generar riquesa econòmica, perquè en alguns d'aquests emplaçaments, doncs, hi tenen la seva pròpia activitat econòmica, com són les explotacions agrícoles, i també l'accés als serveis bàsics, a la formació o a la feina que duen a terme altres persones.

De fet, un problema recurrent en aquest aspecte és que alguns d'aquests camins i vies són de titularitat municipal i els ajuntaments d'aquests pobles, realment, tenen *molt* complicat de poder fer front a la despesa que suposa tenir un bon manteniment d'aquestes vies, perquè el pressupost és molt petit i, per tant, no hi ha gaire marge

per poder-lo dedicar a tenir un bon estat d'aquestes pistes. Per això el que caldria és o bé millorar d'una vegada per totes el finançament a les administracions locals o que directament se'n fessin càrrec les administracions supramunicipals.

Per altra banda, també es parla de retards de l'Administració local per resoldre les sol·licituds de –per exemple– llicències d'obres i de dur a terme les inspeccions pertinents. I aquí voldria fer notar a la cambra la realitat dels ajuntaments rurals, que no només tenim recursos limitats pressupostàriament, sinó que el personal de què disposem és *molt* mínim. Hi ha una manca de secretaris, interventors i de tècnics municipals perquè és molt complicat que vulguin vindre a treballar en aquestes zones. Per això, si volem una Administració municipal arreu de Catalunya que sigui àgil i eficient, necessitem que se'ns proveeixi dels recursos econòmics i humans per fer-ho possible. Especialment en aquells municipis on tenim més dificultats i només així podrem prestar el servei de qualitat que mereixen els ciutadans, complint amb els terminis establerts.

D'altra banda, també voldria fer un esment de la situació de les polítiques socials envers la infància. Com a portaveu que vaig ser en la passada legislatura de Junts per Catalunya a la Comissió d'Infància, subscriu l'anàlisi que fa la síndica en el seu informe, perquè patim una greu urgència pel que fa a l'increment d'infants vulnerables aquí al nostre país que es troben en situació de pobresa. I això ens preocupa perquè, realment, és una xacra que tenim aquí que l'hem de mirar de solucionar. Hem de reforçar les polítiques de suport i acompanyament a les famílies i aquesta és una responsabilitat que ha de ser una prioritat per al Govern, com també ho ha de ser retornar el prestigi al sistema educatiu, perquè donar una bona formació i una bona educació als nostres infants i joves és el millor que podem fer si volem –això sí– ser un país de primera, perquè el sistema educatiu és un reflex molt important del país que som.

En segon lloc, pel que fa a l'informe de 2023, des de Junts creiem que cal forjar grans consensos de país per fer front als reptes estructurals, des del model d'acollida per garantir la cohesió i la integració social fins a una acció decidida i determinada per revertir el canvi climàtic i accelerar la tan necessària transició energètica.

I el mateix envers les polítiques d'habitatge. Cal una aposta decidida per ampliar el parc públic d'habitatge i reservar-ne per als nostres joves i les famílies. A tot arreu –a tot arreu–, no només a les grans ciutats, també cal promoure habitatge a les zones rurals, on també hi ha manca d'habitatge, encara que potser no es vegi d'aquesta manera, i precisament, quan es fan anuncis de noves planificacions d'habitatge per part del Govern, doncs, sí que trobem en falta, justament, que no es facin mai anuncis també a la resta del que s'anomena «el territori» i sempre es pensí, més aviat, per l'àrea metropolitana.

Com bé diu l'informe de la síndica, resulta imprescindible també que des del Govern es procedeixi a una cosa tan senzilla com seria demanar la cessió dels milers d'habitatges que té la Sareb a Catalunya. Segons l'informe de 2023, per exemple, a Catalunya, dels prop de catorze mil habitatges que té aquesta entitat, només 1.500 estaven cedits a les administracions i és evident que, si es tingués accés a aquest parc immobiliari de la Sareb, doncs, tindríem un revulsiu a curt termini que solucionaria, i molt, les necessitats d'aquesta emergència habitacional.

En definitiva, aquests informes recullen molts i diversos problemes i greuges, però no perdem de vista també que l'infrafinançament continua sent un obstacle insalvable per poder donar resposta a moltes de les recomanacions que se fan en aquests informes. En aquest sentit, aquest Parlament ha aprovat nombroses resolucions instant l'Estat a resoldre problemes crònics que afecten els diversos serveis que reclama la ciutadania i les dades demostren no només que l'Estat no compleix amb les inversions compromeses, sinó que ni tan sols les pensa executar.

Per tant, els reptes són molt nombrosos –potser mai n'havíem tingut tants, de fronts oberts, com en l'actualitat–, però tenim el deure d'afrontar-los per resoldre'ls, perquè això va de millorar la vida dels ciutadans i de ser un país de primera o no ser-ho.

En conseqüència, voldria acabar aquesta primera part de la intervenció fent èmfasi en un comentari que també es fa en el propi informe, que diu: «És necessari que les administracions responguin, i que ho facin en temps i forma, a les demandes d'aquest organisme per tal que puguin fer la seva feina. Perquè la defensa dels ciutadans és una responsabilitat de tots els poders públics.»

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers i conselleres, il·lustríssima síndica de greuges i també el seu equip que avui l'acompanya... Abans de tot, jo també em voldria sumar als agraïments que ha fet la companya que m'ha precedit, no només a la tasca que ha estat portant des que és vostè al capdavant de la sindicatura, sinó també a la del seu equip, que hem sigut testimonis i l'hem seguit molt de prop, i en alguns casos també n'hem sigut partícips.

La seva tasca durant aquests dos anys de mandat que porta nosaltres creiem que marca un camí, un camí diferent i el qual ens encoratja a continuar treballant amb vostè i amb la seva institució. El seu treball ha estat fonamental per posar en relleu les necessitats de la societat catalana i per obrir un debat important sobre els canvis que cal fer en el sistema de protecció de la justícia i també..., com per exemple la incorporació de la justícia restaurativa, que proposa un model més ètic i social.

Vull començar destacant algunes de les recomanacions en què l'informe posa èmfasi en els avenços que ha fet..., i en els quals el Govern republicà ja va fer alguns avenços, i també reconeixem, evidentment, que encara ens queda molta feina per fer.

Una de les recomanacions més importants, destacades als informes fa referència a la desinstitucionalització de les persones; una desinstitucionalització que implica una transformació dels models assistencials antiquats. I en aquest sentit el Govern republicà ha fet grans avenços en aquests àmbits, especialment pel que fa a les persones grans, implementant un model d'habitatge que, a més d'afrontar l'envelliment demogràfic, aposta per un sistema de cures basat en la desinstitucionalització.

El repte és gran, no només com a societat, sinó com a país, ja que el 2030 la població de més de seixanta-cinc anys augmenta del vint al trenta per cent. Això requerirà també que els serveis s'adaptin a aquesta realitat. I també ens ho deia no fa gaire, en una jornada, ACRA, que ens deia que necessitarem més de vint mil persones treballadores per poder treballar amb les persones amb dependència.

Aquest model, a més, inclou col·laboracions amb els ens locals i el tercer sector i posa l'accent en la sostenibilitat econòmica. I esperem que el Govern del Partit Socialista continuï treballant en aquesta línia amb la mateixa responsabilitat.

Una altra recomanació important que destaca l'informe és la creació d'un model de serveis socials integrats, més orientat a la prevenció i a l'acompanyament personalitzat. Ho compartim, síndica, compartim que cal anar cap a uns serveis socials de qualitat, i no assistencials ni fiscalitzadors.

Cal revisar i millorar la cartera de serveis socials, per fer-la més flexible i innovadora. Sabem que està en fase de disseny, però cal continuar amb aquesta actuació, adequar-la a la realitat i a les necessitats dels catalans i les catalanes.

Aquesta legislatura també s'ha prioritzat l'harmonització de l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania, amb l'objectiu de gestionar millor aquestes prestacions i que pugui arribar al màxim de persones que ho necessiten, sobretot a les famílies amb infants.

Per aquest motiu, síndica, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, considerem que cal fer un seguiment exhaustiu del conveni del traspàs de l'ingrés mínim vital.

I de fet ens agradaria que, com a ens fiscalitzador de les institucions, poguéssiu fer un seguiment d'aquest conveni i el seu correcte traspàs integral.

També vull destacar dues iniciatives que responen a dos grans reptes que hem d'atendre amb especial urgència; per un costat, l'estratègia de la lluita contra la pobresa infantil, i per un altre, el pla de barris amb futur, que busca la millora de la situació de les persones més vulnerables i combatre aquesta xacra de la pobresa infantil.

Així mateix, considerem que és necessari instar el Govern espanyol a implementar, com ho tenen vint dels vint-i-set països europeus, la prestació universal per fill a càrrec. No és normal que, si considerem que som europeus..., dels vint-i-set països europeus, vint tenen la prestació universal per fill a càrrec; nosaltres no la tenim. Ens agradaria, però no en tenim les competències. Per això instem el Govern de l'Estat a que es posi a treballar per fer igual que la resta dels vint països europeus.

En l'àmbit de l'habitatge, m'agradaria destacar el llegat del Govern republicà. Es va treballar en el pla de deu mil habitatges, amb l'objectiu d'augmentar el parc de lloguer social en un divuit per cent l'any 2026. A més, es van destinar més de 152 milions d'euros en ajuts a pagar el lloguer de l'habitatge, un trenta per cent més que l'any anterior, i que, a més a més, va anar acompanyat amb avançar cap a regular els preus dels lloguers, una mesura que creiem que ha estat molt ben rebuda.

Un altre punt destacat per la síndica és la salut mental. I en aquest punt considerem que és fonamental aprovar la llei de l'agència integral social i sanitària, amb l'objectiu de coordinar i millorar l'atenció social i sanitària.

A més, esperem que s'aprovi al més aviat possible el pacte nacional per a la salut mental, un pacte que és clau per poder donar la resposta integral a la necessitat que pateix la nostra societat. Creiem que pot ser la clau de la caixa per poder millorar l'atenció a les persones que pateixen algun tipus de malestar emocional o problema de salut mental.

I, evidentment, tot i que el govern anterior hi va posar les bases i esforç per poder millorar la llista d'espera, nosaltres també, síndica, li volem traslladar des d'aquí que continuarem treballant per millorar aquesta llista d'espera en l'àmbit de la salut.

I finalment, en l'àmbit de l'educació, els informes destaquen les necessitats de distribuir els recursos de manera equitativa entre els centres, especialment els més complexos. Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, estem compromesos amb un sistema educatiu que reforci les competències bàsiques en àrees com el català, les matemàtiques i l'anglès i que garanteixi que tots els alumnes tinguin les mateixes oportunitats d'èxit. No ho oblidem: l'escola és l'únic espai que pot garantir l'equitat i la igualtat de tot l'alumnat.

I, per acabar, la síndica també subratllava la necessitat d'un model d'acollida inclusiu per a les persones migrades. Cal treballar per consolidar un model d'acollida que posi les persones al centre i utilitzi el català com a eina d'inclusió, amb la implicació dels centres de treball, i també les escoles.

En conclusió, les recomanacions de la síndica reflecteixen els grans reptes que tenim com a societat catalana, i per part nostra volem, des d'aquí, donar el nostre suport total a les recomanacions dels informes que vostè ens ha detallat abans i treballar amb el compromís en tots els àmbits que s'han esmentat, passant per la desinstitucionalització, la inclusió social, l'habitatge, la salut, el canvi climàtic i tots els altres temes que no em dona temps d'anomenar.

Seguirem treballant amb la mateixa determinació per aconseguir una societat més justa, cohesionada i amb més drets, que situa les persones al centre.

I vull acabar també, síndica, animant-la a vostè, i també el seu equip, a continuar treballant en la seva tasca de seguir posant l'accent en els temes que afecten la ciutadania, especialment aquelles minories que molts cops són majories i que, ens agradi o no, malauradament, per la societat i per part de l'Administració estan invisibilitzades.

Des d'aquí també, síndica, li trasllado el nostre compromís com a Esquerra Republicana en el canvi de la nomenclatura, i si és procediment d'urgència, doncs, ens

té al seu costat. I també li volíem traslladar dues preguntes. La primera és com poder fer que la institució del síndic sigui més coneguda per la ciutadania, perquè hi pugui accedir aquest percentatge tan important que ens ha dit vostè que no pot arribar o no arriba a posar les seves queixes. I l'altra pregunta que li volem traslladar és si existeix algun tipus de coordinació de la seva institució amb els síndics locals que hi ha arreu del país.

Moltes gràcies. I a la rèplica ja continuaré.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors consellers, diputats... Senyora síndica de greuges, permetin-me que comenci, doncs, mostrant o constatant la seva amabilitat i professionalitat avui en presentar aquest informe, aquests dos informes que, com vostè molt bé deia, doncs, són prop de mil pàgines, amb la feina, per tant, que això comporta, no? També donar les gràcies a tots els membres del seu departament que han col·laborat en la seva confecció i en el seu treball per presentar avui aquests dos informes.

Però permeti'm també que li digui que això, doncs, constata també una certa anomalia parlamentària, perquè aquí avui estan presentant els informes dels anys 2022 i 2023, per tant, estem parlant de les queixes, problemes i preocupacions dels catalans dels anys 21 i 22. I, clar, quan estem a pocs dies, a poques setmanes de l'any 25, parlar dels problemes que tenen els catalans en un escenari de postpandèmia l'any 21, doncs és una mica, diguem-ne, estrany, no? Però, en qualsevol cas, agrair-li la seva presentació d'aquests dos informes.

Deia vostè que, en línies generals, quasi la meitat de les queixes, prop d'un quaranta-cinc per cent, tant l'any 22 com l'any 23, són relatives a polítiques socials, i això és la clara mostra de les males polítiques que han tingut els governs de Catalunya amb relació a l'educació, els serveis socials, sanitat, habitatge..., a totes aquelles polítiques que afecten directament els ciutadans. Polítiques que, com deia, doncs, els darrers governs de Catalunya han descuidat, han deixat a un costat, perquè han deixat de prioritzar..., per tal de prioritzar el que realment els interessava a ells: el seu relat, el seu discurs, el seu procés, mentre Catalunya ha anat caient en picat en llistes d'espera, a nivell educatiu, en seguretat, en habitatge..., en totes aquelles polítiques importants, com deia, que afecten les persones, no?

Però entrant en qüestions concretes, en temes com..., majoritàriament de les queixes, doncs en primer lloc, com no pot ser d'una altra manera, en matèria educativa. L'informe, senyora síndica, doncs, fa referència, fa molta referència i molta incisió en el baix acompanyament que senten els alumnes pel professorat, i també per les famílies, en les proves PISA, però descuida, sota el nostre punt de vista, senyora síndica, descuiden el que nosaltres considerem, el que el Partit Popular considerem un element nuclear, que és el referent al baix, baixíssim, nefast nivell educatiu que tenen en aquests moments els alumnes a Catalunya i que també tenien en els anys 21 i 22, amb unes baixíssimes qualificacions en matemàtiques, en llengües, en comprensió lectora..., dels pitjors de tota Europa. I això no ens ho podem permetre. Vostè fa molta referència a l'acompanyament dels alumnes, però no fa cap referència al problema, a l'element nuclear, que és el baix nivell educatiu dels nostres infants.

En l'àrea de salut, l'informe, els informes, també de l'any 22 i de l'any 23, proposen incrementar els recursos públics, però sense tenir en compte el que realment funciona, que és la col·laboració publicoprivada. Això és un sistema mixt que és molt més eficient, això està demostrat, que és més eficient, i que afavoreix la llibertat d'elecció als pacients, i sobretot també perquè descongessiona el sector públic. I a això tampoc no fa cap referència, aquest informe.

Lluita contra la pobresa. L'informe insisteix molt en polítiques d'intervenció estatal, com transferències de rendes i mesures per combatre la pobresa energètica, però descuiden també les mesures per crear ocupació, i també per dinamitzar el mercat; mesures, totes elles, que nosaltres considerem molt importants.

També la lluita contra l'exclusió residencial. Per nosaltres és evident que l'increment desmesurat de la «vivenda» social i el control dels lloguers han distorsionat molt el mercat. I, a més a més, el que és més greu i més important és que desincentiven la inversió privada i generen, d'aquesta manera, mancances.

Troblem a faltar també, senyora síndica, un tema molt polèmic, com és l'ocupació il·legal dels immobles, un tema que preocupa, i molt, els catalans. En aquest informe es parla molt dels problemes d'accés a l'habitatge, especialment pels joves, però no es fa cap referència a l'ocupació il·legal d'immobles. A Catalunya tenim el rècord de tota Espanya: exactament un quaranta-cinc per cent de les ocupacions il·legals de tota Espanya es produeixen a Catalunya. I resulta que només a Catalunya sumem més ocupacions il·legals que les tres comunitats autònomes següents, com són la Comunitat de Madrid, la comunitat de València i Andalusia. En concret, l'any 2023 a Catalunya es van ocupar 6.500 habitatges. I d'això no se'n parla, en l'informe, quan és una preocupació molt gran que tenen els catalans. Nosaltres apostem per la tolerància zero contra aquesta ocupació, introduint mesures legislatives i executives per desallotjar els ocupes en menys de quaranta-vuit hores.

Vostè ha fet una referència, ha parlat en la seva intervenció d'avui, doncs, del creixement demogràfic que ha suposat a Catalunya, del vint-i-set per cent. Però tenint en compte la baixa natalitat, el baix percentatge de natalitat que tenim, doncs, és un creixement demogràfic degut sobretot al fet migratori; un fet migratori al que tampoc es fa una referència clara. Ni se'n fa..., bé, d'aquesta manera sí que se'n fa, però sobretot, especialment, a les polítiques socials. Però nosaltres entenem que això mereixeria una qüestió a part, senyora síndica. Deia vostè que el disset per cent de la població catalana és de nacionalitat estrangera, i això, doncs, és evident que genera, com ha comentat, desigualtats socials, però també fenòmens d'inseguretat associada. A Catalunya tenim 180.000 persones en situació administrativa irregular. I el debat, entenem des del Partit Popular, sobre immigració i seguretat s'ha d'abordar amb serietat i sense prejudicis.

També trobem a faltar en aquest informe, senyora síndica, una referència a la cooficialitat del castellà. La igualtat a Catalunya del castellà i del català a les institucions públiques i sobretot, i també, a l'àmbit educatiu és fonamental. I caldria una reflexió en aquesta matèria, també, que no hem sabut trobar.

Evidentment, també vostè parlava de la justícia, del retard, del col·lapse que hi ha en la justícia, i això crec que també és una evidència per a tothom.

Però volem centrar també la darrera intervenció, el final d'aquesta intervenció, en les dades de seguretat a Catalunya, que no són bones, i vostè ho diu també en aquest informe. El Partit Popular apostem per millorar el model policial, basat en la proximitat i la descentralització, i adaptar-lo a les noves necessitats que tenim, a les noves realitats delictives. I també creiem que calen reformes legislatives, reformes del Codi penal i reforma de la llei d'estrangeria. Una persona que està al nostre país i que comet delictes de manera reiterada, doncs, ha de saber que pot ser expulsada. Per tant, nosaltres apostem per la reforma de la llei penal del menor i per endurir les lleis contra l'ocupació il·legal.

Gràcies per la presentació d'aquests informes, informes que, tots ells, serviran per tal de que el Partit Popular presentem aquelles iniciatives que creguem oportunes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, distingida senyora Giménez-Salinas... Són moltes les vegades en les que VOX ha tingut l'oportunitat de manifestar que hauria de suprimir-se la institució de la sindicatura de greuges, tal com s'ha fet ja a altres comunitats autònomes d'Espanya. Supressió que fonamentem en dos raons.

En primer lloc, la duplicitat, ja que aquesta figura queda completament regulada a l'article 154 de la Constitució espanyola, que contempla el Defensor del Poble, Defensor del Pueblo que projecta la seva funció en garantia de drets i llibertats respecte a tots els espanyols en tot el territori nacional i davant qualsevol administració, sigui aquesta l'estatal, l'autonòmica, com la local. Tan sols nou comunitats autònomes, de les disset que existeixen, tenen aquesta figura redundant del defensor regional, el que demostra que és una institució totalment prescindible des de criteris de l'eficiència dels recursos econòmics. I, un cop més, es posa de manifest que l'estat de les autonomies és car, inoperant i ineficaç, sobretot en situacions d'emergència nacional, com la darrerament ocorreguda, i que han patit la DANA de València, Castilla - La Mancha i Andalusia.

La segona raó per la qual demanem la supressió d'aquesta sindicatura és una qüestió econòmica, per raó d'estalvi, ja que la supressió d'aquesta suposaria un notable estalvi per a les arques públiques catalanes, ja que, sens minva dels drets dels ciutadans, podem destinar el cost anual del seu manteniment a cobrir les necessitats reals dels catalans o bé cobrir situacions d'emergència nacional, com l'ocorreguda la setmana passada. I tindria tot el sentit, ja que pràcticament la major part del pressupost d'aquesta institució autonòmica es dilueix en nòmines del mateix organisme; en concret, el vuitanta-set per cent del seu pressupost –sí, el vuitanta-set per cent del seu pressupost. Tal com recull la seva pàgina web, la sindicatura té un pressupost aquest any de 7 milions d'euros, dels quals 6.140.000 euros van destinats a remuneracions del seu personal. Però encara més: si ja és sorprenent l'anterior, la indignitat és que es tingui com a director a l'àrea un colpista com Jordi Sànchez, amb un sou anual de més de 96.000 euros. I de quina àrea és director? De drets socials; una persona que va estar condemnada per negar els seus drets als catalans i que va fracturar la societat. No ens negarà que estem davant una institució polititzada.

Pues bien, antes de entrar en el examen de los informes que hoy nos presenta, sí quiero decirle que con usted al frente de la institución se ha notado un cambio importante, en positivo, respecto de su predecesor, el señor Ribó, quien, lamentablemente, hizo gala del mayor sectarismo y perversión de la finalidad de la institución, poniéndola al servicio del poder político, en lugar de ponerla al servicio de las personas.

Basta mencionar algunos informes de infame recuerdo, como por ejemplo el informe de mayo del 2018, sobre la pretendida vulneración de derechos fundamentales y libertades públicas con ocasión de la reacción penal del Uno de Octubre y la aplicación del artículo 155 de nuestra Constitución española. El informe de enero del 2020, sobre la sentencia del *procés* y los derechos fundamentales de los condenados por el golpe de estado. Así como también recordamos el informe de noviembre del 2020, sobre la pretendida afectación de derechos fundamentales de los golpistas del *procés* en prisión, que, por cierto, gozaron de privilegios y prebendas del todo injustificables. Finalmente, destacamos también el informe de septiembre de 2021 a favor de los indultos. Informes, todos ellos, elaborados para blanquear la imagen del separatismo y para posicionarse en favor de los golpistas, quienes tanto daño causaron, tanto dinero dilapidaron y tanto fracturaron a nuestra sociedad.

Tenga presente, señora Giménez-Salinas, que la misión que encarna como defensora del pueblo no es la de hacer servilismo al poder político, sino la de proteger a los ciudadanos frente a los abusos de la Administración.

Entrando ya en la valoración conjunta de los informes objeto de este debate, queremos destacar algunos puntos de los mismos, así como también importantes omi-

siones; omisiones que nos preocupa sobremanera que no hayan merecido el más mínimo foco de atención por parte de la sindicatura.

Y, como la caridad empieza por uno mismo, la primera omisión a destacar, por afectarnos de forma especial a nuestra formación, es la referente a la violencia política en nuestra región. A este respecto, sus informes no hacen siquiera una simple referencia, quizás porque incluirlas desmontaría el relato público, ya que el informe de la asociación Impulso Ciudadano certifica que el cien por cien de las agresiones en las que medió motivación política en Cataluña fueron de carácter hispanófilo, siendo además nosotros, los miembros de VOX, las personas más agredidas como consecuencia de la deshumanización y estigmatización de que somos objeto por parte de medios y en las instituciones. Y porque creemos que es una cuestión muy grave es por lo que entendemos que la violencia política debe ser objeto de seguimiento por parte de la sindicatura. No tenemos al respecto ningún informe monográfico interesándose, como el que ha mencionado, y es momento de preguntarle: ¿para cuándo un informe sobre la violencia contra la hispanofobia?

Otra omisión que salta a la vista es la vulneración de los derechos lingüísticos de los castellanohablantes. ¿Cómo es que no hace mención siquiera, cuando de forma deliberada se están incumpliendo las sentencias judiciales, tanto las diferentes sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña como la del Tribunal Supremo, que ratifica las anteriores? Los estudiantes catalanes tienen derecho a recibir, durante la etapa obligatoria de formación, una enseñanza que incluya el castellano como lengua vehicular. La sindicatura debe velar, por tanto, por el cumplimiento de la ley a efectos de garantizar los derechos y libertades lingüísticos de los catalanes y atender de oficio esta grave anomalía democrática que afecta y discrimina a quienes tienen como lengua habitual el castellano, lesiona el principio de oficialidad del castellano, atenta contra el artículo 14 de la Constitución española, referente al principio de que todos somos iguales ante la ley, e infringe asimismo el artículo 32 del Estatuto de autonomía de Cataluña.

Y una última omisión de su informe que es importante destacar son las agresiones a los funcionarios de prisiones. Los informes se refieren en repetidas ocasiones a los presos, pero ¿qué pasa con los funcionarios?, ¿dónde están sus derechos? Los funcionarios sufren unas condiciones durísimas, sin medios; están legalmente desamparados, y además tienen que ver cómo se les ningunea por parte de la mayoría de los poderes públicos, que se preocupan más por los reos que por la seguridad de los primeros. En el año 2023 se produjeron 682 agresiones a funcionarios de prisiones. Es algo suficientemente serio y revelador para merecer la intervención, incluso de oficio, por parte de esta sindicatura.

Lo que sí recoge su informe es un resumen de conclusiones en las cuales acaba transcribiendo que la Administración no está suficientemente preparada para la Cataluña de los 8 millones, de lo que extraemos conclusiones muy poco halagüeñas y preocupantes y que evidencian el abismo existente entre la realidad social y el discurso político, y que además nos vienen a dar la razón, puesto que el impacto demográfico consecuencia de la inmigración, unido también al envejecimiento de la población, ha provocado el colapso de la Administración en todos los órdenes, ya bien sea sanitario, docente, social o judicial, lo que implica, por lo tanto, peores servicios públicos.

Podemos, pues, aventurarnos a afirmar, a raíz de la citada conclusión recogida en el informe, que, con la transferencia de dichas competencias, en numerosas ocasiones la Generalitat, la Administración, ha demostrado su máximo nivel de incompetencia, aserto que no es gratuito y que confirma, por ejemplo, el informe PISA sobre la educación en Cataluña, que ha dejado la misma por los suelos y por debajo, en la cola de los diferentes países europeos; las largas listas de espera en hospitales públicos o la nefasta política en materia de viviendas sociales, sin olvidar también las dificultades que tiene la justicia: faltan jueces y juzgados, insuficiencia de juzgados de instrucción,

carencia de persones en institucions..., de personal institucionalitzat, com són les residències de tercera edat, els centres d'acollida, tutela o guarda, així com també els centres de salut mental.

Per lo tant, per acabar, entendem que el que necessiten els ciutadans no és tenir una sindicatura on poder canalitzar les seves queixes una vegada les necessitats bàsiques i els drets d'aquests ciutadans han estat desatendits, sinó que el que realment necessiten és que se'ls atengui de forma real i efectiva, i per això és necessari una dotació econòmica i una bona gestió de la mateixa, dirigida a l'Administració que ha de prestar els serveis als espanyols i a la qual se li exigeix, per lo tant, que tingui una capacitat i una qualificació professional per això.

Venga, moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Síndica, consellers, conselleres, diputades, diputats, tot l'equip de la institució de la Sindicatura de Greuges, els informes anuals realitzats per la institució del Síndic de Greuges són una gran eina per avaluar la realitat social de Catalunya, així com per analitzar en quina mesura s'estan garantint els drets de la ciutadania. Volia començar agraint el treball de la síndica i de tot l'equip: és molt necessari el treball que realitzeu; gràcies. Gràcies també per posar els drets humans al centre. I us ho dic després d'haver treballat molt en drets humans. Aquest informe em serveix ara molt, però també serveix per a moltes persones que treballen des de les entitats, des de les administracions i des de molts llocs per intentar assolir un major grau de compliment dels drets humans a Catalunya.

De tot l'informe, em centraré en aquesta exposició en quatre realitats, i em deixaré la situació de les presons per a la rèplica.

En primer lloc, parlaré d'habitatge. El proper 23 de novembre –i espero que ja tot-hom ho sapiguem– hi ha convocada una manifestació que es vol que sigui massiva, que es diu «S'ha acabat: abaixem els lloguers!». És el moment de prendre mesures urgents valentes per a garantir l'accés a l'habitatge de la ciutadania, especialment per a les persones que estan en situació de *precariedad* o pobresa. Hi ha moltíssimes persones que destinen més del quaranta o el cinquanta per cent del seu salari a poder pagar un lloguer, en ocasions, només una habitació, i, a vegades, no poden pagar ni l'habitatge ni l'habitació.

La qüestió de l'habitatge és present en els dos informes que avui ens ha presentat la síndica. Hi ha una frase que a mi m'ha semblat molt important, i pensava llegir-la: «Hi ha una concepció de l'habitatge com a bé d'inversió o d'intercanvi que condiciona l'accés a l'habitatge i a la ciutadania en general, i, molt especialment, de les persones en situació de vulnerabilitat. Cal avançar cap a una concepció del dret a l'habitatge com un dret subjectiu inherent a la condició humana, exigible en via administrativa i judicial, i que comporti l'obligació de l'Administració de garantir de forma efectiva l'accés a un habitatge digne, adequat i accessible.»

És molt important aquesta frase, i crec que ens porta a canviar de paradigma, ens porta a col·locar *de veritat* l'habitatge com un dret, i crec que és el que aquest Parlament ha de continuar fent. Així mateix, recorda que l'informe, la creixuda de preus que s'ha produït a Catalunya en els darrers deu anys i també lo difícil..., i com s'ha incrementat també el preu del lloguer, que, des del 2014 al 23, se va incrementar un cinquanta-dos per cent a Catalunya.

L'índex d'habitatge públic, com ja sabem, no supera el dos per cent, i a la Unió Europea Europa està en un nou, i també cal destacar que sempre s'ha prioritzat l'habitatge públic de compravenda, en un seixanta-sis per cent dels habitatges públics, és a dir, que després han entrat al mercat privat en la major part de les ocasions. Això

ensem que és un problema que també destaca la síndica, i és que la insuficiència d'habitatge social porta a que ara mateix més de tres mil unitats familiars no tinguin la capacitat de poder tenir un habitatge social com demanen.

Cal destacar també que, en matèria de desnonaments, Catalunya és la comunitat autònoma amb el nombre de desnonaments més elevat, i se situa entre les comunitats amb una taxa de desnonament per habitant més elevada, només per darrere de Múrcia i de les Canàries.

En l'informe hi han mesures que voldria destacar, perquè penso que són molt importants justament en el moment que ens trobem ara mateix a Catalunya: l'Administració s'ha d'implicar en la promoció d'habitatges en règim de lloguer destinats als col·lectius de persones que més *necesidad* tenen d'accedir a un habitatge; dos, cal que el termini de qualificació dels habitatges amb protecció oficial sigui indefinit; tres, cal adquirir més «vivenda» pública a través de l'exercici dels drets de tanteig i retracte; quatre, l'Administració hauria de treballar també en la *finalidad* d'assolir amb els grans tenidors acords de cessió dels habitatges a favor de l'administració per destinar-los a lloguer social, i cinc, cal estendre la mediació davant desnonaments per aconseguir lloguers socials sempre que sigui possible.

Aquestes cinc mesures que planteja la síndica de greuges són claus per resoldre el gran problema que tenim d'habitatge a Catalunya, i aquestes recomanacions ens les hem de fer nostres i és urgent.

En aquest sentit, volia remarcar que, amb relació a la mediació, la síndica parla d'una unitat que es va crear a l'Ajuntament de Barcelona sota el mandat d'Ada Colau, que es deia «Servei d'Intervenció en la Pèrdua de l'Habitatge i Ocupació», de l'Ajuntament de Barcelona, que encara està vigent, i que, com a advocat, he pogut veure lo important que és fer una bona mediació en aquest tipus de casos. Volia remarcar avui –i m'ho permetran– que una de les seves ideòlogues i creadores va ser Vanesa Valiño. Vanesa ens va deixar la setmana passada després de perdre la batalla contra el càncer, donant una gran lliçó de vida. Vanesa hi serà sempre present en la defensa del dret a l'habitatge. Gràcies per tant. Et tindrem present en la lluita pel dret en el futur. (*Aplaudiments.*)

En segon lloc, volia fer un apunt en relació amb la situació de salut mental. Sabem que la situació no és bona, que cal millorar, que s'està demanant molta més atenció psicològica en les diferents escales i que s'ha de millorar. Ja hem plantejat, des del Grup Parlamentari de Comuns, que és una de les prioritats de cara en aquesta legislatura, i pensem que està molt bé que la síndica també ho plantegi. Hi posa un especial accent –com estem fent també– amb relació a que hi hagi més de 3.500 infants i adolescents en llista d'espera. És una xifra que ha anat augmentant. Pensem que és clau; posem el focus, ho recollim i pensem que és clau. Tal com manifesta la síndica, cal potenciar una xarxa d'atenció a la salut mental en l'àmbit comunitari que disposi dels recursos adequats i suficients, i, especialment, per garantir l'atenció a infants i adolescents.

En tercer lloc, parlaré de la *necesidad* de desinstitucionalització en el sistema de protecció a la infància. Ja n'ha parlat la síndica. Ja hem parlat d'altres grups parlamentaris. Pensem i estem totalment d'acord amb que ha de ser una autèntica *prioridad*. Pensem que el fet de que en els darrers anys hagi pujat el número de persones que tenint menys de sis anys estan més a centres residencials, no pot ser. Crec que hi ha marge de millora. Sabem que és complicat, però ens trobaran per complir amb aquestes recomanacions tan i tan important.

També es planteja que quan no es pot garantir, diguem, que la persona pugui estar amb una família, sí que hi hagi centres molt més petits. Tot i que s'han fet esforços, com se planteja l'informe, encara el vint per cent es qualificarien com «centres petits». Pensem que hi ha marge de millora i volia remarcar això que planteja tan bé..., com la pròpia síndica.

I un punt molt important i molt clau en el qual crec que s'ha de posar molt el focus té a veure amb la capacitat de l'Administració per anticipar-se i treballar amb les famílies abans de decretar el desemparament. La síndica ho diu molt clarament: el nombre d'infants i adolescents amb expedients de desemparament i tutela ha crescut un setze per cent en el *periodo* del 2016 al 2023, sense comptar amb els adolescents migrants sols.

Hi ha un problema respecte al nombre de treballadors socials..., psicòlegs que hi ha per família. Jo crec que sí que es pot posar el focus en aquesta legislatura, tal com demana la síndica, penso que podem avançar, perquè és important que sempre que es pugui, l'infant, l'adolescent pugui estar amb la seva família.

En últim lloc, vull remarcar alguns apunts de l'informe en relació amb els drets de la població migrant. Les dades ja les ha donat la síndica: taxa d'atur que dobla la població amb *nacionalidad* espanyola, gairebé un vint per cent, en la situació de les dones, greu risc de pobresa, una situació d'exclusió també habitacional. Pensem que és clau també de cara a la dada que s'ha donat de cara als grups parlamentaris que tota l'estona estan difonent manipulacions, que les persones sense la *nacionalidad* espanyola accedeixen dues vegades menys a les prestacions socials. Això ho remarca la síndica.

I davant d'aquesta situació pensem que cal, en el futur, com remarca la síndica, definir un model d'acollida de la població d'origen migrant a Catalunya que treballi per promoure la inclusió d'aquest col·lectiu en condicions d'igualtat i oportunitat als diferents àmbits de la vida social. També cal garantir la revisió de les polítiques antiracistes que ja s'estaven implementant –ha d'estar al centre també– i cal garantir el dret a l'empadronament. I aquí sí, síndica, de cara a la rèplica, li preguntaria si pot actualitzar la situació en relació amb el dret a l'empadronament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia de nou a tots els que esteu aquí presents. I jo crec que el primer que hem de fer és felicitar la síndica i el seu equip per aquests informes que ens han presentat i lamentar que precisament una de les coses que denuncien, i que és aquesta ineficàcia de l'Administració, doncs també aquí veiem això, perquè estem parlant dels informes del 2022 i del 2023, i és una pena que siguem al novembre del 2024 quan finalment es presenten aquí, al Ple del Parlament, quan presenten unes dades que jo crec que és important que tots coneguem, i per tant, jo crec que hauríem d'anar molt més actualitzats.

Aquests informes del Síndic de Greuges jo crec que tenen dos punts de vista, principalment. Es poden veure com un detall de la feina que ha anat fent el Síndic de Greuges, una anàlisi, un seguiment de tota la seva tasca i, per tant, també una eina d'avaluació d'aquesta, del síndic, però també té aquest altre punt de vista, que el que ens presenten és com un retrat, com una fotografia, un mirall de la societat actual, de la realitat de la societat actual; evidentment, a través de la realitat del síndic, que són les queixes que s'hi han presentat, però que no deixa de ser una imatge bastant acurada de la societat actual.

Pel que fa al primer punt de vista, aquesta avaluació de la feina del síndic, el que podem fer és felicitar-los, com hem fet al principi, per la feina que han fet i desitjar que puguin avançar en la línia que al final de la seva intervenció apuntava la síndica, per aconseguir aquest síndic que realment escolti tothom perquè pugui arribar a tothom.

Però pel que fa a la diagnosi de la nostra situació, jo crec que clar, són moltes pàgines d'aquesta anàlisi i és complicat aquí que ara traguem tots els punts. Cada un dels grups hem anat posant l'accent en aquells elements que ens han semblat més interessants. Amb alguns coincidim, amb d'altres, no, i, per tant, hi ha algunes parts que jo crec que potser redundaran, però que també és important que vegem que és un punt que ens interessa a totes.

Veient les dues anàlisis, la del 22 i la del 23, hi ha un fet que és clar, que no és aquest informe l'únic que ens ho presenta, perquè hi han altres..., que aquestes dades ja s'han posat en evidència, i és el creixement important de les desigualtats a la nostra societat, fins i tot en aquells moments en els que hi han cicles econòmics de creixement. Llavors, aquest informe, aquesta situació d'increment de les desigualtats, fins i tot en moments de creixement, del que ens parla és d'un problema clar de redistribució de la riquesa. Vivim en un sistema polític, econòmic, social que, malgrat que hi hagi un creixement econòmic, tolera que hi continuï havent creixement en la desigualtat. I per nosaltres això el que representa clarament és una fallida del nostre sistema. No pot ser; no podem permetre que incrementi la desigualtat fins i tot en aquests termes.

I aquesta fallida s'expressa de manera molt clara també en els dos informes en qüestions de molta gravetat com és la crisi de l'habitatge. Perquè no només cada vegada s'incrementa el nombre de persones que no tenen accés a l'habitatge, sinó que també hi ha cada vegada més persones que viuen en habitatges amb condicions de poca qualitat i, a més a més, cada vegada també hi ha més persones que no poden fer front al preu perquè no són compatibles els lloguers de l'habitatge amb la vida. Per tant, el que veiem és que cada vegada més, la proporció de la renda i dels ingressos personals i familiars que s'han de destinar a l'habitatge és més alt i això va en detriment d'altres necessitats de les persones. Dit d'altra manera, cada vegada hi ha una transferència major de les rendes des de baix cap a dalt a través del mercat de l'habitatge, i això significa un factor d'empobriment per a la nostra societat i, evidentment, un negoci rodó per al capital.

I això, el que rau en el fonament de tot això, el que hi ha a l'origen d'això és que en aquest país el dret de la propietat està per sobre del dret a l'habitatge i això és una de les coses que indica al seu informe de quina manera podem anar revertint, de quina manera podem fer realment que el dret a l'habitatge sigui un dret real. Veiem que es fan propostes per millorar, però que les propostes que hi ha no són suficients. La manifestació que hem tingut fa poc a València o a les Illes, o, com recordaven, la proposta convocada al principat per al proper 23 de novembre, és una evidència d'això, que el que hi ha ara no és suficient per resoldre aquest problema.

Aquesta promesa d'aquests cinquanta mil pisos en quatre anys és insuficient davant les xifres que aquests mateixos informes posen sobre la taula. L'informe del 2003 parla de 39.095 habitatges destinats a polítiques socials, que contrasten amb les 94.572 sol·licituds inscrites al registre. Per tant, veiem que amb el que fem no n'hi ha prou. També parla de la insuficiència d'habitatge social, que dificulta l'atenció a les situacions d'emergència social a través de les mesos d'emergència. Prop de tres mil unitats de convivència estan en espera d'assignació d'un habitatge. És evident que el que cal és voluntat política de canvi real, per no continuar tolerant aquesta situació de desigualtat i de crisi en l'habitatge. Hauríem, per exemple, d'expropiar els 35.000 pisos en mans de grans tenidors, perquè són els mateixos pisos que ja vam rescatar amb els impostos de tothom el 2012. Podem mobilitzar els gairebé 400.000 pisos buits perquè serveixin per garantir habitatge a la població. Podem fer efectives lleis que ja tenim, com la 19/2020, d'igualtat de tracte i no discriminació, i establir sancions per posar fi a la discriminació en l'accés a l'habitatge. Perquè, fins que no s'inverteixi aquesta proporció i el dret a l'habitatge estigui per sobre del dret a la propietat, i així, a més a més, es reculli jurídicament, no sortirem d'aquest problema.

A això es suma la problemàtica dramàtica que vivim cada dia famílies i persones en situació de vulnerabilitat que són desnonades sense un recurs habitacional alternatiu. I una societat que ens diem democràtica no ens podem permetre que la nostra societat pateixi aquests desnonaments cada dia. Cal afegir també la pobresa energètica, que creix també la quantitat de recursos que les persones i famílies han de destinar al proveïment energètic, també quan les empreses energètiques cada vegada estan tenint més beneficis. I això no és sostenible.

El nostre sistema polític..., les majories que tenim en aquest moment en el nostre sistema polític, considerem que tot això és tolerable, que aquest és el problema. Òbviament, diem que s'han de superar aquests problemes, els qüestionem, els critiquem; però a la pràctica no estem fent res. No estem aplicant polítiques que reverteixin aquesta situació. Fem discursos d'esquerres de que hem de revertir això, però les polítiques que apliquem continuen sent polítiques de dretes, perquè no prioritzen revertir les desigualtats.

En paral·lel amb això, i com a conseqüència, també veiem el creixement del feixisme a la nostra societat. Aquestes polítiques de dretes que es continuen fent darre de discursos d'esquerres el que provoquen és aquest creixement del feixisme i, en conseqüència, el creixement de la violència masclista, de la violència racista i de la violència LGTBI-fòbica, com denuncien els informes de la síndica. Hi ha un creixement en aquestes violències perquè hi ha qui la promou activament. I un dels temes que hem d'atacar com a societat per erradicar-lo és el creixement del feixisme, i això contribuirà a la disminució d'aquestes violències. Com diu aquest informe, hem de treballar amb aquest model d'acollida i no parlar –com hem sentit en aquesta seu– d'informes, d'atacs contra la hispanofòbia, perquè això sembla que vinguem aquí al Parlament a fer acudits dolents.

Un altre tema que volíem destacar és el de les prestacions socials, com queden recollides en aquest informe, perquè el que explica és que ens falta cobertura de les prestacions i, a més a més, falta també d'encaix entre la renda mínima i l'ingrés mínim vital. Jo crec que aquesta part de l'informe el que posa en evidència és que l'actual conjunt de prestacions socials tenen..., això, aquest encaix complex entre elles; tenen una gestió deficitària, perquè no donen la cobertura que necessiten, i, a més a més, estigmatitzen les persones que la reben i ni tan sols serveixen per disminuir els riscos de pobresa a Catalunya, perquè veiem que en conjunt no són cap garantia de drets.

En conseqüència, creiem que és important reivindicar un necessari trànsit cap a la renda bàsica universal com a garantia per a que les prestacions socials siguin un dret universal, tot distribuït de forma eficaç la riquesa. I, per tant, no cal..., creiem que és important tirar endavant aquest pla pilot del que hem parlat, però no només tirar-lo endavant, sinó aplicar allò que en surti, d'aquest pla pilot.

Abans de que finalitzi el temps sí que volíem parlar, destacar, un últim tema. Hi ha un gruix important de l'informe que fa referència a les queixes en serveis públics fonamentals del sistema de benestar, com són la salut i l'educació. I aquí no podem fer una altra cosa que reclamar uns serveis públics forts, amb recursos, de manera que garantim l'equitat, la justícia social i la cohesió a través d'aquests serveis socials forts.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els informes de la sindicatura no fan sinó evidenciar la tercermundització del país que Aliança Catalana fa temps que denuncia. Sanitat col·lapsada, on persones que fa dècades que cotitzen i contribueixen al sistema han d'esperar anys per ser operats mentre hi ha immigrants que s'empadronen fraudulentament i tenen accés

immediat a la nostra sanitat pública. I, per si això no fos prou irregular, valoren que no calgui ni empadronar-se. Vinga, llencem la casa per la finestra. Ambulatoris sense pediatria, sense infermeres pediàtriques. Ja sabem que la consellera Pané considera una despesa innecessària el servei de pediatria i que vol redirigir els infants a urgències, però els contribuents catalans considerem que els impostos que paguem han de ser prioritàriament per atendre les necessitats dels nostres fills, que per això són el futur i l'esperança de Catalunya.

Inseguretat creixent. Augment del 133 per cent de queixes vinculades a la inseguretat. Mentre el Govern, amb escorta privada, parla de sensacions i percepcions, els multireincidentes ens esperen a la cantonada i ens deixen esterrecats a la vorera. Aquells «que no tenen DNI», que deia l'altre dia la senyora Parlon; aquells que el Govern del PSOE no deporta perquè la multiculturalitat és riquesa i és català tothom que treballa o delinqueix al cim de Catalunya. Presons farcides d'estrangers a pensió completa, amb sala de cinema i piscina, no fos cas que se'ls hi fes llarg ni pesat el jornal. Com volen que la ciutadania confiï en la justícia, si té més drets i oportunitats un criminal que cap de les seves víctimes?

Un quaranta-vuit per cent de les queixes són amb relació a les polítiques socials. Sort que governaven les esquerres. No deu ser que les polítiques desplegades pel progressisme de fireta, en comptes de combatre la pobresa, la generen? Moltes mancances en el model residencial de la gent gran. Està clar que la seva prioritat no han set els avis. Si no fos per l'esforç econòmic que fem els ajuntaments, les residències de mig país ja serien tancades. I no parlem de la llei de la dependència, que gairebé sempre arriba tard. No triguen tant, no, a fer efectiu el pagament d'altres ajudes.

Cap deferència ni oportunitat pel nostre jovent tampoc. No poden emancipar-se perquè no hi ha pisos i, quan n'hi ha, el MENA acredita menys ingressos. Un trenta per cent dels sol·licitants d'habitatge de protecció oficial són immigrants il·legals. Suposo que aquest fet no deu tenir res a veure amb l'increment de l'incivisme i la conflictivitat detectada als parcs d'habitatges socials, oi? No sé què en pensen, vostès.

Molts «volem acollir, volem acollir», però en acabat no hi ha famílies que vulguin acollir-los a casa. No sé quants n'hi tenen els senyors de la CUP, del PSOE, d'Esquerra, dels Comuns. Quants els n'hi caben?

En comptes de fer polítiques per augmentar la natalitat autòctona, com fan alguns països nòrdics, els governs dels darrers anys s'han dedicat a subvencionar la població estrangera i el seu creixement. Ventres de lloguer encoberts que contribueixen a la nostra pròpia substitució cultural i demogràfica.

Conseqüències? Pèrdua d'identitat, empobriment de les classes populars autòctones, desprestigi de l'Administració i informes PISA que demostren allò que tots ja sabíem, menys vostès: que no hi ha prou recursos ni humans, ni materials, ni econòmics per assimilar tanta multiculturalitat, i que els professors no són superherois que tinguin el poder de revertir errors polítics.

Quan l'Administració permet i fins i tot fomenta contracomunitats o societats paral·leles perd el control, la cohesió i la convivència esdevenen sinònims de quimera i el xoc de civilitzacions resulta inevitable.

Catalunya té més immigració que cap altre país d'Europa i no disposa d'estat ni de governants assenyats capaços de minimitzar els riscos que això comporta. El quatre sobre cinc en alerta terrorista gairebé és permanent i indefinit. Han permès que el salafisme arrelés arreu del territori i ara tenim un polvorí. Quan esclati, es penediran d'haver assenyalat en la direcció incorrecta.

Em permeto acabar la intervenció no com a diputada, sinó com a batllessa. La sindicatura me n'ha enviat uns quants, de requeriments, i jutjant-ne el contingut, hi ha hagut moments en què, més que defensar els interessos del poble català, m'ha semblat que era una eina del Govern marroquí per exigir i vetllar privilegis. Dedicar temps i esforços a qüestionar un govern municipal que es nega a subvencionar i exhibir cartells de festa major amb nenes tapades amb vel islàmic o que fiscalitza el

padró per evitar astúcies, és normal? No s'haurien de justificar, en tot cas, els ajuntaments que normalitzen la misogínia islàmica i que empadronen de manera arbitrària i fraudulenta?

Ara mateix, qui millor defensa els drets i interessos del poble català no és la sindicatura de greuges, és Aliança Catalana; i ho continuarem fent, per més cartes, denúncies i sancions que vostès o d'altres ens enviïn.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Bon dia. Bon dia, president; gràcies. Bon dia, conselleres, consellers, diputades, diputats... Moltes gràcies a la síndica o sindicatura de greuges i a tot el seu equip. Moltes gràcies per la presentació que han fet dels informes anual del 2022 i 2023. És francament molta feina la que s'ha fet. Molt agraït de tota la gestió que es porta a terme des de la sindicatura.

Cal veure en contra de lo que..., hi han partits que ja de primera mà ja es posicionen de que la sindicatura no té cap servei o que s'ha d'anul·lar. La prova és la feina que s'ha fet i aquests informes que es presenten, que si no es fessin no detectaríem o segurament ens passarien per alt moltes de les dificultats que pateixen els ciutadans envers l'Administració. Com ho detectaríem?

Per molt que es digui que hi ha una duplictat amb el Defensor del Poble, això no és un fet negatiu; això és, al contrari, un enriquiment. És un enriquiment que es pugui tenir dobles entitats que recullin totes les queixes i consultes que poden fer els ciutadans.

És molt bona la visió que es fa des de la sindicatura perquè ens permet ser o detectar el termòmetre de totes aquelles incidències que poden detectar-se en l'Administració pública i d'aquesta manera ficar-nos tots a fer polítiques útils cap als ciutadans de Catalunya.

He sentit la gran majoria de grups que han intervingut en aquest faristol dir que estan per fer grans pactes nacionals de totes aquestes necessitats que detecta la sindicatura. Es diu el tema de l'habitatge com a una cosa prioritària; es diu de millorar els serveis públics; es diu de millorar les administracions, d'agilitzar-les, de desburocratitzar les gestions; es diu de prestar molta atenció a aquesta amabilitat que s'hauria de suposar en totes les esferes, tant en la infància, als centres penitenciaris, en la gent gran, etcètera.

Llavors, si estem d'acord amb aquest diagnòstic, si estem d'acord en què s'ha d'actuar, els encomano que intentem tots fer grans pactes i escoltar aquestes necessitats i portar-los a terme. Crec que faríem bé de posar-nos d'acord i prioritzar totes aquestes incidències que ens assenyalen des de la sindicatura.

Entraré molt breu amb el fet d'algun partit com Aliança, simplement..., i també VOX. Agafar dades i centrar-les per portar-les al seu terreny polític crec que és una mirada molt partidista, minimitzant, de fer allò que és el seu lema, o el seu lema polític, que volen pujar o elevar a categoria, com si fos l'únic problema de Catalunya.

Catalunya no està ni en fallida, no està en risc... Catalunya és molt gran, és molt diversa, té moltes riqueses. Catalunya és una societat molt acollidora. I, simplement, dir-los que en aquest escenari que focalitzen cap a la immigració, quina resposta donen a un fet natural, de que algun italià s'ajunti amb un francès i visquin aquí. Quin tractament? Són dels nostres o no són dels nostres? Són de fora o no són de fora? No intentem banalitzar el fet de que els drets humans emparen a tothom per igual. No saltres som una societat acollidora. Cal garantir la igualtat. I no intentin aquesta diferenciació que fan d'uns envers els altres, no?

Llavors, per no estendre'm més, centrant-nos en totes les necessitats que diu la sindicatura en el tema d'habitatge, en el tema de serveis socials, en el tema d'educa-

ció, agraeixo que la majoria de grups vagin en aquesta línia, i em voldria centrar, en els minuts que em queden, en un canvi de model. L'habitatge, ja s'ha dit, i ho esmentarem en el torn de rèplica, que l'habitatge és el pilar que fonamenta o que garanteix la majoria de drets que es poden exercir com a persona i en una unitat de convivència; és lo que serveix de paraigua per poder desenvolupar la vida, que això és una feina que tenim perquè darrerament, en molts anys, ha estat bastant caòtic i no s'ha afrontat de forma directa o amb moltes línies transversals. S'ha començat, el Govern, a plantejar moltes línies d'actuació en aquesta matèria. Amb aquest pacte nacional que es parla, de l'habitatge, en diferents fronts, espero que puguem tenir una oportunitat de lligar-ho, perquè, si se soluciona l'habitatge, segurament el setanta o vuitanta per cent de les necessitats que es detecten a l'informe decauran o es milloraran.

A part de l'habitatge, llavors, una de les necessitats o canvis de models que estem encetant, ja amb una continuació del que va representar Esquerra Republicana, és en la línia de transformar lo que seria l'atenció als infants, l'atenció a la gent gran i l'atenció en els centres penitenciaris, en tota aquesta línia que es diu de «desinstitucionalitzar les persones», no?, no institucionalitzar-les en diferents centres, sinó dotar-les perquè puguin tenir espais en els que es puguin desenvolupar més la seva garantia o les seves eines com a persona, no?

Per això compartim molt tot lo que s'ha assenyalat des de la sindicatura en els diferents fronts: en infància, en gent gran, etcètera. Els departaments ja tenen aquests informes de fa temps. Tots els departaments són molt conscients de totes aquestes necessitats que hi calen. De fet, ja hi ha molts departaments de la Generalitat de Catalunya que ja han començat a fer mesures i a empènyer en tot aquest sentit. Els hi ficaré exemples en el tema d'infància, no?

En el tema d'infància i l'adolescència amb relació a l'acolliment residencial, es volen desenvolupar les unitats d'acolliment educatiu que estaven previstes a la llei del 2010. Aquests centres o aquest acompanyament a aquestes famílies acollidores es volen potenciar en aquest sentit. Es volen prioritzar els centres petits d'atenció, intentar que augmentin les famílies acollidores. De fet, el 2024 tenim una bona notícia: que les famílies acollidores han augmentat. Llavors, esperem que aquesta tendència la puguem mantenir.

En el tema de la integració del model que va iniciar Esquerra Republicana, i nosaltres hi donarem continuïtat i suport, la integració del model social amb el de salut, aquest model va pel bon camí i és una línia que hem de seguir.

En lo que són la gent gran, també es vol fomentar –i de fet el departament ja tenia moltes mesures en aquest sentit– que es pugui desenvolupar la vida el major temps possible amb autonomia a la seva llar i, per tant, que sigui, l'ingrés, l'últim dels recursos.

I, per tant, estem molt contents de la sensibilitat que presenta el Govern en la línia d'escoltar totes aquestes necessitats que es diuen en la sindicatura. Estem molt contents amb totes aquestes actuacions que es faran des de la Generalitat. I els demanem a tots els grups polítics que tinguin la consideració de portar endavant tots aquests pactes nacionals, per solucionar tota aquesta problemàtica que indica la sindicatura.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació pot tornar a intervenir la síndica de greuges.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Bé, moltes gràcies per les seves intervencions. En deu minuts serà difícil fer resposta a tots. Tots els grups han parlat de polítiques d'habitatge, sistema educatiu, serveis socials, sistema sanitari, desinstitucionalització –aquesta paraula que ens costa, de vegades, de dir– i migracions. Per tant, específicament a aquests temes,

doncs, no donaré la resposta, perquè seria impossible. No tots han coincidit, però sí que s'han abordat.

La diputada Najat Driouech m'ha fet dos preguntes concretes. Com arribar a les persones que hem detectat que no coneixen la institució? Penso que un camí és a través de les associacions, fundacions, i, sobretot, sortir de les parets de l'edifici, sortir i trepitjar territori, anar a buscar aquelles persones a través de tots els mitjans.

I també ha preguntat quina coordinació tenia amb els síndics locals. Pels diputats que no ho saben, vam deixar que el representant del Fòrum de Síndics Locals tingués un despatx a la sindicatura; per tant, està allà. I hem fet fins i tot cursos de formació per als síndics locals, i la relació és bona.

Finalment –finalment no, eh?–, a la senyora –intentaré anar molt de pressa– Eva García..., ho vaig comentar l'altra vegada: l'ocupació no és una competència del síndic, normalment les ocupacions són privades, i per tant, en aquest sentit, nosaltres no tenim competències d'actuació. Sí que actuem si hi ha desnonats o si hi ha menors; en aquest sentit, sí que hi ha aquesta preocupació específica.

A mi em preocupa, i ho dic als grups que ho han establert, aquesta associació d'immigració i delinqüència. M'ha preocupat fa vint, vint-i-cinc anys; no és nou. Per tant, poden mirar els escrits, a vegades... Sempre que hem associat determinats comportaments amb determinats grups ha estat un gran risc. Només cal mirar la història.

I a la petició d'endurir la llei penal del menor, doncs, jo ja saben també que en soc absolutament contrària. Per tant, jo crec que endurir les lleis no ens porta enlloc. Lo que hem de fer és que siguin eficaces, que portin a bon terme.

També va sortir a la comissió el representant de VOX Rafael Villafranca... Jo deixo de banda les opinions personals. Si no li agrada l'existència de la sindicatura, sempre dic que lo que s'ha de mirar és els resultats. Aquí no entrem en opinions personals o no.

Sempre estaré en contra de tota forma de violència; és que no trobo cap justificació a cap violència. Per tant, si algú en algun moment pensa que alguna forma de violència la podem acceptar... Tota forma de violència, eh?, és contrària..., perquè afecta tota convivència. Per tant, en aquest sentit li responc amb una rotunditat total.

I jo he acabat la meua intervenció donant les gràcies a l'equip, del que estic molt orgullosa. El Jordi Sànchez forma part d'aquest equip, el Jordi Sànchez havia hi treballat prèviament, és un magnífic professional, i això és el que compta.

Respecte a l'Andrés García, ell ha insistit molt en el tema de l'habitatge, i, per tant, doncs, crec que en aquesta línia és el que s'ha de fer.

El..., no, perdó..., sí, sí. I, si se'n recorda –estic pendent del rellotge–, ja vam dir que faríem un informe específic sobre l'empadronament. Per tant, mantenim aquesta situació. Per tant, crec que és el que hem de fer, és el que hem de treballar. De fet, l'empadronament és senzill, el que es demana són molt poques coses. Per tant, anar posant impediments, jo crec que va contra la llei. Per tant... Però hi ha diferències en els municipis.

També, respecte a la primera intervenció, crec que els ajuntaments petits són al voltant de sis-cents –m'ho he saltat al principi de tot. Crec que necessiten una gran ajuda. A nosaltres ens passa amb la llei de transparència i quan demanem..., que moltes vegades no tenen mitjans per respondre moltes coses. Per tant... Però potser es podrien fer agrupacions, potser es podria treballar d'una altra forma. Però sí que crec que necessiten un gran recolzament.

He acabat amb el tema de l'empadronament... També, a Pilar Castillejo, l'habitatge amb..., ja ho hem dit al principi i, per tant, queda clar el que es diu.

Jo crec que el tema de pobresa energètica mai està suficientment..., però sí que l'informe que vam fer, doncs, demostrava certes possibilitats. I, evidentment, totes les formes de violències, i ho repeteixo, jo crec que les violències no podran tenir mai una justificació des del punt de vista ideològic, de cap manera. Per tant, cada vegada que algú fa al·lusió a alguna forma de violència, sempre m'hi tindran en contra.

Hi torno a insistir, en aquest cas en resposta a la Sílvia Orriols: no podem associar unes persones respecte a la delinqüència. El que ella ha apuntat respecte a l'augment de les queixes en temes de seguretat és precisament per part dels interns. Per tant, aquest augment es donava en termes de seguretat, però s'havien recollit a les presons. Per tant, no és un augment de la delinqüència.

La qüestió que vam posar al... Jo crec que les competències com a batllessa no estan per damunt de determinats drets reconeguts, i, per tant, la llibertat religiosa és una llibertat reconeguda per tothom, i sempre que aquesta es manifesti s'ha de respectar. Per tant, jo en aquest sentit no puc estar d'acord... Ens poden agradar determinades formes, altres no, però moltes de les qüestions occidentals tampoc les podem donar com que són les millors per a la joventut o determinada forma. Per tant, sempre defensarem, en aquest sentit, la llibertat de les persones.

I estic ja... Respecte a la darrera intervenció, doncs, era un resum global de com ho hauríem d'abordar. No ho sé. Per anar molt de pressa, per no esgotar les respostes, crec que tenim alguns aspectes que caldrà treballar molt a fons. Per exemple, en el sistema educatiu, quan nosaltres insistim molt que s'ha d'acompanyar l'alumnat, és evident que també forma part de l'ensenyament. Vull dir que un alumnat no acompanyat és un alumnat que amb la manera..., com respondre a matemàtiques, a llengües, etcètera; si no està acompanyat és evident que allò és perjudicial.

Per tant, quan parlem de l'acompanyament ho fem com a globalitat, no deixant de banda si els resultats són dolents. És evident que els resultats són dolents i que l'informe PISA, doncs, ens va fer especialment mal, perquè jo crec que nosaltres estàvem convençuts que els nostres sistemes educatius, almenys en el passat, eren més avantguardistes i eren bons. I, per tant, de cop, trobar-te que el sistema educatiu és la gran crítica..., doncs en aquest sentit jo crec que sobretot són determinades polítiques en el camp del professorat que ens han portat a aquesta situació.

Insistiria en les grans línies, per acabar, perquè ja saben que soc en aquest sentit... No associem –no associem– determinats col·lectius amb el camp de la delinqüència, perquè això són etiquetes que després són impossibles. Quan algú ha dit en algun moment determinat, doncs això, que les presons és un bon lloc o que pot ser un hotel d'estrelles..., no? La privació de llibertat... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, em queda un minut–, la privació de llibertat és el càstig més dur que tenim. Dintre del sistema democràtic no hi ha càstig més dur que el de la privació de llibertat. I aquells que..., jo els hi recomano que aquells que no coneixen directament les presons les visitin algun dia, les coneguin i mirin què és el que està passant a l'interior i què significa per una persona una privació de llibertat, el no poder viure..., el no estar amb els seus.

Per això jo insisteixo que la lluita contra la delinqüència, que jo la puc compartir quant a..., evidentment que estic en contra de la delinqüència, però ha de ser una lluita, una manera de respondre, intel·ligent, que signifiqui que tindrem menys delinqüència, no que castigarem més. És a dir, just a la inversa, no? Llitem per l'eficàcia i l'eficiència sense que això signifiqui un augment de la repressió. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I no em salto ni un sol segon.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, il·lustríssima síndica. A continuació poden intervenir de nou els representants dels grups parlamentaris. En primer terme, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé. Gràcies, president. Volia aprofitar aquest torn de rèplica per tractar dos temes cabdals, que ho són per nosaltres, per Junts per Catalunya. D'una banda, la situació del català, que els informes de la síndica mencionen a bastament i que se su-

men a tots aquests missatges d'alarma i d'emergència en la qual es troba la llengua del nostre país. Cada cop, com sabem, són més nombrosos aquells entorns en els que el català s'està perdent en l'àmbit d'ús, eh?, especialment, sobretot, en entorns tan sensibles com poden ser l'escola o el sistema de salut de Catalunya, i realment això és una situació inacceptable que hem de revertir de manera urgent. Per això, des de Junts per Catalunya hem presentat també en les darreres setmanes diferents iniciatives per revertir aquesta situació.

L'altre aspecte que volia mencionar és un tema per nosaltres molt important i que hem trobat a faltar en aquests informes que se'ns han presentat, i em refereixo a l'absència de qualsevol comentari a la situació i defensa dels drets civils i polítics a Catalunya. En anys anteriors, ja ens havíem referit als drets fonamentals i a la seva protecció per fer front als abusos de poder, i posàvem en relleu que nombrosos servidors públics conceben la funció pública com un exercici d'autoritat, en comptes de tenir una vocació de servei públic. Perquè tenim un problema molt seriós de neutralitat dels poders públics; molt especialment el poder judicial, la fiscalia i la pròpia policia, com s'ha evidenciat amb diversos casos de repressió desfermada.

I en aquest sentit, si bé la llei d'amnistia és del 2024 i, per tant, lògicament, no es pot valorar en els dos informes previs que se'ns presenten, trobem a faltar que no s'hagi posat de manifest la urgència d'aquesta llei, així com la necessitat de la fi de la judicialització dels temes polítics del nostre país. Perquè aquesta no només és una realitat d'avui en dia, sinó que ja fa anys que dura i constitueix un greuge real i efectiu. I més especialment quan ara, a finals de 2024, constatem que aquesta amnistia i defensa dels drets civils i polítics no és només necessària, sinó que cal denunciar públicament que l'estament judicial es nega a aplicar-la. I, com que aquesta situació no és nova, creiem que els informes dels dos anys anteriors haurien d'haver fet èmfasi en la necessitat d'aquesta llei i també en les vulneracions democràtiques viscudes tots aquests anys, 2022 i 2023 inclosos.

Així doncs, per acabar, deixar palès que tant la situació d'emergència en què es troba la llengua catalana com l'exercici i defensa dels drets civils i polítics són problemes latents a Catalunya, al nostre país. En conseqüència, creiem que no es pot ignorar una part de la realitat del nostre país i que, per tal d'avançar com a nació, hem d'afrontar tots els reptes, aquests també, sense excepcions.

Per acabar, tan sols reiterar la felicitació i l'agraïment a la síndica i a tot el seu equip per la tasca i encoratjar-la a seguir endavant, doncs, amb aquesta bona feina que feu.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies. Bé, bon dia de nou. Jo, en aquesta rèplica, síndica, primer de tot li vull agrair que hagi respost a la pregunta, a les preguntes que he plantejat. I celebrem que hi hagi aquesta coordinació, perquè, al final, estem parlant de que els síndics locals estan en els municipis, tenen aquesta proximitat a la ciutadania i creiem que era important que hi hagués aquesta coordinació per poder també fer de termòmetre de les diferents queixes i realitats que hi ha arreu del país, però també per compartir informació i formació, com molt bé ha dit vostè.

Jo, en aquesta rèplica, volia reservar-me un tema que crec que és força important i que els dos informes mencionen, i és la petició de transformar l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Com es menciona en el resum executiu de l'informe del 2023, l'Administració no està prou preparada per a la Catalunya dels 8 milions, i és una realitat a la qual hem de fer front.

En primer lloc, des d'Esquerra Republicana considerem que l'objectiu fonamental d'aquesta transformació és modernitzar l'Administració perquè sigui més ràpida, més propera i, sobretot, més accessible a totes les persones, al conjunt de la ciutadania; també de manera presencial, perquè no oblidem que hi ha una part de la ciutadania que no té prou..., o que per ella representa moltes dificultats relacionar-se amb l'Administració via telemàtica.

Nosaltres creiem que hem de caminar cap a una administració que posi en el centre l'interès general, amb una funció pública més capacitada i compromesa amb els ciutadans. Això implica també garantir una administració més segura, àgil i orientada a resoldre les necessitats reals de les persones, sobretot d'aquelles que es troben en una situació complicada o molt complicada.

Fer accessibles els tràmits per part de l'Administració ha de ser un deure indiscutible, i per aquest motiu considerem que la solució passa per crear una porta digital de Catalunya, un espai comú de relació entre la ciutadania i l'Administració per poder garantir la reducció de la burocràcia, convertir els tràmits en serveis i facilitar l'accés digital segur i democràtic a tots els serveis públics.

Aquest és el primer informe anual de la sindicatura que debatem en aquesta legislatura. I no vull acabar aquesta intervenció sense reconèixer l'ambició transformadora de l'anterior Govern, el Govern d'Aragonès, una ambició que tenia com a voluntat impulsar aquests canvis de fons i, sí, pensar en aquesta Catalunya que ja és de 8 milions. Queda molt camí per fer, però crec que hem traçat aquest camí, l'avenç és inqüestionable i estarem atents a fer que els acords es compleixin.

Per últim, jo voldria acabar la meua intervenció amb una reflexió que li trasllado a la síndica però també al conjunt de la cambra, i és la normalització d'aquests discursos –que vostè avui n'ha sigut testimoni– d'odi que van en contra d'una part de la ciutadania, uns discursos que potser molts de nosaltres ens podem pensar que queden aquí. Jo només llenço una reflexió. Diputats i diputades, el que aquí es diu té un impacte directe sobre la nostra ciutadania, té un impacte als barris, té un impacte a les escoles, té un impacte als camps de futbol base, de bàsquet, etcètera, etcètera. I aquesta realitat..., o som capaços de teixir aliances per poder donar-hi una resposta o el que ens espera és molt negatiu, no només per una part de la ciutadania que alguns consideren que som inferiors, sinó pel conjunt de la ciutadania.

No és una alerta; és un toc d'atenció que n'hem de prendre nota totes i tots els que hi som, aquí, perquè reflectim la ciutadania, i aquesta responsabilitat també l'hem d'exercir, deixant a banda el partidisme i els objectius individuals i personals.

Per això, síndica, a mi m'agradaria demanar-li si és possible que els futurs informes també puguin analitzar quin impacte estan tenint aquests discursos d'odi en els barris, a les escoles, al futbol base, a les entitats i arreu del país que ens hi movem com a ciutadans i ciutadanes.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors consellers, diputats... Gràcies, senyora síndica, per la seva resposta..., la seva resposta a la resta de grups parlamentaris, perquè jo lamento, doncs, que al Partit Popular no hagi contestat pràcticament res del que li hem adreçat. És veritat que només tenia un temps, diguem-ne, curt, però, doncs, no ha contestat aquelles problemàtiques que nosaltres considerem que ho són i molt. Com és, per exemple, el tema de les ocupacions. Ja li hem comentat abans, doncs, que l'any 2023 van haver-hi 6.500 ocupacions a Catalunya. Per tant, no és un tema menor, senyora síndica, i no hi ha fet cap referència a la seva resposta.

Tampoc a les qüestions que li hem adreçat referides a la inseguretat, inseguretat *versus* immigració il·legal. Per què no?

Tampoc ha contestat res amb relació a la problemàtica que li hem plantejat sobre la cooficialitat del castellà i el català. Per tant, doncs, espero que a les properes compareixences que tinguem en comissió vostè tingui a bé fer una referència en aquest sentit, no?

Jo també vull aprofitar aquest torn de rèplica per tractar alguns temes, doncs, que en la primera intervenció no n'hem tingut ocasió, i són sobretot, i en primer lloc, la lluita contra la pobresa. Vostè insisteix molt en els informes en polítiques d'intervenció estatal com transferències de renda i mesures per combatre la pobresa energètica, però potser caldrien mesures que promoguin la creació d'ocupació i la dinamització del mercat, mesures totes elles, probablement, molt més eficaces.

Amb relació a la renda garantida de ciutadania, doncs, els informes seus subratllen la importància de les polítiques d'intervenció estatal també, amb programes com la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital. En el 2022, aquests programes arribaven només al trenta-dos per cent dels nens amb pobresa severa, deixant sense assistència un trenta-vuit per cent d'aquests nens. El 2023 és una mica superior, però, en qualsevol cas, doncs, són xifres estimades o no del tot concretes.

Per tant, no estem resolent el problema de fons, senyora síndica. Aquestes polítiques de transferències de renda no promouen l'autosuficiència i reforcen la dependència de l'Estat. Cal explorar, per tant, mesures que incentivin el creixement econòmic i la iniciativa privada, perquè la recepció de prestacions no resol el problema, retarda la solució.

I, miri, ho repetim: la cooficialitat. Vostè no hi ha donat resposta, però la cooficialitat del castellà, els drets lingüístics. L'informe, els seus informes justifiquen la preferència pel català en el sistema educatiu, argumentant que aquesta no afecta la competència en castellà, però, seguint l'apunt formulat en els comentaris de l'any 2023 en matèria lingüística, resulta que aquesta prevalença del català en el sistema educatiu és un fet que discrimina o limita els drets de les famílies castellanoparlants. El sistema educatiu, senyora síndica, ha de garantir la igualtat entre el català i el castellà, permetent a les famílies el dret a escollir la llengua vehicular de l'educació dels seus fills.

I per acabar, doncs, agrair un cop més, afegir el nostre agraïment a la seva presentació d'aquests dos informes del anys 22 i 23.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

President, diputats, diputades. Bé, només vostè, senyora síndica, ha fet referència al tema del Jordi Sánchez, que ha dit que era un bon professional i molt bona persona davant la crítica que nosaltres hem fet quant a la indecència que ocupés aquest càrrec.

També ha parlat del tema de violència, però res sobre la marginació del castellà, que ni tan sols surt als seus informes. Doncs bé, tornarem a replicar sobre aquest tema i del qual parlaré durant aquests minuts que em queden.

Ana Moreno, la madre de Balaguer que en 2015 pidió más castellano en el colegio para sus hijos, obteniendo una sentencia del Tribunal Superior de Justicia favorable por la cual se reconocía el castellano como lengua vehicular, reconociéndole, por tanto, una presencia mínima del veinticinco por ciento.

Sufrió por ello el aislamiento social de casi todo el municipio. Los padres de la escuela pública hicieron boicot al negocio que regentaba, dejaron de invitar a los hijos en el cumpleaños y los excluyeron del grupo de WhatsApp. Muchos niños, incluso, se negaban a jugar con sus hijos en el patio del colegio. Tot això està documentat a la premsa.

Incluso llegaron a acusar a la madre de maltratadora por el simple hecho de defender los derechos lingüísticos de sus hijos. I, com bé ha dit vostè, no hem d'oblidar que hi ha un interès superior, que és l'interès del menor. I dins d'aquest interès del menor, la UNESCO considera com a maltractament infantil el tema de privar i arrancar la llengua materna a un nen.

Por todo ello, la madre, Ana Moreno, decidió pedir que no se cumpliera la sentencia, primero, por el bienestar de estos, por los progenitores, y dada la situación de acoso en la cual se encontraba.

Lo mismo le sucedió en el año 2022 al señor Javier Pulido con su hija de cinco años en la localidad de Canet de Mar. Sus padres fueron objeto de acoso y amenazas. Relata Javier que hasta quince familias en un principio se habían sumado a la posibilidad de reivindicar más castellano en las aulas para sus hijos, pero al final Javier se quedó solo, puesto que las familias desistieron por temor a ser objeto de amenazas y por el miedo a los problemas que ello les podía acarrear.

Son hechos reales y esta es la realidad, señora síndica, que ustedes conocen perfectamente, de la cual no quieren saber y que han decidido ponerse de perfil y mirar hacia el otro lado.

Como también sabe que si no hay más quejas sobre este tema es porque la gente tiene miedo a ser señalada y hostigada y no desean en modo alguno pasar por un vía crucis legal y personal como han sufrido la señora Ana Moreno y el señor Javier Pulido en las localidades de Balaguer y Canet de Mar, respectivamente.

Hagámonos una pregunta, si estas personas en vez de pedir un veinticinco por ciento de castellano hubieran pedido un veinticinco por ciento de inglés, ¿qué hubiera sucedido? Parece que todos se hubieran sentido y hubieran visto la postura como muy positiva.

Y esto es lo que sucede y sucede cuando se pretende construir la nación con una lengua, cuando se instrumentaliza el catalán como piedra angular del nacionalismo, cuando se olvida que las lenguas están para comunicarse y no para enfrentarse y cuando se olvida que las lenguas son de las personas y no de las comunidades.

Y así, por ejemplo, hay un cincuenta y cinco por ciento de catalanes que viven en Cataluña y que hablan en castellano y ellos lo hacen en el ejercicio de un derecho fundamental, que es el ejercicio del derecho de su libertad.

No vengan, pues, a decirnos que no se refleja esta cuestión en su informe, como ya lo hizo en la anterior comisión, hoy ni tan siquiera se ha pronunciado, bajo el argumento de que no se quejan, pues usted sabe perfectamente que estas personas, si no se quejan, es por miedo a las consecuencias que la misma actitud puede tener.

El problema existe en la totalidad de los colegios con el sistema educativo y la política lingüística que se impone. Y es por ello que, cuando menos, usted debería haberlo reflejado en el informe.

¿Acaso no ha reflejado en el informe la realidad de que muchos inmigrantes en situación de pobreza extrema y exclusión social no acuden al *síndic* cuando sus derechos son vulnerados por desconocimiento de la existencia? Acaba de decir incluso que intentarán... arribar a ells.

¿Por qué no intentan llegar también a las personas que se ven privadas de sus derechos a expresarse en castellano? ¿Dónde están sus quejas, de estos inmigrantes, que no se han quejado? Pero bien que lo refleja en sus informes.

La pregunta es, ¿cuál es la razón por la cual no se hace mención alguna en sus informes respecto a aquellas personas que ven vulnerados sus derechos lingüísticos como castellanohablantes?

Y ya por no preguntarle..., qué sentido tiene, en cambio, hacer mención en su informe de la *sindicultura de greuges* de cuestiones ideológicas como el cambio climático, el desarrollo sostenible, muy acorde todo ello con la agenda 2030 impuesta por los burócratas de Bruselas.

Solicitamos, por tanto, a la señora síndica que mantenga la neutralidad política que le obliga al cargo institucional que actualmente ocupa y centre sus actuaciones en la defensa y la igualdad de todos los ciudadanos sin omisiones, que actúe en interés de todos, conserve su autonomía, sin sectarismos ni partidismos, como *síndica de greuges* que es.

Sea, por tanto, la síndica de las personas y no del Govern, que haga constar en sus próximos informes la violencia política que sufrimos parte de los catalanes por ser orgullosamente españoles, que se enfrente con valentía a la violación sistemática de los derechos lingüísticos y que se sume a la defensa de los funcionarios de prisiones completamente abandonados.

Y nada más, desearle sinceramente y de todo corazón que realice una extraordinaria labor, que lo necesitará para recuperar el buen nombre de esta sindicatura, que tan desprestigiada quedó por el anterior síndico, el señor Rafael Ribó.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president; i gràcies, síndica, per les seves apreciacions, especialment en allò que té a veure amb el garantisme. Crec que és molt important escoltar algú com vostè parlar aquí de garantisme amb les idees tan clares. Us ho vull agrair, perquè en aquests temps encara costa una mica preservar una de les millors qüestions que té la nostra democràcia i que es va fonamentar ja fa molts anys, però que ara està en un cert risc.

Per al torn de rèplica he deixat un tema que és especialment important per a mi. Per això també potser he insistit molt al conseller de Justícia com a president de la comissió i a la resta de persones que formem part de la Comissió de Justícia per poder fer una visita, abans de que acabi l'any, a un centre penitenciari seguint aquesta recomanació que s'ha fet, i jo crec que és molt important, és molt important conèixer el que passa a les presons. El seu informe parla del que suposa la institucionalització per a les persones, i per mi la presó és el paradigma de lo que suposa això. I és que sembla que a vegades el temps passa, però no canvien algunes coses molt elementals. Per exemple, el timbre amb què a la mateixa hora es desperta a totes les persones que estan a la presó, absolutament poc humà, per dir alguna cosa. Després, el fet de per què la gent té tan poca autonomia que no pot tenir un mínim marge com per decidir algun dia a la setmana, potser, anar una mica més tard a dormir a la cella i estar amb algun amic o amiga. Hi han marges d'autonomia que es poden guanyar i això aniria bé per trencar amb tanta institucionalització, que genera, a més, molts efectes a les persones, pujant l'ansietat i pujant també altres situacions de malestar i de salut mental.

També potser és el moment de creure'ns de veritat, com ja proposa la síndica, que ja potser no cal *atar* a les persones a una *cama* per treballar una situació de descompensació emocional, mental o una situació de risc, que hi han altres alternatives, com les celles encoixinades, i que és el moment de tirar endavant. Per això jo crec que el paper que fa la síndica és clau, però en relació a les presons és especialment important, perquè si s'apliquessin moltes de les recomanacions que fa la síndica en aquesta matèria, estariem avançant més, no només en el dia a dia quotidià de les presons, sinó també en canviar el model. I en aquest canvi de model crec que és molt important el que planteja com a recomanació: cal promoure el medi obert, la llibertat condicional i les mesures penals alternatives, perquè ja s'ha vist que quan es fa i la gent no surt de cop al carrer estant a la presó, la reincidència és més baixa. No només per això, sinó perquè també es veu que les persones no trenquen tant amb les seves relacions familiars i és molt millor per a tothom.

Per això, i ja ho hem traslladat a la conselleria, pensem que és molt important que s'acabi d'implementar l'estratègia nacional d'«obertalitat» penitenciària realitzada pel Govern la darrera legislatura, que va comptar amb el suport de moltes persones expertes, com jo ho era també en aquell moment. La seva completa implementació pot suposar un abans i un després. Entre altres mesures, és..., per exemple, un dels problemes que hi ha és que s'aplica, de manera a vegades exacerbada, la presó preventiva. Hi han mesures per intentar abaixar aquest número de presons preventives aplicant una polsera a les persones; no ha de ser per a tots els casos, però pensem que és una mesura que se'n va fer un pla pilot i pensem que s'ha de continuar. Són idees. Jo crec que ens hem de permetre, com diu la síndica, pensar mesures a llarg termini per poder avançar.

També cal integrar. Jo crec que s'estan..., tinc constància de que es vol treballar en aquest sentit amb les entitats per poder treballar, que tothom pugui tenir un accés real al tercer grau i a les llibertats condicionals i que el sistema funcioni millor; hi insisteix la síndica també. I en general, també la situació de la salut mental, que s'ha parlat molt, no només la salut mental que tenen les persones abans d'entrar, sinó la que es genera durant la pròpia privació de llibertat, perquè és molt dura. Serien moltes coses, en tindrem temps de parlar, aquest informe és clau.

I res. Moltes gràcies per la seva feina. I també afegir-me al reconeixement a Jordi Sánchez per la seva actual tasca. L'anterior, els que treballem en això sabem de la seva bona feina i aquests atacs són absolutament fora de lloc.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies de nou, síndica, per les respostes que ens ha donat. Igual que la primera part, volia apuntar alguns punts en concret. Sí que m'agradaria utilitzar els últims minuts per donar una visió global del que a mi m'ha transmès la lectura dels seus dos informes. I jo crec que vostè, amb aquests informes, ens està mostrant problemes que no són puntuals. Sí que partim de queixes concretes, però el que ens està mostrant no són problemes puntuals, sinó problemes estructurals d'aquesta societat. Ens parla del..., no?, de la gravetat de les llistes d'espera de la salut, del col·lapse dels jutjats, de la manca d'habitatge públic...

Això va més enllà d'una queixa. Estem parlant del model de societat que ara mateix tenim i com el podem revertir. I al mateix temps que ens parla d'aquests problemes estructurals, també ens diu que cal un canvi de model en l'Administració pública, perquè no està preparada per aquesta societat de tantes persones com tenim ara. Això que parlàvem del creixement i l'envelliment d'aquesta població com un dels reptes que hem d'afrontar com a societat si volem arribar a canviar aquest model amb les eines que tenim, que és una administració que no està preparada per aquest canvi de model.

Com l'hem d'enfocar més amb l'acompanyament als alumnes, en parlava. Els serveis socials, com hem de girar aquests serveis socials que no han de ser un caixer automàtic on donar diners, sinó que han d'acompanyar les famílies, les persones en moments difícils de la seva vida. Amb aquest canvi del model social i sanitari apuntant cap a la salut mental. Jo crec que la lectura que n'hem de fer és aquesta lectura global del model de societat cap a on volem anar i com adaptem les eines que tenim per avançar cap aquí.

Volia també fer esment d'un tema que ja li vaig comentar quan va fer la compareixença a la comissió per explicar-nos l'informe del 2023. Hi ha un tema que crec que és molt primordial en la labor que vostè fa –vostè i el seu equip, tota la sindi-

catura— a través d'aquests informes propis i a través de les actuacions d'ofici, i és donar veu a totes aquelles persones, aquells col·lectius que no tenen veu pròpia, i estem parlant d'aquests infants institucionalitzats, estem parlant de les persones en residències per a persones amb discapacitat que tampoc no poden explicar les condicions en les que viuen, amb ràtios que no es compleixen i, per tant, amb personal insuficient, sense personal sanitari. Parlem dels interns en centres penitenciaris que tampoc no poden ser-hi avui explicant la seva situació i per exemple, ara ens trobem amb aquesta nova instrucció sobre els criteris per accedir a les feines, que atempten clarament contra els drets humans, i creiem que la síndica ha de poder ser la veu de totes aquestes persones i col·lectius.

I, per últim, només agrair-li la feina que fan i demanar-li que continuïn avançant amb aquesta línia clara que té la sindicatura. Amb les conclusions finals que ens ha donat aquí, doncs, ho ha deixat clar, com vol que separem..., és important transmetre aquest missatge de separar immigració de delinqüència. És important que tinguem aquest punt de vista i que vostè l'expressi aquí i sigui la seva conclusió. És necessari que això s'expliqui i que pugui avançar amb aquesta sindicatura, que volem tots que sigui més humanitzadora, i amb aquest enfocament restauratiu —que, per mi, també és feminista—, que és tan necessari.

Moltíssimes gràcies, síndica, i a la seva disposició.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Senyora Esther Giménez, ha començat la seva intervenció interpellant a diferents diputats i a tots se'ls hi ha dirigit com a senyor o senyora, excepte a mi, que m'ha dit «la Sílvia Orriols». Jo soc de pagès i em van balders els formalismes, però entenc que mereixo el mateix tracte a nivell institucional que la resta de diputats.

Amb referència a la intervenció de la diputada senyora Najat sobre estudiar els efectes que generen aquests discursos d'odi tant a les aules com als patis, com als camps de futbol, poden analitzar el que vulguin, però de fet ja hem constatat quina és la conseqüència d'aquests discursos d'odi. Ho vam viure en directe l'any 2017 a la Rambla de Barcelona. O no es referia a aquests discursos d'odi? O vostè fa servir el concepte «discurs d'odi» només per atacar l'oposició política i desacreditar-la? És una etiqueta? Perquè potser seria hora d'aportar arguments al debat en comptes d'etiquetes.

«La llibertat religiosa o el dret religiós», deia la senyora Esther Giménez. Sí, evidentment que hi ha d'haver dret religiós o llibertat religiosa, però mai no pot sobreposar-se als drets de les dones, als drets dels infants. Mai. I, en aquest cas, l'Ajuntament de Ripoll el que va procurar és que no s'assenyalés aquestes nenes, que no se les discriminés ni se les vexés pel seu gènere. I, per tant, va actuar correctament. Jo, com a batllessa, i l'Ajuntament de Ripoll, com a institució local. Es va actuar correctament i vostè hauria de fer exactament el mateix des de la seva posició.

Respecte a no vincular immigració i delinqüència, home, és que les dades enraonen per si soles —les dades enraonen per si soles—. Cinquanta per cent o més de cinquanta per cent de la població reclusa és d'origen immigrant quan representen amb prou feines el quinze o setze per cent de la població. Per tant, està més que demostrat que hi ha una clara vinculació o un clar enllaç entre la immigració i la delinqüència. Això és més que evident i, si parla amb funcionaris o parla amb policies —que jo hi parlo tot sovint—, l'hi admetran tranquil·lament. No es pot negar l'evidència. No es pot negar la realitat.

Respecte al discurs bonista que ens ha fet sobre els presos, que ens ha dit: «Vagin a la presó i guaitin en quines condicions viuen i com troben a faltar els familiars.» Home, potser on hem d'anar és a les llars on hi ha hagut l'impacte d'una violació o

d'un assassinat, perquè és que sembla que li facin més pena i li generin més empatia els delinqüents que no pas les víctimes. I això realment a la Sindicatura de Greuges em sembla molt preocupant.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del PSC - Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Diputades i diputats... Bé, hem assistit a l'informe de la síndica de l'any 2022-23. La realitat és la que és, però no hem de decaure en alarmismes o fallides o discursos que indiquen..., com si Catalunya estigués en un estat d'alarma o de situació preocupant. Cal actuar, simplement cal actuar. El Govern de..., el nostre grup parlamentari, del Partit dels Socialistes i Units per Avançar, ja hem entomat –i ja ho vam fer el mandat anterior– en el nostre programa electoral i també en els acords d'investidura que vam assolir amb Esquerra i amb Comuns..., si s'hi fixen, veuran que pràcticament la majoria d'indicadors que detecta la sindicatura pertanyen al nostre programari i pertanyen als acords d'investidura amb els diferents sectors que s'analitzen.

En aquests diferents eixos, el molt honorable president Illa ja va molt de la mà d'aquestes deficiències i, si es fixen en els diferents discursos que ha anat fent des que va formar aquest Govern nou, ha expressat idees amb què segurament estarà molt d'acord la sindicatura de greuges. Idees que van de la mà de polítiques que uneixin, de polítiques que serveixin, de polítiques que consolidin i enforteixin els serveis públics. Enfortir i consolidar és també acompanyar. És també poder garantir aquesta eficiència, aquesta desburocratització dels tràmits, buscant la prosperitat compartida. És a dir, buscar la prosperitat compartida no és queixar-se o dir que no es pot intervenir en el sector privat. Tots els sectors s'han de regular. Tots tenen límits. Els límits estan, pràcticament, en buscar l'equilibri, que no es produeixin en la societat desigualtats o desequilibris que deixin algú darrere de la màquina motora, de la màquina que va al capdavant. No es pot deixar ningú endarrere i, per tant, s'ha de procurar garantint que siguem i continuem sent una societat d'acollida, solidària. Catalunya s'ha format d'aquesta manera.

No hi ha un problema, com el veuen alguns grups, que s'estigui discriminant el castellanoparlant. Jo precisament estic més d'acord en fer la immersió lingüística i en potenciar-la, perquè això va servir als anys setanta i vuitanta per realment garantir aquest nivell de català que tenim molts dels ciutadans de Catalunya. Jo no hi veig un problema, perquè jo particularment m'expresso de forma castellanoparlant amb grups d'amics, catalanoparlant amb la meva dona o en l'àmbit familiar o en l'àmbit institucional. No..., aquesta discriminació que vostès indiquen no existeix de la manera que la plantegen i potser és tot el contrari: com ho plantegen vostès és el fet que fa que no sigui vist amb bons ulls per la societat.

Tot plegat, amb totes aquestes polítiques que hem de desenvolupar, el president Illa ja ho ha dit, que busca i vol aconseguir la tercera gran transformació de Catalunya. Aquesta tercera transformació de Catalunya va molt en la línia de ficar les administracions públiques en aquest nivell que denuncia la sindicatura, aquest nivell de l'Administració pública que no és suficient per atendre els 8 milions de catalans.

Aquesta potenciació de segur que la podrem fer si els grups parlamentaris, més enllà de queixar-se o d'indagar en els defectes, se sumen quan busquem més diners –estar d'acord amb el finançament singular i sumar-s'hi–, quan cal dotar els serveis de l'Administració pública d'aquesta garantia o d'aquest creixement, procurant que hi hagi uns pressupostos que els dotin, i, en aquest sentit, si ens acompanyen tots, crec que podrem solucionar la majoria de problemes que detecta la sindicatura.

Moltes gràcies a la sindicatura i al seu equip. I gràcies als diputats i diputades i al president.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom de la cambra, agrair-li a la síndica de greuges i a tot el seu equip aquesta compareixença.

I se suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a les tres de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, el conseller d'Empresa i Treball i la consellera d'Igualtat i Feminisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (posposada)

300-00011/15

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els informo que amb relació al punt 7, i per motius de causa major com a conseqüència de la situació meteorològica, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, tal com estableix l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, de posposar la interpellació sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Així mateix, i atesa la sol·licitud formulada pel Govern, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, d'alterar l'ordre del dia de tal manera que el punt 9 sigui substanciat en lloc del punt 7.

Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració de l'ordre del dia? Sí? *(Pausa.)*

Doncs queda modificat l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre les polítiques que desenvoluparà el Departament d'Igualtat i Feminisme amb relació a la violència masclista

300-00021/15

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques que desenvoluparà el Departament d'Igualtat i Feminisme amb relació a la violència masclista. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Paneque, consellera Menor... Com cada novembre, commemorem el Dia Internacional per a l'Erradicació de la Violència contra les Dones, i avui interpel·lem amb l'objectiu de posar a l'agenda política una problemàtica que afecta i condiona la vida de milers de dones. Volem reafirmar el compromís ferm del nostre grup parlamentari en la lluita contra la violència masclista, conscients de que és una realitat que persisteix i requereix accions contundents per erradicar-la de la nostra societat.

Aquest tipus de violència representa una de les qüestions més greus i urgents que afronta la nostra societat actualment. No és una xacra aïllada ni un problema que concerneixi només les dones, sinó que constitueix una amenaça directa contra la democràcia, els drets humans i la llibertat. A Catalunya, al nostre país, com a molts

altres llocs, continuem vivint una situació alarmant on els assassinats masclistes, la violència estructural i les diverses formes d'abús continuen afectant profundament la vida de les dones.

Malgrat els esforços i les lleis aprovades, les xifres continuen sent inacceptables. Des de l'any 2012 s'han produït cent cinquanta assassinats masclistes, i durant aquest any 2024 les xifres segueixen sent alarmants, amb quinze dones assassinades i cinc menors d'edat assassinats. Aquestes xifres no són només números; darrere de cada una d'elles hi ha dones, nens, nenes, fills i filles que viuen amb la por, la indefensió i el dolor causats per la violència.

A més, un fet esgarriós és que de les dones assassinades aquest 2024 gairebé el noranta per cent no havia presentat cap denúncia prèvia per violència masclista en l'àmbit de la parella o l'exparella. Això evidencia una greu infradenúncia, posant de manifest que el sistema actual no proporciona la confiança necessària perquè les víctimes puguin expressar-se i buscar ajuda. Aquest és un aspecte que, com a societat, hem d'abordar de manera prioritària, millorant els mecanismes de detecció, de suport i acompanyament a les víctimes.

Les situacions de violència masclista van més enllà dels assassinats. Com sabem, aquesta xacra adopta moltes altres formes, com la violència física, la psicològica, l'econòmica, la sexual i també la violència digital, que afecta especialment les joves. Les dades que ens mostra el dossier estadístic de les violències masclistes de l'any 2023 elaborat per l'Observatori de la Igualtat de Gènere són esgarriadores i ens interpellen directament per actuar amb una contundència immediata.

Segons aquest dossier i l'enquesta que hi ha a l'interior, a Catalunya el 79,3 per cent de les dones han patit un fet de violència masclista al llarg de tota la seva vida. I contra el masclisme i contra els discursos que blanquegen i legitimen el masclisme cal actuar sense excuses ni tebiors, amb convicció i determinació, per fer que les dones deixem de viure sota l'amenaça constant que suposa per a nosaltres aquesta xacra.

Perquè vostè, consellera, en la seva compareixença a la Comissió d'Igualtat, on va exposar les línies mestres del seu departament, va posar de manifest que els assassinats són només la punta d'iceberg d'una violència estructural, que no es limita als casos més visibles, sinó que s'amaga en formes menys evidents però igualment devastadores. Les desigualtats estructurals que pateixen les dones en tots els àmbits de la vida, com poden ser el laboral, l'econòmic, el social o el familiar, continuen alimentant aquest sistema de violència. I això ens obliga a fer-nos una pregunta vital com a societat: què estem fent com a comunitat per erradicar les desigualtats que suposa el masclisme de forma efectiva?

A més a més, per si no en tinguéssim prou, encara hi ha una altra qüestió crucial que hem de destacar, que és el negacionisme de la violència masclista. Aquesta postura no només ignora la realitat de les víctimes, sinó que les fa invisibles, les manté en el silenci i empitjora la situació de moltes dones que no s'atreveixen a denunciar per por a ser jutjades o no cregudes. Com a societat no podem permetre que aquesta actitud sigui normalitzada. Per aquest motiu, des del grup parlamentari al que represento no ens quedarem en silenci davant dels qui neguen aquesta violència. La tolerància zero ha de ser també cap als qui volen ocultar o minimitzar aquesta realitat.

El nostre compromís amb la lluita contra la violència masclista és absolut. No només treballarem incansablement per defensar més lleis i més drets per les dones, sinó que ens esforçarem per garantir que aquests drets es tradueixin en accions concretes i recursos materials. Som el partit que allà on hem governat hem impulsat polítiques efectives per avançar en la protecció dels drets de les dones, assegurar la nostra seguretat i promoure la nostra llibertat. Però som conscients de que encara hi ha molt per fer, que els avenços no poden ser superficials ni temporals, sinó que han de ser profunds i sostenibles en el temps.

Com a partit amb una forta base municipalista, sabem que la clau per a una resposta efectiva rau en els ajuntaments i en el món local. Les institucions municipals

són les més properes a la ciutadania i juguen un paper essencial en la detenció precoç i en el suport a les víctimes. Per això volem posar en valor la nostra experiència, especialment la seva, consellera, que ha estat quinze anys alcaldessa de la seva ciutat. Aquesta experiència ens diu que el suport al món local és fonamental per aplicar polítiques reals de detecció i sensibilització.

Per això, també com a grup que dona suport al Govern, celebrem l'impuls del pacte català contra la violència masclista que vostè va proposar a la seva compareixença, ja que és una iniciativa fonamental. Un pacte que ha de ser una eina compartida per tots els agents socials i polítics implicats amb l'objectiu d'aglutinar esforços per oferir respostes efectives i perdurables en el temps. La violència masclista no és només una responsabilitat d'una institució o d'un partit polític, sinó un problema que exigeix una resposta col·lectiva i global.

En aquest context, és imprescindible que el Departament d'Igualtat i Feminisme desplegui polítiques que abordin de manera integral aquesta problemàtica. Ens cal un enfocament realment global, que no només impliqui la protecció directa a les víctimes, sinó que també apliqui mesures de prevenció, sensibilització en totes les franges d'edat, i que doni resposta a les noves formes de violència, com la violència digital.

Davant d'aquesta situació, interpel·lem l'honorable consellera del Departament d'Igualtat i Feminisme per saber sobre quines polítiques es desenvoluparan des del departament en matèria de violència masclista. Ens comprometem a col·laborar activament, buscant consensos i impulsant accions concretes per aconseguir una societat lliure de violència masclista. Avui aquí el nostre grup parlamentari reafirma el seu compromís d'oferir tot el suport necessari a les polítiques que es despleguin per erradicar aquesta xacra.

Continuarem treballant a nivell legislatiu per assolir acords amb la resta de grups parlamentaris convençudes de que aquesta és una lluita que ens concerneix a totes i tots. Perquè la lluita feminista ha de superar les fronteres ideològiques i partidistes per convertir-se en un moviment global, transversal, a l'alçada del que la nostra societat i les dones d'aquest país mereixem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme, l'honorable senyora Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom, consellera Paneque, diputats, diputades. Moltes gràcies, diputada, per la seva intervenció i per posar en relleu i per explicitar el compromís ferm del seu grup en un tema que per nosaltres és també cabdal i és l'objectiu principal de la nostra conselleria, que és la lluita per erradicar la violència masclista.

Vostè també ho ha comentat, la violència masclista és una vulneració de drets humans present en el dia a dia de la nostra societat i que com a societat democràtica no ens hauríem de poder permetre. Només cal que donem una ullada a les xifres, xifres que ens haurien d'avergonyir com a societat, xifres que tenen darrere assassinats, xifres que tenen darrere violències que trenquen projectes de vida, que destrueixen famílies. I aquestes dades esgarrifores, que en tenim un degoteig constant, que normalment són l'expressió més extrema de la violència, no deixen de ser, com vostè ha comentat, i que jo havia comentat també en la meua compareixença, la punta de l'iceberg d'una violència estructural que ens afecta a les dones pel mer fet de ser dones.

La violència física, la psicològica, però també la violència vicària, la violència sexual, la violència reproductiva i obstètrica, la violència digital, la violència econòmica i, fins i tot, la violència institucional formen part, malauradament, del dia a dia de les dones de Catalunya. Una violència constant, una violència banalitzada, invisí-

bilitzada, fins i tot acceptada socialment, que atempta contra els nostres drets a diari i que, a més, és la causa, és l'origen de moltes altres violències irreversibles i que trenquen vides. Una violència, també, que és la manifestació del sistema patriarcal en el que vivim, que situa les dones, més de la meitat de la població, en una situació de desigualtat envers els homes.

Una violència que ens fa viure amb por, una violència que condiciona el dia a dia de totes les dones. Segons l'observatori –també ha fet esment d'aquesta dada–, el 78,8 per cent de les dones de setze anys han estat víctimes d'un fet de violència sexual. I, a més, tres de cada quatre dones, tres de cada quatre dones de les que estem avui aquí, alguna vegada de la nostra vida, des de que tenim quinze anys, hem patit alguna situació de violència. I, a més, això ens fa que tinguem una situació de risc exponencialment més gran en comparació amb la que tenen els homes, i aquesta situació de risc el que fa és limitar la nostra llibertat.

I, entrant a contestar la seva pregunta, diputada, explicar en què basarem les nostres polítiques des del departament, ens basarem en dos eixos principals per aconseguir un únic objectiu, que és el de l'erradicació de la violència masclista. I aquests dos eixos són la sensibilització, la prevenció i la detecció per erradicar i prevenir les violències masclistes, i l'atenció, assistència, protecció, recuperació i reparació integral de les víctimes.

Per treballar la prevenció i que aquesta sigui veritablement transformadora, hem d'anar a les causes de la violència i hem d'interpellar el conjunt de la societat, perquè la violència masclista és multicausal i la prevenció també l'hem de tenir amb aquesta mirada multifactorial. I volem posar el focus en totes les situacions que generen violència, però sobretot –el més important– aquelles tolerades socialment, potser menys evidents, potser fins i tot ocultes, que han consolidat una violència estructural de la que el conjunt de la societat és còmplice amb el seu silenci, moltes vegades.

I per posar el focus calen dades. Com vaig començar també a la meua compareixença, volem potenciar molt els estudis i el tractament de dades perquè creiem que les violències masclistes tenen denominadors comuns, tenen patrons de conducta que ens poden ser de molt valor a l'hora de redirigir polítiques públiques de prevenció. En aquest sentit, treballarem perquè l'Observatori de la Igualtat de Gènere de l'Institut Català de les Dones esdevingui un veritable laboratori de dades que ens permeti identificar millor els patrons de conducta i els indicadors de risc que ens permetin millorar la prevenció.

Sens dubte, estem totes..., gairebé totes d'acord que el denominador comú dels patrons de conducta és el masclisme. Per tant, la millor mesura de prevenció és desarticular el masclisme. I, en aquest sentit, la coeducació ha de ser l'eina que ens permeti erradicar comportaments masclistes que indueixen a la violència.

Des de la Secretaria de Feminisme estem treballant pel desenvolupament d'un instrument educatiu adreçat als infants, a les escoles i a les famílies per trencar els estereotips tradicionals de gènere, que promoguim nous models de masculinitat i feminitats lliures de violència i de discriminació. I ho hem de construir de manera específica en cada etapa educativa. Hem de construir models i estratègies diferents, perquè no és lo mateix intervenir o abordar-ho a la petita infància que a l'adolescència. Aquest projecte de coeducació l'hem de coordinar amb el Departament d'Educació amb formació, amb eines i sobretot amb recursos perquè la responsabilitat no recaigui per complet i en solitud en mans del personal docent.

Prevenir també implica identificar situacions de masclisme i intervenir abans de que esclatin en una violència que produeixi danys, la majoria de les vegades irreparables, identificar les situacions de masclisme i petites violències, aflorar-les, denunciar-les, perquè no podem ser còmplices ni callar davant situacions quotidianes que són veritables situacions de violència i assetjament. Segur que a totes ens venen ara al cap algunes d'aquestes situacions.

Hem de transmetre, òbviament, a les dones que la forma més efectiva de protegir-les, tant a elles com al conjunt de la població, és denunciant. Però no només hem de posar el focus a les víctimes o a les potencials víctimes, hem de posar el focus en el conjunt de la societat i sobretot a les institucions. Hem de millorar els sistemes de denúncia per no generar una doble victimització i una violència institucional.

El segon eix: atenció, assistència, protecció, recuperació, reparació integral de les víctimes. Estem treballant per seguir millorant aquest sistema de resposta i reparació, fer-lo més accessible des d'un punt de vista territorial, però també fer-lo més efectiu i més eficaç. Seguirem desplegant centres d'atenció a les víctimes arreu del territori i mobilitzant i ampliant els recursos humans i econòmics necessaris perquè es pugui reparar el dany ocasionat de la millor manera possible. A final d'any hauré obert quatre serveis d'intervenció en crisi, un a cada província de Catalunya, per entendre aquests casos de violència, finançats amb el pla de recuperació, transformació i resiliència dels fons europeus.

I seguirem desplegant i reforçant els serveis integrals, els serveis d'intervenció especialitzada, els SIEs, que fan una feina essencial i que jo crec que no la valorem com es mereix. Millorarem les condicions dels equipaments, de les treballadores, perquè sigui un servei de qualitat, perquè és un servei essencial. Mireu, en la primera meitat de l'any 2024, els SIEs que tenim desplegats atenen 10.141 persones: 8.569 dones, 349 adolescents i 1.223 fills i filles. Tenim, per tant, milers de dones de Catalunya que fan ús i necessiten recursos que posem a l'abast com a Generalitat.

Agafem el testimoni d'una bona feina i volem arribar molt més enllà. Volem millorar les indemnitzacions, tant en la quantia com en l'agilitat de la tramitació. Volem mobilitzar recursos i expandir la xarxa d'atenció. Volem ampliar també la resposta davant altres tipus de violència, com el cas de la mutilació genital femenina o sobre el tràfic d'éssers humans, i també les violències digitals, a les que precisament vostè, diputada, feia referència.

Ens preocupa com a govern l'increment de les violències digitals que pateixen les dones, però específicament les més joves. La violència masclista sempre troba formes de reinventar-se, i amb les noves formes de relació i de comunicació que han desenvolupat les noves tecnologies també afloren noves formes de dominació i de violència. En trobem exemples a les xarxes socials, que s'utilitzen per difondre imatges no consentides, la utilització de material íntim amb finalitat de coacció i revenja, l'assetjament virtual, i fins i tot ara, amb l'aparició de la intel·ligència artificial, ens trobem amb casos on fan difusió d'imatges fictícies de dones.

I just amb la idea d'impulsar mesures per a la protecció de les dones joves i adolescents enfront d'aquest tipus de violència estem enllestit un servei propi d'atenció directa adreçat principalment a aquest segment de la població per posar a la seva disposició professionals –juristes, enginyers, també de recolzament psicològic– que les puguin assessorar i acompanyar durant el procés.

Diputats, diputades, com veieu, tenim unes línies d'actuació molt clares. Estem desplegant polítiques públiques per posar fil a l'agulla a un problema greu en el que no podem perdre ni un segon. Tinc l'encàrrec del molt honorable president de la Generalitat de prevenir i eliminar tot tipus de violència masclista i oferir una resposta efectiva amb perspectiva feminista i ajudar les víctimes amb una ajuda veritablement reparadora.

Compto amb el compromís de tot el Govern de treballar de forma conjunta per donar la resposta més transversal, integral i efectiva possible, perquè la violència masclista és un problema estructural que ens afecta de forma universal i que ens interpella al conjunt de la societat. Lluny de desaparèixer, persisteix i busca noves formes de transformar-se i de persistir en la societat. Una d'aquestes formes és el discurs negacionista de la violència masclista, antifeminista i banalitzador de les discriminacions estructurals que patim les dones.

Posarem dades sobre la taula que constaten que la violència masclista és una realitat. I negar la seva existència és donar l'esquena a l'evidència, és un atemptat contra els drets humans i és una absoluta irresponsabilitat.

Moltes gràcies al seu grup per manifestar aquest recolzament a aquestes polítiques. Continuarem treballant per anticipar la resposta, per afavorir la denúncia, perquè denunciar salva vides. A partir d'ara, tots decidirem quina és la nostra actitud en aquest problema, una actitud activa o una actitud passiva. Nosaltres estem en marxa. Hi posarem solucions en forma de política pública útil, recursos i serveis públics. La meitat de la població de Catalunya ho espera i ho mereix, i nosaltres estarem a l'alçada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. La diputada Sabrin Araibi vol repreguntar? (*Pausa.*) No?

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat

300-00029/15

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a totes. Consellera, avui és més fàcil, la interpel·lació, que no pas des d'aquí darrere, amb les preguntes... Avui el que volem és instar, instar-la, instar el seu Govern a avançar cap a una descarbonització completa de la mobilitat, prioritzant el transport públic i la mobilitat elèctrica i reduint massivament el transport de combustió. A més, cal garantir l'eficiència del sistema i alhora uns preus assequibles per a la classe treballadora.

La mobilitat del nostre país ha estat marcada per una gran manca d'equitat territorial. Les àrees urbanes pateixen els efectes d'una alta densitat de vehicles, mentre que les zones rurals tenen una baixa densitat de població i una oferta de transport públic molt deficient. Aquesta situació genera externalitats negatives, com ara la congestió, la contaminació, la dependència energètica, amb implicacions sanitàries significatives, especialment per a la població vulnerable. Els nivells elevats de contaminants s'associen amb malalties respiratòries i cardiovasculars, especialment en persones vulnerables, infants, gent gran i persones amb patologies preexistents.

La crisi de mobilitat representa una oportunitat per reorientar les polítiques de transport cap a un model més centrat en les persones. La transició cap a una mobilitat més sostenible requereix un canvi de paradigma que prioritzi els modes de transport actius i col·lectius. Cal crear entorns urbans més amables per a vianants i ciclistes, cal ampliar i millorar la freqüència i la qualitat del transport públic, i cal fomentar l'electrificació de les flotes de vehicles, tant les públiques com les privades.

Aquest nou model, al nostre entendre, s'ha de fonamentar en tres pilars fonamentals. En primer lloc, la promoció de la mobilitat activa a través de la creació d'infraestructures segures i còmodes per a vianants i ciclistes. En aquest sentit, i en concret, cal entomar i tenir la iniciativa en projectes com ara la pacificació de la nacional II al seu pas pel Maresme, amb carril bici, que connecti tota la façana litoral del nord de Barcelona.

En segon lloc, l'optimització del transport públic mitjançant la millora de la freqüència, la puntualitat i l'accessibilitat dels serveis. El repte del Govern, amb l'inici gradual de la transferència del servei de rodalies, és majúscul, i tindrà les primeres passes amb el traspàs efectiu, al gener, de l'R1. Cregui'm, el repte –no en tenim cap dubte– és majúscul.

Quines són les primeres mesures que té el Govern sobre la taula per tal de millorar un servei que s'ha demostrat deplorable per als usuaris i usuàries? Hi haurà augment de freqüències? S'allargaran horaris més enllà de Mataró? Avui els trens de l'R1 més enllà de Mataró acaben a les deu de la nit el cap de setmana i a les onze entre setmana. Tanmateix, què farem amb la línia R3, Barcelona-Vic-Ripoll-Puigcerdà?

Tal com recull el pacte d'investidura que vàrem signar, a què vàrem arribar la seva força política i la meua, per vertebrar el territori cal posar fil a l'agulla a la posada en marxa de rodalies de Lleida, del tren tram del Camp de Tarragona, en aquesta legislatura; l'impuls dels trens trams a la Costa Brava, d'Olot, del Bages i de Terres de l'Ebre. I com a tercer pilar, dèiem, la promoció de la mobilitat activa, l'optimització del transport públic i, com a tercer, l'electrificació de les flotes, la promoció de combustibles alternatius i l'eficiència energètica en el transport de mercaderies, tot emmarcat en una planificació territorial integrada i participativa, sense oblidar, evidentment, la promoció i impuls de la col·locació de punts de recàrrega elèctrica de vehicles.

També som conscients que el transport ferroviari no pot arribar a tot arreu, però allà on no arribi el tren cal vertebrar una xarxa d'autobusos potent, fiable i que doni resposta a la demanda. Una altra solució pot venir de la mà de promoure les flotes públiques de vehicles elèctrics compartits. I, en aquest sentit, la convido a conèixer l'exemple del Prat de Llobregat, que segur que pot ser exportable a altres indrets de Catalunya.

En definitiva, volem un país on els trens i el transport públic siguin protagonistes, exigint a l'Estat el compliment de les seves inversions a Catalunya. Però, mentrestant, s'acosta la data límit per definir les tarifes de transport públic a Barcelona i Catalunya per al 2025.

Segons la informació publicada, el ministre de Transport ha confirmat que els descomptes generalitzats finalment arribaran, donant pas a ajudes que es focalitzen més en col·lectius vulnerables. Cal recordar de nou –l'hi vaig dir al darrer Ple– que el setanta-dos per cent dels viatges amb transport públic a Barcelona es realitzen amb abonaments bonificats. Si s'eliminen aquestes subvencions a partir del gener, el cost de la T-usual i la T-jove es duplicarà de la nit al dia, impactant directament en milers d'usuàries i usuaris.

D'altra banda, fa quinze dies el Congrés dels Diputats va aprovar, a proposta del grup Sumar, diferents acords per donar continuïtat a la bonificació del transport i els abonaments únics; acords per assegurar la continuïtat de l'esforç econòmic dels ajuts al transport públic durant l'any 2025, destinant-los a finançar descomptes en tarifes per a aquelles persones per a les quals el preu repercuteix en l'elecció modal, i oferir més i millor transport públic.

Tenint en compte que cal prioritzar l'atracció i captació de més usuàries al sistema de transport públic com una estratègia indiscutible per reduir la utilització intensiva del vehicle privat, així com, evidentment, per a la disminució d'emissions, li plantejarem principalment tres preguntes.

En primer lloc, quines mesures planteja el Govern per prolongar la reducció de tarifes al transport públic fins a finals de 2025? La pregunta és senzilla.

En segon lloc, té previst el Govern un sistema de targeta única amb tarifa plana i assequible que permeti a les persones usuàries desplaçar-se per tot el territori?

I, en tercer lloc, quins contactes ha realitzat el Govern amb els governs locals per estudiar conjuntament models d'abonament únic o unificació de tarifes que puguin millorar la connectivitat i l'eficiència i reduir la burocràcia de les diferències tarifàries existents?

I, específicament, com pensen afrontar des del Govern el deute d'ATM, que pel fet de consolidar deute amb l'àrea metropolitana, tot i que només té el vint-i-quatre per cent, ofega la capacitat d'aquesta institució de l'àrea metropolitana, no només de Barcelona, no només pel que fa al transport, sinó per a totes les polítiques que es tiren endavant.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per respondre a aquesta interpellació, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Efectivament, diputat, avui serà més fàcil (*la consellera riu*). Miri, permeti'm que primer faci un petit incís d'on venim. Crec que aquests grans processos de transformació, com del que parlem, de la mobilitat a Catalunya, requereixen explicar d'on venim per explicar també cap a on volem dirigir-nos.

El juny del 2003 el Parlament de Catalunya va aprovar la llei de la mobilitat, una llei innovadora que reconeixia la mobilitat com un dret social i oferia una visió global de país, que prioritzava els sistemes de transport més sostenibles i, a la vegada, minimitzava el consum de recursos energètics i del sòl. D'aquesta llei es desprenien instruments per a la planificació, com els plans directors, els plans especials o els plans de mobilitat urbana. Alguns d'aquests instruments, però, no s'han actualitzat i, de fet, encara són els mateixos que es van aprovar ara fa més de quinze anys, amb una evolució del territori i de la població més que evident.

És per aquesta raó que el primer que plantegen el Govern i aquesta consellera és que, a través del Parlament i en aquesta seu parlamentària, doncs, puguem actualitzar el pla d'infraestructures de transport de Catalunya, que, fixi-s'hi, és de l'any 2006; també el nou pla de transports de viatgers i el pla de rodalies 2025-2030, integrat dins del pla d'infraestructures.

Començo parlant d'on venim, cap a on volem anar i de la planificació perquè jo crec que és el fonament per saber cap a on anem i per convertir-nos en un país més competitiu i capaç de generar millors oportunitats per a tothom.

Diferents estudis ens demostren també que les densitats demogràfiques no han d'ampliar-se al voltant de Barcelona i que, en canvi, serà més la gent que cada vegada viurà més lluny de la capital. I, en aquestes circumstàncies, i molt s'està opinant i escrivint sobre aquesta circumstància, la mobilitat esdevé clau, tant per augmentar la sostenibilitat com per a les oportunitats i la competitivitat del país, és a dir, reduir l'escletxa social.

M'agradaria donar algunes dades per situar –perquè vostè m'ha fet algunes preguntes concretes vinculades al finançament d'aquest model que tots volem– també l'esforç que fan el conjunt de les administracions per impulsar un transport públic de qualitat.

Mirin, el cost general del sistema és de 2.300 milions d'euros anuals. En l'àmbit del Sistema Integrat de Mobilitat Metropolitana de Barcelona, que va més enllà de la regió metropolitana, l'Autoritat del Transport Metropolità dona servei a 5,7 milions de passatgers, de persones, que representa el setanta-cinc per cent de la població de Catalunya, en un territori de 296 municipis, més de set mil quilòmetres quadrats. En dies feiners, el sistema absorbeix més de 20 milions de desplaçaments. El 2023, la mobilitat personal, 8,3 milions de viatges, ha estat la més elevada dels últims cinc anys, un quaranta-u per cent per sobre, i duplica la mobilitat ocupacional per estudis o per feina, que són 3,3.

El sistema –vostè ho ha dit– té títols integrats i títols propis. Doncs fixi-s'hi, el setanta-sis per cent de les validacions del sistema es fa amb títols integrats, i d'aquests darrers el vuitanta-cinc per cent són abonaments: T-usual, T-jove, T-16, monoparentals i famílies nombroses. Això representa el seixanta-quatre per cent de les validacions de la totalitat de títols. El cost del sistema que gestiona l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona va ser, també el 2023, per fer les dades comparatives, de 1.900 milions d'euros, i el cost real aproximat del viatge o de la validació és de 2,1 euros.

Dono totes aquestes dades perquè tots plegats siguem conscients en el debat, també, doncs, de la importància que Catalunya porti a terme un procés de refor-

ma estructural de gran ambició, actualització del nostre sistema de mobilitat, essent –i vostè ho ha dit i l’hi agraeixo– conscients de la complexitat d’aquest repte i dels canvis, de l’envergadura i del pes que ha de tenir també l’Administració catalana en el traspàs de rodalies.

Però hi ha més qüestions a tenir en compte sobre la mobilitat i sobre el transport públic a Catalunya. El transport per carretera interurbà ha tingut un creixement exponencial els últims anys a totes les demarcacions, i aquesta situació ens obliga a incrementar l’oferta de corredors..., vostè deia: «on no arriba el tren...», doncs el transport del bus és una alternativa que tenim sobretot en els territoris més interiors. Però tenen ocupacions elevadíssimes, intensíssimes. De fet, jo crec que de les primeres peticions que vaig rebre com a consellera, de les primeres imatges..., van ser persones que es queden a la parada esperant el següent bus, o busos, que van absolutament plens de gent.

Les necessitats. Si volguéssim cobrir aquestes necessitats addicionals que tenim per cobrir, aquest increment d’aquest quaranta per cent, en import econòmic estem parlant de 8,5 milions d’euros anuals addicionals a tot el que hem dit, eh?, per donar sortida a aquests increments. Però, en canvi, els ingressos per tarifa són baixos: només el trenta-sis per cent dels costos es paguen amb tarifa, deu punts per sota del que teníem abans de la pandèmia. La resta del cost total el cobrim, no?, les diferents administracions amb les seves aportacions.

De fet, per donar sortida a aquest àmbit de millora del transport interurbà, el dijous dia 11 de novembre, aquesta setmana, varem anunciar des de la conselleria una aportació de 4,4 milions d’euros per anar-nos acostant a aquests 8,3 que necessitem en la seva totalitat per millorar precisament aquesta xarxa d’autobusos interurbans a Catalunya, fonamentalment incrementant freqüències, incrementant capacitats de busos sobretot en les hores punta. Hem implantat també la Brcat a Girona, Clic.cat a petits municipis, i estem ampliant també la xarxa d’Exprés.cat.

Per tant, anem avançant. Del que vull que tothom sigui conscient és que tots aquests serveis, tot aquest model que tots volem, té uns costos, i hem de mantenir també –seran sempre serveis deficitaris, però...– la sostenibilitat econòmica d’aquests.

Per tant, aquestes inversions inicials que estem desenvolupant en transport públic el que persegueixen és convertir-lo en el que vostè deia, en una opció més atractiva que la utilització del vehicle privat. Només millorant aquesta..., o incentivant, no?, aquest ús del transport públic millorem en descarbonització i, a més a més, com deia avui, no?, també en termes d’economia i d’equilibri territorial. Hem d’incorporar també busos més sostenibles –vostè ho deia–; això afegeix també, doncs, costos en la renovació de flotes.

A tot això se’ns hi afegeix que el 2028 finalitzen els contractes de gestió actuals del transport col·lectiu, i aquí serà el moment..., i ara hem de preparar els plecs, i ara és quan s’ha de fer la feina per fer un salt qualitatiu endavant en la xarxa de transport públic perquè sigui innovadora i descarbonitzada, i recollir tots aquests aspectes que estem parlant.

Aquesta mateixa setmana també hem aprovat des del Govern aquest programa d’autogeneració i descarbonització de la xarxa viària de la Generalitat de Catalunya. En referència al canvi climàtic, tan important és adaptar-nos-hi com mitigar-lo, i, per tant, aquesta política, aquests 40 milions d’euros que avui, també, a resposta de la diputada d’Esquerra Republicana, doncs, comentava, van precisament en aquesta línia.

Per tant, som conscients de la importància del transport públic per descarbonitzar, però també per tenir un país més equitatiu i més equilibrat territorialment. Els col·lectius en fan un ús més intensiu i disposen d’aquest suport, eh? De fet, actualment el trenta-sis per cent de les validacions totals del sistema es fan, com vostè deia, amb títols socials reduïts que beneficien els col·lectius més vulnerables.

Pel que fa als preus del transport públic –com deia aquest matí, avui em podré estendre una miqueta més–, les bonificacions generalistes, que es varen fer, doncs, amb el govern de progrés el 2022, es varen fer en un moment d’excepcionalitat. Han

tingut una resposta adequada i han enfortit el sistema. També és cert que el cost del transport públic i la responsabilitat amb els comptes de la Generalitat ens obligaran a trobar fórmules progressives que beneficiïn la majoria dels usuaris, especialment els col·lectius més vulnerables. Les bonificacions del transport i la reduïda en el preu es concreten mitjançant aportacions de les diferents administracions; actualment la reduïda és d'un cinquanta per cent, com bé sap, d'alguns d'aquests títols. Això, no-més en l'àmbit del sistema integrat de Barcelona, té un cost, una inversió, de 200 milions d'euros, dels quals el Govern d'Espanya n'aporta 120 i la resta d'autoritats, administracions consorciades, 80 milions més.

Per a l'any que ve, seguirem amb aquest impuls. I vull donar un missatge de tranquil·litat: el Govern establirem les mesures necessàries per impulsar el transport públic, d'una banda, i garantir que les persones que en fan un ús explícit, especialment els més vulnerables, els que tenen un ús més intensiu, tindran el suport d'aquest Govern. Això ho pot donar per fet. I en especial ho farem en uns moments, a més a més, on la millora del nostre sistema i les obres durant aquests propers dos anys tenen afectacions molt importants en la ciutadania. Per tant, això acompanya aquesta decisió.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Doncs moltes gràcies, consellera. M'alegro que coincidim en la diagnosi. No en tinc cap dubte, coincidim en..., sabem d'on venim. I el que més m'alegra d'escoltar-la és que sabem cap a on anem. I, per tant, amb aquestes coincidències..., li recordo que en aquest pacte d'investidura es va acordar accelerar aquesta descarbonització.

I algunes mesures, dèiem, en concret, la prioritització de la inversió en la mobilitat col·lectiva sostenible i assequible, a fi de, evidentment..., els terminis no poden ser curts, però algunes mesures sí que són o haurien de ser immediates, com és el transport gratuït per a menors de setze anys per a tota Catalunya, posar en marxa la T-mobilitat i, el que li deia abans, el manteniment –jo l'hi deia molt concretament, eh?, vostè no m'ho ha contestat exactament així– de la reduïda –«mantenir» vol dir les que tenim ara– del transport públic fins a final de l'any 2025.

Aquestes per nosaltres són les accions que són fonamentals, d'una banda, per abordar aquesta transició ecològica, que ha de ser justa. Però aquesta manca de connectivitat a les zones rurals i perifèriques de Catalunya limita també la mobilitat de les persones, dificulta el seu accés als serveis bàsics. I el que cal, doncs, és també desenvolupar polítiques de transport públic que alhora garanteixin aquesta accessibilitat universal, adaptades també a la necessitat de cada territori.

És el moment, doncs, de posar en marxa el proper any la creació d'aquest sistema tarifari integrat que redueixi aquestes desigualtats territorials, que fomenti un transport públic més accessible i sostenible, i desplegar aquesta Llei 21/2015, de finançament del transport públic, com bé deia la consellera, de manera integral, assegurant que aquestes tarifes reflecteixin les diferents realitats territorials i que promoguin aquesta mobilitat sostenible i, sobretot, descarregant d'aquest dèficit que acaba assumint en molt bona mesura el món local.

També li reitero la pregunta que li he fet abans: amb relació a aquest deute d'ATM, que, com li deia, doncs, dificulta molt la realització de polítiques per part de l'àrea metropolitana i la resta d'ajuntaments i, en general, el món local, que assoleix en bona mesura aquests dèficits, quin és el posicionament del Govern de cara a eixugar aquest dèficit?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, hi ha una expressió que no sé si s'utilitza..., a Girona diem que no es pot estar a missa i repicant; no sé si és..., però... (*La consellera riu.*) A veure, volem que les administracions assumeixin els costos elevadíssims de la mobilitat, a més, amb un model, que compartim, d'excel·lència. Volem tenir més infraestructures –i les necessitem–, millors serveis. Volem que es congelin les tarifes –per tant, això vol dir que s'afecten els ingressos– i al mateix temps rebutgem tenir deute. Tot a la vegada, diputat, no podrà ser; tot alhora no podrà ser. I, a més a més, ho volem fer quan encara estem treballant l'eina que ha de donar sortida a aquesta qüestió, que són els pressupostos. Per tant, permeti'm que la resposta avui sigui aquesta: tot alhora no podrà ser. No es pot estar a missa i repicant. I, en qualsevol cas, treballem els pressupostos, que ha de ser l'eina que doni sortida a aquesta qüestió.

Vostè m'apuntava algunes infraestructures, i jo ràpidament, doncs, n'hi assenyalo algunes que són compromís d'aquesta conselleria. I potser em deuen haver escoltat en la compareixença i en d'altres ocasions, però m'agradaria avui repetir-ho.

Quant a metro, estem treballant, com vostès saben, en la línia 9, en l'ampliació: estació Sagrera - alta velocitat; estació Sagrera-Meridiana; Maragall, Guinardó, Sant Pau, amb aquest horitzó de l'any 2027, i previsió d'acabar el tram central el 2030. Tenim planificades algunes ampliacions –vostè m'ho preguntava crec que a la primera intervenció–, com l'L1 fins a Badalona, L3 fins a Esplugues i L4 fins a la Sagrera. En Ferrocarrils, tenim previst millorar els serveis de la línia 8 al Vallès, Baix Llobregat i Anoia.

I, pel que fa a altres zones del país, hem fet una aposta clara amb el tramvia. En aquest cas, hem iniciat amb el Camp de Tarragona, on hi ha un volum de viatgers que fa que aquesta alternativa sigui molt viable. Hem anunciat la fase 1 i molt aviat crec que podrem ja presentar, doncs, aquesta fase 2. A la resta d'estudis de tramvies arreu del territori hem iniciat una feina..., hem continuat una feina que s'havia fet, vaja, jo crec que de manera excel·lent per l'anterior equip de govern, que estaven explorant la factibilitat i l'eficiència. Els podrem anar desenvolupant i els podrem anar programant en funció també de la sostenibilitat i de la connectivitat que ens puguin aportar.

Fixin-se que el nou Trambesòs, de Glòries a Verdaguers, amb aquestes quatre estacions –només ho dic perquè a mi em va sorprendre l'impacte, eh?–..., són 24.000 viatgers diaris, eh?, amb aquestes quatre estacions. Per tant, és una aposta clara d'aquest Govern. I, com dic, continuarem l'excel·lent feina que s'havia fet en aquest sentit per l'equip de govern anterior.

La peça clau en tren serà rodalies i el traspàs de rodalies. El traspàs..., també en mantenim el calendari. Al gener tindrem ja aquesta proposta d'estatuts per a la nova operadora i determinades les línies a traspassar. El gran repte que té aquesta conselleria –i jo crec que com a país, eh?, tenim– és poder tenir aquest sistema de mobilitat de tren d'alta eficàcia. Jo ho dic d'una manera més planera: ser capaços de tenir un país on els trens surtin a l'hora cada matí i donin la fiabilitat a la ciutadania, doncs, que mereix Catalunya i que mereixem. Això serà fonamental.

Per tant, jo crec que li he fet un repàs, no?, de les diferents qüestions que m'havia plantejat, més enllà dels deutes. Espero que puguem continuar treballant en l'àmbit pressupostari no només per atendre aquests deutes i veure com compensem aquestes bonificacions en el transport, sinó, i sobretot, per tenir o marcar, no?, el camí o iniciar aquest camí d'una gran transformació de país com és tenir un sistema de mobilitat eficient, eficaç i sostenible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpелlació al Govern sobre els efectes socioeconòmics de les zones de baixes emissions en les famílies i els treballadors

300-00022/15

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre els efectes socioeconòmics de les zones de baixes emissions en les famílies i els treballadors. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora consellera, bona tarda a tots. No són bones èpoques per a les classes mitjanes, perquè tots els partits polítics menys VOX..., hagin castigat amb multitud d'impostos per engreixar l'Administració, com, per exemple, amb l'estat de les autonomies. Ja no és possible tindre sous que permetin comprar amb normalitat la teva «vivenda» o que et permetin arribar a final de mes, o s'han carregat la família, la societat civil, que la tenen agafada per les subvencions, i són víctimes d'una globalització que té com a base criminalitzar l'acció de l'home, el totalitarisme ideològic i el pessimisme.

Y en este contexto aparecen, como ejemplo de todo ello, las zonas de bajas emisiones. ¿Qué son las zonas de bajas emisiones? Oficialmente son áreas geográficas que limitan el acceso a vehículos que contaminan con el propósito de evitar la contaminación del aire. Realmente son zonas exclusivas para ricos donde no te dejarán pasar si tu coche lo compraste antes de 2006, y si pasas te multan.

La legalidad es dudosa y es engañosa. La competencia en materia medioambiental es de los estados miembros, salvo cuando regula la Unión Europea, pero siempre teniendo que respetar el principio de subsidiariedad y de proporcionalidad. La Unión Europea ha aprobado varias directivas sobre calidad del aire, y la figura de zonas de bajas emisiones no aparece en ninguna. La última mención en que aparece un poco es en la Directiva 2008/50, que establece una serie de plazos para no superar unos valores y límites de contaminación. En caso de que esos valores y límites de contaminación se superen, es de aplicación por parte de los estados miembros hacer algunas políticas, hacer unos planes de acción para mejorar esa calidad del aire, eligiendo el estado miembro qué medidas tomar.

Bien. Tenemos ejemplos, por ejemplo, de la sentencia del Tribunal de Justicia de la Unión Europea de 2022, que declaró incumplimiento de calidad del aire en las zonas de Barcelona, Madrid, Vallés o Bajo Llobregat. Es decir, España no está obligada por normativa europea sobre calidad del aire a tener que implantar las zonas de bajas emisiones y podría elegir otras medidas. Pero España añade en 2021 la ley de cambio climático y de transición energética, que impone la creación de estas zonas de baja emisión por un criterio estrictamente poblacional. Y luego el Real decreto de 2022, por el que regula estas zonas de bajas emisiones y demoniza a los vehículos que utilizan la combustión tradicional, gasolina o diésel.

En Catalunya, su Gobierno, el Gobierno de Illa, aprobó en julio el plan de calidad del aire horizonte 2027, que amplía las poblaciones afectadas por estas zonas de bajas emisiones, no tanto las más de cincuenta mil, sino que incluye a las de más de veinte mil, pasando a sesenta y siete localidades afectadas. Y todos los partidos excepto VOX defienden estas zonas de bajas emisiones.

Desde VOX estamos totalmente en contra de estas zonas de bajas emisiones por cinco razones. Primero, las zonas de bajas emisiones limitan los derechos de los españoles y perjudican a empresas y comercios, vulneran el derecho a la libre circulación por nuestras ciudades y por nuestros pueblos. Suponen una barrera para incentivar zonas comerciales y un eminente crecimiento económico.

Segundo, las zonas de bajas emisiones perjudican a la clase media y trabajadora española. Empobrecen mucho a las clases medias que no pueden cambiarse el coche

y dejan a los más pudientes la posibilidad de circular por el centro de las ciudades. Es eminentemente clasista.

Tercero, la implantación de zonas de bajas emisiones es inviable a corto plazo, lo demuestra la ley del cambio climático y de transición energética de 2021. No se ha podido cumplir en nuestras ciudades, no se ha podido en aquellos municipios de más de cincuenta mil habitantes, y tampoco se podrá cumplir en aquellos de veinte mil.

Y, cuarto, que se impulsen los coches eléctricos y eso sea bueno es falso. También contaminan, los coches eléctricos; se pierden puestos de trabajo, los coches eléctricos son carísimos y no hay suficientes puntos de carga. Si tu coche duerme en la calle, pues, claro, es muy difícil, ¿no? Todos imaginamos, en un descampado, con un cable largo para que llegue al balcón del tercero B... Evidentemente, solo es viable cargar en las torres de sus votantes.

Quinto, nadie ha consultado a los españoles acerca de la implantación de las zonas de bajas emisiones en sus municipios. Ninguno de los partidos del consenso progre lo llevaba en sus programas. Y cuando alguien lo ha llevado, como, por ejemplo, el PP de Madrid, luego cuando ha gobernado ha traicionado a sus votantes. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, por estas cinco razones, esta interpelación. ¿Qué piensa hacer VOX? Pues seguir al lado de los trabajadores y las familias. ¿Cómo? En la moción propondremos varias medidas a nivel europeo, nacional, regional y local que pasan por derogar leyes, modificar planes y dar alternativas, minimizando las consecuencias en aquellos lugares donde se están aplicando las zonas de las emisiones y tenemos influencia de gobierno.

Y, por supuesto, en los tribunales, donde ya hemos triunfado y hemos conseguido éxitos como la derogación de Madrid Central, la anulación de la ordenanza municipal del Ayuntamiento de Barcelona sobre zonas de bajas emisiones o los casos de L'Hospitalet de Llobregat, Sant Adrià del Besòs o Cornellà, que han tenido que devolver millones de euros a los vecinos que multaron.

Porque, señora *consellera*, todos queremos ciudades limpias y seguras, pero ustedes legislan perjudicando a los más humildes sin darles alternativas. Los ricos, en coche; los pobres, que vayan en autobús. Ustedes culpan de la contaminación a los pobres. Para una empresa o para un millonario, un millonitis, es muy fácil cambiarse de coche o de coches, pero para los trabajadores y para muchas familias es un auténtico drama. Ustedes dejan pasar a los ricos, impiden entrar en el centro de las ciudades a una parte de la población. Practican el *apartheid* social, segregando por el coche que tienes o conservas, impidiendo la entrada en el centro de las ciudades en sesenta y siete poblaciones de Cataluña.

El otro día cogí un taxi..., y me decía que le faltaban dos años para jubilarse, pero no podía entrar en el centro de Barcelona. Entonces, dijo: «Voy a trabajar dos años más» —digo: «Hombre, pues haz un *renting*...»— «porque tengo que cambiar de coche». «Pues haz un *renting*.» Dice: «No, porque es carísimo, la cuota es muy cara» —se ve que el *renting* incluye muchos gastos y es muy cara— «y, entonces, pues, mira, lo financo en cuatro años y trabajaré dos años más después de mi jubilación.»

O, por ejemplo, el transportista que tiene una furgoneta de diez años y no le dejamos circular por el centro, y, realmente, pues, le cuesta asumir ese coste porque no llega a la cuota del *renting*. O la madre que lleva a sus hijos al colegio, que no tiene dinero para cambiar de coche, con treinta mil euros..., y no tiene otra manera de llevar a sus hijos al colegio.

O el tío que conserva su coche en perfecto estado, que de eso hay, gente responsable que dice: «Oye, paso todas las revisiones oficiales, paso todas las ITV's pertinentes», pero ustedes les dicen que no, les dicen a la cara que tiren el coche al desguace porque no sirve para nada, que consuma, que las cosas no pueden durar tanto tiempo.

Señora *consellera*, frente a su fanatismo climático, el sentido común que desde VOX aportamos. Y frente a su servilismo a las élites de Bruselas, nuestra defensa de las familias y los trabajadores. Y por todo ello, «no» a las zonas de bajas emisiones.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, ha tingut avui vostè mala sort de venir a presentar aquesta interpellació i parlar de fanatisme climàtic quan justament avui s'han donat les dades de l'impacte que estan tenint les polítiques del Govern d'Espanya en la reducció d'emissions de diòxid de carboni. Ha sigut una coincidència fatal per a vostè avui. I diu que volen ciutats més netes, més segures i sense pagar impostos..., en fi, això és el discurs de sempre de VOX.

Jo li explicaré algunes dades. No perdo l'esperança que algun dia vostès vegin que, finalment, el canvi climàtic mata, per dir-ho de manera resumida. Miri, cada any moren al món 4,2 milions de persones de manera prematura com a conseqüència de la contaminació atmosfèrica. Milions de persones que emmalalteixen, que pateixen problemes cardiovasculars, respiratoris, de càncer... Això són dades –no d'aquest Govern ni del Partit Socialistes– de l'Organització Mundial de la Salut.

Donaré algunes dades també catalanes. Agència de Salut Pública de Barcelona: a llarg termini, els contaminants atmosfèrics són responsables del voltant de 1.300 morts, 800 casos nous d'asma infantil, 120 casos de càncer de pulmó cada any a la ciutat. Escolti, això no és fanatisme, això és un problema de salut pública. I la Generalitat i el Govern tenen el deure d'aportar-hi solucions i, a més a més, fer-ho, sí, de la manera que causi els menys problemes possibles a les persones i a la ciutadania.

El Govern té molt en compte els efectes socioeconòmics de les zones de baixes emissions als municipis, a les famílies i a les classes treballadores d'aquest país. Això no obstant, el que no podem ignorar tampoc és que el canvi climàtic i l'escalfament global tenen com a conseqüències, doncs, aquests problemes de salut, com li deia, de malaltia i fins i tot de mort. I les classes treballadores que vostè es posa tant a la boca, dels barris més vulnerables de Catalunya, en són les primeres víctimes. De fet, les primeres víctimes i els més perjudicats pels efectes del canvi climàtic són precisament les persones que viuen en els barris més vulnerables. Vostè sap que hi ha esperances de vida en una mateixa ciutat diferents en funció del barri on es viu precisament per aquesta qüestió? Però vostès són conscients d'aquesta realitat?

Per això insistim des del Govern en la importància de preparar-nos en contra de l'escalfament global. L'hi deia, la contaminació mata i la calor dels estius també. I en aquests barris populars on hi ha més densitat demogràfica, on el parc d'habitatge està menys preparat, és precisament on les persones tenen unes condicions de vida que des del Govern tenim el deure de fer que siguin millors. I per fer-ho..., no més la ciència, l'interès per la majoria, l'interès públic i fer les transformacions necessàries serà el que ens permetrà assumir aquest repte. Ciència i rigor, interès públic i les transformacions necessàries i reforçar els serveis públics.

La comunitat científica fa dècades que ens està advertint del canvi climàtic i, a més a més, ens està advertint que cada vegada s'està produint d'una manera més accelerada. Estem patint augments de temperatura que ens afecten de manera intensa la població de la gent gran, per exemple. Ara ja és 1,5 graus més alta que a l'època preindustrial, i els esforços perquè no superem aquest límit no estan anant prou enllà i es preveu que hi pugui haver un augment al voltant del quatre per cent.

Estem patint, a Catalunya, episodis de sequera els darrers quatre anys. Malauradament, avui encara hi ha una amenaça permanent precisament sobre la sequera, sobre Catalunya, sobre la seva gent, també sobre el teixit econòmic i també sobre les classes treballadores. Patim episodis extrems en forma de temporals, com han vist vostès amb la DANA que ha assolat València. Patim augments del nivell del mar que engoleixen cada cop més sovint el delta de l'Ebre. Fenòmens que, escolti, no són

atzarosos, ¿eh? O sigui, això no és una maledicció que ha caigut, una plaga bíblica. Això és fruit del canvi climàtic i de l'acció humana.

I aquests dies justament està tenint lloc a Bakú, a l'Azerbaidjan, la COP29, que és la conferència de les Nacions Unides sobre el canvi climàtic, que és una conferència precisament centrada en la necessitat que els països redueixin dràsticament les emissions de gasos d'efecte hivernacle. I el secretari executiu de l'ONU per al canvi climàtic ha alertat de les conseqüències devastadores de no fer res davant aquesta situació no només en termes de salut, sinó també en termes de progrés econòmic. Conseqüències de sequera, de temporals, increment de nivell del mar... I ho fa d'una manera molt clara, preguntant –i els pregunto–: volen vostès que les seves factures d'alimentació i d'energia pugin encara més? Volen que els seus països deixin de ser competitius econòmicament? Volen inestabilitat mundial, que costarà moltes vides? A Catalunya, el cost de no tenir independència energètica és de 10.000 milions d'euros anuals, que és un percentatge –ho sabrà la consellera d'Economia– contudent en el pressupost global de la Generalitat. Si avancen el canvi climàtic i les conseqüències de l'escalfament global, avança la inestabilitat, avancen els problemes de salut i avancen complicacions per al nostre progrés econòmic.

Els darrers anys, tant a la Unió Europea com al Govern de Catalunya s'han desenvolupat diferents marcs normatius per dur a terme polítiques per a la millora de la qualitat de l'aire. La Unió Europea ha determinat la creació de zones de baixes emissions, i cal implantar-les d'acord i colze a colze amb el món municipal, i d'acord a no perjudicar, com li deia, la població més enllà, doncs, d'allò que sigui necessari per establir-les. I és veritat, aquests canvis sovint generen problemes, és així, però hem de tenir en compte que són imprescindibles per al nostre futur, de Catalunya i per als catalans i catalanes.

Els principals contaminants atmosfèrics són de dos tipus: hi ha gasos, com el diòxid de nitrogen i altres òxids de nitrogen, i també partícules en suspensió –de diferents diàmetres. Les dades de l'Organització Mundial de la Salut orienten la nova directiva de qualitat de l'aire de la Unió Europea. La llei de canvi climàtic d'1 d'agost, del Parlament de Catalunya, ens orienta també amb les línies generals sobre les diferents transformacions a cometre els propers anys. D'altra banda, la Llei estatal 7/2021, de canvi climàtic i transició energètica, aplica el desenvolupament de les zones de baixes emissions.

I estem parlant, efectivament, d'àmbits delimitats on s'apliquen restriccions d'accés, de circulació i d'estacionament a determinats vehicles en funció del seu nivell d'emissions a fi i efecte de millorar la qualitat de l'aire i de mitigar les emissions de l'efecte hivernacle en municipis de més de cinquanta mil habitants i en municipis de més de vint mil habitants que superin els valors límit de contaminants regulats per normativa.

Els barris i les classes mitjanes, que vostè en feia esment, són les que utilitzen més el transport públic. Són precisament aquestes classes treballadores qui més l'utilitzen, i per això també estem insistint molt a millorar aquest sistema de transport públic que va en benefici, precisament, de la mobilitat i de la democratització i de l'accés a la mobilitat de les classes mitjanes, treballadores i vulnerables que vostès tantes vegades es posen, com deia, a la boca.

I la veritat és que, per anar implementant aquestes zones de baixes emissions..., ho hem de fer també amb cura absoluta, precisament, d'aquestes classes treballadores. Ajuts governamentals, millores en les opcions de finançament, exempcions són alguns dels exemples que hem escollit i que ampliarem per tal de poder estimular canvis de vehicles i tenir un sistema, com els deia, públic de transport més eficient.

El treball també és clau per a l'economia i el desenvolupament verd i sostenible, que té una funció principal de dinamitzar el treball i el teixit productiu. La renovació del parc de vehicles ha estat estimulada també per tot aquest seguit de canvis, de

manera que al setembre del vint-i-tres al vint-i-cinc per cent dels turismes tenen etiqueta eco, superant la proporció de vehicles amb etiqueta B.

El Govern, en paral·lel, també hem presentat propostes de millora al transport públic, com li deia. Aquests últims anys hi ha hagut una reducció dels desplaçaments del cotxe individual. Vostè em preguntava si era un objectiu que es perseguia; sí, és un objectiu que es persegueix, en especial en aquells trajectes curts, fet que ha descongestionat vies urbanes i ha millorat la qualitat de vida als carrers, de l'aire i la qualitat de vida als carrers, tant per a les persones que hi transiten com per a les persones que hi viuen o com per a les persones que passen pels eixos comercials, que vostè també en feia esment.

Per tant, des del Govern seguirem treballant perquè la mobilitat no sigui una font de desigualtat, que molt em temo que és el que comportarien les receptes que vostès pregonen. I, per no ser-ho, Catalunya, com li dic, per resumir, ha de comptar amb un sistema de transport públic eficient, majoritari, sostenible, i hem d'atrapar amb urgència la capacitat de resistència enfront dels canvis derivats del canvi climàtic, tal com estem veient, lamentablement i de manera dramàtica, aquests dies.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, president. Señora *consellera*, veo que no me ha escuchado mucho y suelta una serie de mantras que nada tienen que ver con la realidad y lo que yo le he expuesto respecto a las dificultades de los más humildes para poder acceder al centro de las ciudades.

Dicen que imponen las zonas de bajas emisiones por el cambio climático. VOX no niega el cambio climático, porque siempre ha cambiado, el clima, con lo cual es imposible negar eso; lo que niega es el mantra de que el hombre sea un virus para la Tierra. El cambio climático no puede ser una excusa para imponer todo tipo de restricciones a los españoles, porque no somos culpables del desarrollo y porque las restricciones a los españoles huyen nuestra libertad, nuestra industria... Y, mientras, China, por ejemplo, hace lo que le viene en gana. (*Alguns aplaudiments.*)

Contaminación del aire y muertes prematuras: mienten. Los automóviles no son el único factor que contribuye a la contaminación del aire. Cifras oficiales: el transporte incluye el marítimo, los aviones, los autobuses, los trenes. Contamina la industria. Contamina el comercio. Contamina en invierno, y mucho, y usted lo sabrá –si no, se pondrá al día–, el uso de la calefacción. ¿Les van a decir también a los pobres que no pongan la calefacción porque sus calderas son viejas y contaminan? Y solo los de oficinas ricos, los pijos que se han podido cambiar las oficinas y tienen unos climas espectaculares, que no hacen ruido y no contaminan, esos no pasarán frío y los pobres pasarán frío, no podrán entrar en el centro... Eso son sus políticas.

Por otro lado, prohibir la entrada a los vehículos dentro de las zonas de bajas emisiones aumenta la contaminación alrededor, lo dicen también estudios muy solventes. Y hay estudios también muy solventes de la Unión Europea que demuestran que los híbridos enchufables que ustedes tanto defienden emiten hasta un 350 más de lo que dicen las cifras oficiales. Y emiten de media 145 gramos de CO² por kilómetro –145–; la gasolina, 180; el diésel, 181. Como dicen también en Girona, *si fa o no fa*.

A ustedes no les importa la contaminación atmosférica ni la salud de los españoles; su discurso se ha convertido en una profecía sobre el apocalipsis completamente extremista, extremista y delirante, para imponer prohibiciones a espaldas de los españoles, porque no han consultado nada de todo ello a los ciudadanos.

Y entiendo –eso lo entiendo, sinceramente, con el corazón se lo digo– que le moleste la defensa de VOX de los trabajadores y las familias, que ustedes abandonan

con sus políticas. Y lo siento, las zonas de bajas emisiones son clasistas, practican el *apartheid* social y favorecen a los ricos, a los que utilizan el Falcon y a los que van en coche oficial. (*Alguns aplaudiments.*)

Ayudas. Ayuden eliminando el impuesto, por ejemplo..., de los quince impuestos propios. Hay muchos. Por ejemplo, en el impuesto sobre emisiones en CO² de los vehículos de tracción mecánica recaudan..., 65 millones de euros, pretenden recaudar. Y afecta a 1,5 millones. Yo creo que 1,5 millones de «forraos» no hay en nuestra región; o sea, afecta a los más humildes. Ayuden suprimiendo este impuesto, por ejemplo, del que tiene una furgoneta para ir a trabajar, de su primer coche, por darle alguna idea. O el canon de residuos, o el impuesto sobre instalaciones que inciden en el medio ambiente. Ustedes castigan la libre circulación y castigan la cartera de los catalanes.

Señora *consellera*, para acabar, tres cosas. Primero, que reitero, ¿eh?, no sé, será una..., me duele decírselo, pero mienten –mienten. Instaurar las zonas de baja emisión no es por el medio ambiente. Ustedes lo hacen para recaudar dinero, para limitar la libre circulación de las personas.

Segundo, en la moción todos los partidos tendrán ocasión de mojarse respecto a estas zonas de bajas emisiones. Invito a todos los partidos, a todos los partidos aquí presentes, a que se mojen, a que se retraten sobre estas zonas de bajas emisiones que perjudican a los más humildes.

Y, tercero, reiterar, reiterar el compromiso de VOX con la libertad de movimiento, con las familias y con los trabajadores, y que cuando gobernemos eliminaremos las zonas de bajas emisiones.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Jo sempre he tingut tendència a pensar que amb tots els grups parlamentaris crec que és bo que hi hagi el diàleg, escoltar, i que pot haver-hi diferents mesures de diferents forces polítiques que es puguin aplicar i que puguin fer millorar l'acció, en aquest cas l'acció de govern. Però, és clar, algú que surt aquí i ens diu: «Esteu tots equivocats i aquí l'única realitat us l'explica VOX»..., vostè deu comprendre que és difícil dialogar d'aquesta manera, és molt difícil. O sigui, aquí resulta que els únics que tenen la veritat absoluta són vostès. Vostès veuen la realitat, vostès veuen les coses com són, i la resta del món estem equivocats. Vostè deu comprendre que així es fa difícil tenir ja no dic un diàleg, però..., una intervenció mínimament rigorosa.

Vostè em podrà dir que menteixo i tot el que vostè vulgui, però és que les seves intervencions estan totes mancades de rigor, absolutament totes. I, a més a més, els hi és igual parlar de canvi climàtic que de drets socials que d'economia. Si els hi és igual, si sempre és el mateix argumentari; l'únic que fan és aplicar-hi, doncs, el tema que estiguem parlant.

Jo, miri, ja l'hi dic, no desisteixo, continuo amb les dades i amb les polítiques que anem aplicant des del Govern. Ja li dic que ha tingut vostè avui mala sort que justament avui es vegin els efectes positius d'aplicar aquestes polítiques que vostè qualifica de fanatisme climàtic. I l'hi deia abans i l'hi dic ara, els ciutadans compten i comptaran amb el suport de les administracions i del Govern de Catalunya en forma, per exemple, d'ajudes a l'adquisició de vehicles o de bonificacions a l'impost de vehicles de tracció mecànica –fins al setanta-cinc per cent– o l'accés al pla Moves III, per posar-n'hi alguns exemples.

Els ajuntaments també compten amb el nostre suport i respecte a l'hora d'adoptar mesures necessàries per a la implementació d'aquestes zones de baixes emissions. De fet, vostè deu haver vist –o no, perquè potser no li interessa i el que li interessa

és anar repetint el discurs de sempre— que hem acceptat alegacions per fer possible adaptar el canvi a cada municipi concret segons la seva realitat.

Per exemple, el total de la superfície de les zones de baixes emissions és aproximadament un vint-i-cinc per cent de zona urbana, i això ara es podrà fer de manera gradual, per exemple. Alhora, el percentatge podrà ser inferior al vint-i-cinc per cent si es compleixen tot un seguit de criteris, segons el Decret 132/2024, de 30 de juliol. Compten, a més, amb un període de transició adequat. Poden treballar les seves ordenances amb un marge de fins a l'1 de gener de 2026, que és quan hauran d'estar vigents, i a partir de l'aprovació tenen quatre anys per al seu desplegament. I, a més, els donarem suport també en les accions que caldrà implementar, com millora d'accessibilitat i oferta de transport públic, com li deia al principi de la meua intervenció anterior.

Miri, nosaltres estem convençuts que els canvis que es proposen són absolutament respectuosos amb les ciutats on s'aplicaran. Sobretot ho seran amb la seva gent, sobretot amb els barris més vulnerables, sobretot amb les classes treballadores. El suport hi serà, els ajuts hi seran. I quan ho haguem aconseguit, i ho farem sense fer patir ningú, aleshores tots i totes estarem millor. D'això n'estem absolutament convençuts.

La sequera. Amb la sequera, ho estem fent i ho farem. Amb les tempestes, inundacions, ho estem fent i ho farem. La calor tornarà. La sequera ja els hi he dit moltes vegades que és una qüestió permanent i estructural. I jo crec que Catalunya mereix un govern que estigui amatent a aquestes qüestions i que pugui preparar o posar les bases d'una Catalunya resilient a tots els efectes del canvi climàtic.

I, per acabar, i l'hi haig de dir, que vostès vinguin avui aquí a aquest faristol amb la realitat que s'està vivint a Espanya i especialment a la Comunitat Valenciana em sembla d'una irresponsabilitat que no té límits. Efectivament, el canvi climàtic mata, per la qualitat de l'aire, pels efectes que estem veient, devastadors i catastròfics, de les DANAs. I bé farien de..., no ho sé, llegir alguns altres informes que no siguin els propis del partit i plantejar-se o fer-se la pregunta que potser siguin vostès, els que estiguin equivocats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interp·l·lació al Govern sobre el foment del treball autònom

300-00026/15

Ara substanciarem el novè punt de l'ordre del dia, amb aquell canvi que hem advertit a l'inici d'aquesta sessió de la tarda, que és la interp·l·lació al Govern sobre el foment del treball autònom. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller, conselleres. Des del Partit Popular avui presentem una interp·l·lació sobre el treball autònom perquè volem donar visibilitat a les enormes dificultats a les que s'enfronten cada dia i per la voluntat, doncs, que tenim de contribuir realment a enfortir les mesures de protecció, de foment i de consolidació de les persones autònomes.

A Catalunya tenim al voltant de 565.000 treballadores autònomes, tenint present que més del setanta-cinc per cent tenen quaranta anys o més, que només al voltant del trenta-cinc per cent són dones i que el cinquanta per cent té una formació que arriba fins a educació secundària.

Tots sabem que es tracta d'un col·lectiu molt divers no només pel tipus d'activitat que realitzen —tenim des de botiguers, restauradors, pescadors, agricultors, ra-

maders, artistes, activitats professionals, entre moltes altres—..., i també molt divers per la tipologia i per les formes d'ocupació, perquè no només tenim l'autònom del RETA, sinó que també tenim autònoms societaris, autònoms econòmicament dependents, autònoms col·legiats, col·laboradors, entre altres.

Això fa que tots ells hagin d'encarar reptes i problemes que són específics segons cada cas, però en conjunt tots ells han de superar contínuament una carrera d'obstacles: perquè tenen un baix nivell de facturació, perquè depenen de pocs clients, tenen dificultats per accedir a les plataformes digitals i suporten una estructura de costos molt rígida. Això vol dir que en el moment en què perden algun client o que pateixen una pujada considerable dels preus —des del lloguer, els combustibles, els subministraments, entre altres— es posa en perill la continuïtat de l'activitat i, per tant, també dels seus llocs de treball. Per tant, sens dubte estem davant del col·lectiu econòmic més desafavorit, més vulnerable.

En els darrers anys hem vist com la manca de mesures de suport eficaces per part dels diferents governs de la Generalitat a l'hora d'intentar ajudar les persones autònomes, tant a superar l'etapa de la covid com, posteriorment, la forta inflació, pràcticament els ha deixat fora de joc. I Ivàlua ha demostrat que les ajudes que va concedir el Govern de la Generalitat per fer front a la covid han estat complementàries o secundàries i que només van arribar al voltant del trenta per cent dels autònoms. A més, cap mesura de suport ha estat capaç de mobilitzar el Govern de la Generalitat per ajudar-los a combatre la forta inflació, que en termes acumulats és d'un disset per cent des del 2021.

Pel que fa als fons Next Generation, és tan petita la participació de les persones autònomes que, de fet, no està ni categoritzada. Per tant, no tenim ni dades estadístiques al respecte. Com tampoc tenim informació sobre la petita participació dels autònoms en els processos de compres públiques de béns i serveis. Això sí, ara ens trobem que ja portem un temps, des de finals de l'any passat, que l'Administració els està reclamant la devolució de presumptes pagaments indeguts d'ajudes estatals.

Clar, davant d'aquesta realitat, el que considerem que s'ha de fer des del Partit Popular és, sobretot, enfortir les mesures de protecció vers aquells autònoms que no poden continuar amb l'activitat —ja no els és rendible— i tampoc tenen l'oportunitat per incorporar-se al mercat laboral. En concret, ens volem referir a la prestació de cessament d'activitat, com també al subsidi per als més grans de cinquanta-dos anys.

És cert, pel que fa a la prestació de cessament d'activitat, que el Govern de Pedro Sánchez —per decret llei, per variar— el 2022 va intentar incrementar els supòsits d'accés, però resulta que a Catalunya el 2023 el cinquanta-quatre per cent de les sol·licituds presentades pels autònoms han estat denegades. Per tant, considerem que s'hauria d'instar el Govern central a revisar els requisits d'accés a aquesta prestació, com també a simplificar el procediment per accedir-hi, tal com recomana, de fet, el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya.

A més, a dia d'avui la gran majoria de les persones autònomes que han esgotat aquesta prestació de cessament d'activitat tampoc es poden acollir al subsidi per a majors de cinquanta-dos anys, que els permetria continuar cotitzant per la jubilació. Per això creiem que és necessari crear un subsidi específic per a aquest col·lectiu tan vulnerable fins que no es revisin requisits tan estrictes com l'obligació de cotitzar per atur al règim general durant un termini mínim de sis anys.

I, per al conjunt de persones autònomes, quines mesures principals proposem des del Partit Popular, doncs, en la línia de que siguin mesures per enfortir tant el foment com la consolidació, tant des de l'inici i el manteniment com l'expansió de les activitats? Tres principals línies de mesures.

La primera, les rebaixes fiscals. Voldríem aplicar, voldríem que s'apliqués el programa de zero impostos i taxes per als nous autònoms i emprenedors, que cobreixi el cent per cent dels tributs autonòmics i locals, així com els costos d'inici d'activitat, fins a un import límit a l'any i durant els primers anys d'exercici de l'activitat. També

incorporar una deducció autonòmica en l'IRPF per tal de reduir la càrrega de l'impost de la renda a tots els autònoms amb rendiments nets fins a trenta mil euros a l'any.

La segona gran línia de mesures per enfortir tant el foment com la consolidació de l'activitat dels autònoms seria –i molt important– agilitzar, simplificar i unificar els tràmits que han de realitzar amb l'Administració pública. Tenim la finestreta única empresarial, que possibilita fer tràmits sempre que siguin de competència de la Generalitat i també sempre que es facin telemàticament. Clar, atès el perfil d'edat i de formació que comentava a l'inici de la intervenció, doncs, considerem que és fonamental posar en funcionament l'oficina d'atenció al treball autònom a través de la xarxa tant d'oficines com de centres locals, de serveis emprenedors, que permeti als autònoms tramitar presencialment, per començar, qualsevol ajut –sigui de la Generalitat, Diputació, ajuntaments o de la Unió Europea, especialment el Kit Digital–, com també presentar ofertes en processos i licitacions de compres públiques, com també informació i inscripció a cursos de formació contínua adaptats a les seves necessitats; assessorament per trobar el finançament adequat en base sobretot a microcrèdits i avals, i també és important un servei d'intermediació per a la resolució de conflictes que puguin tenir amb clients, creditors o proveïdors.

I la tercera gran línia de mesures seria la de revisar i millorar els actuals programes d'ajuts, tant a l'inici com a la continuïtat del treball autònom. Ens trobem que a dia d'avui hi ha un ampli ventall de programes d'ajuts, des del TU+I, autoocupació dels joves, Consolida't, Emprèn Cat, Reempresa, Primer, entre d'altres. Llavors, creiem que el primer que hauríem de fer és avaluar tant el disseny, els requisits, el funcionament com els resultats que estan assolint aquests ajuts en favor del treball autònom per, a partir d'aquí, poder decidir si cal reformular, redimensionar o ampliar el seu impacte.

Bé, en concret, només faré dos comentaris amb relació a dos programes específics. El TU+I és molt important perquè fomenta que els autònoms puguin contractar un primer treballador de forma indefinida. Curiosament, mirant la darrera convocatòria del 2024, vam veure que el termini de sol·licitud era només des del 5 de juliol fins al 12 de setembre; per tant, fora d'aquest termini cap autònom podia presentar sol·licitud. Nosaltres entenem que ha de quedar oberta, la sol·licitud, i fins que s'esgoti la dotació de recursos. A més a més, també considerem que és molt restrictiu el requisit d'establir un termini mínim de sis mesos perquè l'autònom pugui tornar a intentar contractar una primera persona quan ha patit realment l'extinció del contracte laboral amb aquella primera persona inicial que pretenia contractar.

I, respecte al programa d'autoocupació dels joves, creiem que és necessari ampliar el requisit d'edat. Actualment està als vint-i-nou anys, i seria bo que arribés fins als trenta-cinc anys per ajudar els joves a fer realitat el seu projecte d'emprenedoria. A més, també pensem que caldria reservar una major dotació del pressupost d'aquest programa per als joves que viuen en petits pobles i micropobles.

En definitiva, li hem volgut presentar les principals mesures, tant de protecció de..., també de foment, de consolidació del treball de les persones autònomes, que defensem des del Partit Popular, que, de fet, està al nostre ADN. I esperem rebre el suport del Govern –no només del conseller–, del Govern de la Generalitat, i amb l'ànim, doncs, de que es puguin aplicar en benefici del col·lectiu econòmic, com els deia, més vulnerable, que són els autònoms i els seus treballadors.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Casanova. Permeti'm que li expliqui jo també unes dades i després, si de cas, en el segon torn, doncs, li explicaré o li contestaré les preguntes o propostes que vostè feia.

En primer lloc, deixi'm que li indiqui que les dades demostren que Catalunya compta amb un entorn emprenedor favorable en comparació amb altres territoris: un total de 375.956 persones d'entre divuit i seixanta-quatre anys estan involucrades a dia d'avui en activitats emprenedores a Catalunya.

L'indicador més important per determinar l'activitat emprenedora és la TEA. I la TEA catalana continua per sobre de l'espanyola, amb un 6,8 per cent, i retalla diferències amb l'europea, situada al 8,8 per cent. La TEA femenina de Catalunya és d'un sis per cent i la de Barcelona, d'un 7,3, similar a la d'Europa, situada a un 7,4 per cent.

La tendència emprenedora dels joves d'entre divuit i trenta-quatre anys ha augmentat notablement, des del sis per cent el 2022 fins al vuit per cent el 2023. Però, tot i aquesta avaluació positiva, és evident que encara queda molta feina per fer i cal facilitar l'activitat econòmica en general, i en especial la que vostè reclama dels autònoms, perquè és, efectivament, un col·lectiu en general molt castigat.

La nostra responsabilitat és no conformar-nos i continuar treballant per aconseguir que aquestes xifres siguin més favorables i reflecteixin un progrés continuat. Amb aquest compromís en ment, des del Govern estem impulsant diverses accions per donar suport als autònoms i les autònomes. El nostre objectiu, no ho dubti, és seguir millorant.

Per això ens proposem el foment del treball autònom amb quatre mesures. Una primera: mesures de finançament. El Govern, a través de l'ICF i diferents departaments, ha posat en marxa diversos productes de finançament dels que les persones autònomes es poden beneficiar. I l'ICF també ha signat acords de col·laboració amb el Fons Europeu d'Inversions i Avalis per a línies accessibles als autònoms.

Quant a les línies que no són específiques per a un sector, vull destacar, primer: la línia ICF Eurocrèdit, cofinançada pel Feder, i amb uns imports d'entre cent mil euros i 4 milions d'euros. I les línies en col·laboració amb Avalis, com Avalis per a pimes i autònoms, d'entre 25.000 euros i 250.000 euros, i Avalis Verd, fins a 1 milió d'euros per a inversions sostenibles.

Durant l'any 2023, l'ICF va finançar un total de 1.624 empreses, un noranta-vuit per cent de les quals eren microempreses i autònoms –1.335–, amb un focus especial en el sector primari. En conjunt, van rebre el trenta-dos per cent del total del finançament atorgat, 161,5 milions d'euros.

Segon, considerem més i millores quant a ajuts i subvencions. Fomentarem el treball autònom. Per això des del Servei de Treball Autònom l'any 24 s'han gestionat quatre línies d'ajuts dirigides al col·lectiu de persones treballadores autònomes, i que representen un import total de 31.775.000 euros.

Aquestes línies han estat: primer, els ajuts per afavorir l'autoocupació de joves en el marc del programa, com vostè mencionava, FSE+ –el plus–, dirigit a joves d'entre divuit i vint-i-nou anys que inicien una activitat econòmica o professional com a persones treballadores autònomes, per promoure la creació i mantenir l'autoocupació de joves i disminuir l'atur juvenil.

Dos, el programa TU+1, amb l'objectiu de donar suport al creixement dels negocis de les persones treballadores autònomes sense persones contractades a càrrec, i fomentar, per tant, la contractació indefinida de persones en situació de desocupació.

En tercer lloc, el programa Consolida't, que subvenciona entitats que ofereixen un servei d'assessorament i acompanyament a les persones treballadores autònomes per millorar la gestió i afavorir el creixement dels seus negocis, per ajudar-los a tirar endavant el seu projecte professional.

I quatre, els ajuts adreçats a associacions del treball autònom a Catalunya, que són uns ajuts que pretenen fomentar projectes o accions de les entitats associatives a Catalunya de persones treballadores autònomes.

Amb totes aquestes actuacions s'atorgaran fins a 1.705 ajuts directes a persones treballadores autònomes. A més, mitjançant els programes que ofereixen assessorament i accions de formació a mida s'arribarà a més de mil persones treballadores autònomes.

Tercer, les millores quant a polítiques d'acompanyament i formació contínua són bàsiques per al foment del treball autònom. El Govern, amb aquesta voluntat de millorar les competències i la capacitat competitiva de les persones autònomes, treballarem per fomentar una cultura emprenedora, sòlida i inclusiva. Volem assegurar que l'emprenedoria es converteixi en un motor de creixement i innovació a Catalunya.

En aquesta línia, des de l'Àrea d'Emprenedoria i Formació estem treballant per enfortir i ampliar la Xarxa Emprèn. Aquest és un recurs clau per donar suport als emprenedors en totes les etapes del seu desenvolupament dotat amb 4,9 milions, i neix amb la voluntat de continuar treballant per fomentar l'activitat emprenedora i la cultura empresarial arreu del territori –projecte que conté una línia d'acompanyament i una altra d'enfortiment de l'ecosistema.

Treballarem també per impulsar la creació d'empreses emergents arreu del territori amb el programa Primer, que, amb el cofinançament del Fons Social Europeu Plus, té per objectiu impulsar la creació de *start-ups* basades en oportunitats i fortaleces del territori per aconseguir una Catalunya més competitiva i territorialment equilibrada. Aquesta edició preveu beneficiar cinc-cents emprenedors i emprenedores mitjançant el finançament de programes de formació i mentoria que impulsin la creació i el creixement d'empreses basades en la innovació.

També els vull destacar que enguany s'ha llançat la primera convocatòria de concessió de subvencions públiques per al suport a la continuïtat empresarial i les segones oportunitats adreçades a les organitzacions empresarials més representatives de Catalunya. Amb aquestes mesures contribuïm a la millora i la innovació dels seus models de negoci, facilitem la transferència de negocis per generar noves oportunitats empresarials i fomentem el tancament ordenat i eficient d'activitats quan és necessari, afavorint així una segona oportunitat per als emprenedors que volen tornar a començar.

També aquest 2024 s'ha continuat amb una nova edició de l'iFest, de suport i foment de l'esperit emprenedor juvenil. Es tracta d'una competició de reptes adreçada a joves d'entre quinze i trenta anys que es lidera conjuntament amb els departaments d'Empresa i Treball, Educació, Cultura, Recerca i Universitats, Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

Quatre, introduir millores quant a la simplificació administrativa. En aquest sentit, un dels objectius prioritaris que ens hem marcat com a govern és reduir les càrregues burocràtiques i agilitzar els procediments per facilitar que qui vulgui emprendre ho faci i qui vulgui invertir ho pugui fer amb confiança. Seguim treballant per impulsar la finestreta única empresarial i per consolidar-la com a punt de referència que facilita i simplifica la interacció amb l'Administració, afavorint un entorn més eficient per a l'activitat econòmica. I, finalment, i sense dubte, la digitalització és una de les millors eines que ens portarà cap aquesta simplificació administrativa.

Cinquè. Per tant, introduïrem, i estem introduint, les millores de suport quant a la transició digital i administrativa com a mesura per fomentar el treball autònom. Des de la Secretaria de Polítiques Digitals, orientem les nostres accions cap al conjunt del teixit empresarial de Catalunya, incloent-hi el treball autònom, per fomentar el desenvolupament i la formació en tecnologies digitals tant bàsiques com avançades. Les nostres iniciatives beneficien aquest col·lectiu i enforteixen les seves capacitats en l'era digital.

Entre les accions que portem a terme destaquen les línies de subvencions, com ara les dedicades a la tecnologia *blockchain* i el programa Retech en intel·ligència artificial i salut digital. A més, impulsem programes de formació per potenciar el talent digital dins de l'estratègia de tecnologies digitals avançades. Per facilitar el compliment de la normativa sobre dades d'intel·ligència artificial, hem desenvolupat el model d'autoavaluació PIO i també promovem línies de subvenció específiques per a l'emprenedoria digital femenina, reforçant així la inclusió i la igualtat d'oportunitats en el sector.

En definitiva, la nostra voluntat és facilitar la transició tecnològica i que, evidentment, cap emprenedor se senti sol i el seu esforç sigui reconegut i recolzat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Bé, hem escoltat realment aquí una miqueta..., tota una presentació en format una mica com de roda de premsa, en què el Govern, doncs, ve a explicar una miqueta tots els programes d'ajut i, a més a més, que superen l'àmbit, no?, dels autònoms, que també se'n van a un àmbit més de polítiques digitals, eh?, i d'emprenedors i d'empresaris en general.

Però jo volia començar, primer de tot, dient que com a mínim deuen compartir amb nosaltres que durant els governs anteriors de la Generalitat no hi ha hagut una estratègia clara de suport als treballadors autònoms, perquè no hi ha hagut cap incentiu fiscal, perquè no hi ha hagut cap atenció especialitzada, presencial, continuada a favor de les persones autònomes i perquè hi ha tota una amalgama d'ajuts, de diferents programes d'ajuts, que estan desvinculats entre si, i que fins i tot no s'avaluen ni els seus resultats. De fet, l'únic programa, l'únic ajut que s'ha avaluat és, per Ivàlua..., els ajuts que es van atorgar en l'etapa de la covid, eh?, i ja hem vist quins van ser els resultats: realment, ajudes molt secundàries i que només van arribar al trenta per cent dels autònoms.

Clar, això és totalment contrari al que defensem des del Partit Popular, perquè justament el que volem és que les persones autònomes i les petites empreses, sobretot, estiguin en el centre de la política econòmica del Govern de la Generalitat. I, per tant, és necessari definir i aplicar un pla complet i coordinat de mesures de protecció, de foment, de consolidació de les persones autònomes i els seus treballadors. Nosaltres considerem que com a mínim ha d'incloure tres grans línies de mesures que ja li he intentat explicar de manera detallada en la primera intervenció: rebaixes fiscals; una oficina d'atenció al treball autònom, utilitzant l'actual xarxa d'oficines de la Generalitat i de centres locals de diputacions i ajuntaments, i millorar els programes d'ajuts existents. Nosaltres creiem que són mesures... Aquestes mesures estan realment enfocades per donar resposta als problemes i als reptes que tenen els autònoms i no tenen un cost excessiu per a l'Administració.

Però després d'escoltar el senyor conseller Sàmpel, doncs, clar, ni rebaixes fiscals –no n'hi he escoltat ni una– ni una mesura d'incentiu fiscal. Tampoc no m'ha semblat entendre que realment el Govern vulgui impulsar una oficina d'atenció presencial dirigida als autònoms, utilitzant la xarxa actual que tenim d'oficines i centres locals, que permeti donar resposta a totes les peticions: des d'ajuts, des de peticions de cursos de formació contínua, per exemple, en l'àmbit digital, com vostè comentava; des de participar en processos de compres públiques, poder-se beneficiar d'un servei d'intermediació o els serveis de finançament que vostè abans comentava, amb els microcrèdits i els avals d'Avalis.

I tampoc he vist que hi hagi una intenció de millorar, de coordinar, de vincular els diferents programes d'ajuts. Ens ha fet com una miqueta aquí una presentació en format roda de premsa, doncs, des del programa TU+1, el de l'autoocupació de joves, l'Emprèn, el Primer, però no veiem tampoc una intenció per part del Govern de voler agafar aquests programes, voler veure com els vinculem entre si, com n'avaluem els resultats i com intentem millorar-los.

Per tant, ara depenem de la voluntat del Govern de la Generalitat de voler aplicar, doncs, les mesures que els hi hem proposat i que són de consens amb el sector. I tenen al mateix temps l'oportunitat de demostrar que les persones autònomes són una prioritat per a la política en aquest nou mandat del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Diputada, miri, vostè m'ha dit que jo he vingut aquí a fer una exposició de la meva llista..., no recordo de què, però jo li haig de dir que és que vostè ha vingut aquí també a dir que jo li digui, doncs, canvis de mesures que no tenim competències per fer. Algunes sí que en tenim, però, vostè, de les que ha dit, unes quantes, com per exemple la prestació de la cessació de l'activitat..., sap perfectament que no és d'aquí. I probablement el que està dient o el que està intentant que jo digui són coses que no són de la nostra competència.

Jo, en canvi, sí que li puc dir, per exemple, les que sí que hi tenim competències, com és, per exemple, quines mesures emprendre respecte dels emprenedors –valgui la redundància– en el món rural. Doncs, per exemple, li puc dir que en tenim dues: una d'específica, dotada amb 500.000 euros, amb l'objectiu de que les persones del món rural, de micropobles, no se'n vagin, i una altra de genèrica, ni més ni menys que de 12.500.000 euros. Si això no és intentar que el món de l'emprenedoria en pobles petits no se'n vagi, doncs..., jo crec que sí que ho és.

I, per exemple, quant, també, a la digitalització i a l'economia verda, li puc dir que n'hi han dues: una primera, el programa Consolida't, d'assessorament personalitzat, mesures per afavorir la digitalització i la sostenibilitat en verd dels seus negocis, i que el Consorci per a la Formació Contínua, que depèn del Departament d'Empresa i de Treball, doncs, enguany ha impulsat més de deu mil cursos en 1.300 especialitats diferents per als treballadors autònoms. I, a més, en dos grans blocs: un de formació sectorial en àmbits com el comerç, la indústria, el turisme i d'altres de caràcter transversal, i un segon grup en àmbit TIC 4.0, seguretat i salut laboral, aplicacions informàtiques i economia verda.

Miri, jo li haig de dir una cosa a vostè, i és que li agraeixo, i l'hi dic amb tota la franquesa del món, el seu to, perquè és un to propositiu. I jo li haig de dir que ens trobarà, amb aquest to, perquè nosaltres també volem defensar el treball autònom. Però quan vostè abans feia referència a que, per exemple, el tema del TU+1 s'havia, diguem-ne, delimitat temporalment entre el 5 de juliol i el 12 de setembre, vostè mateixa estava dient que era una mesura del Govern anterior, perquè, que jo sàpiga, el 5 de juliol aquest Govern que governa actualment no governava. Què vull dir-li amb això? Home, no ens faci responsables de coses que no són nostres.

I també li haig de dir una cosa: fa tres mesos que hem entrat. No estem qüestionant que s'hagin fet coses malament pel Govern anterior; senzillament que, per avaluar-les, que vostè ha demanat precisament que hi hagi una avaluació, sí que necessitem temps. L'hi dic: el treball autònom és un treball, és una faceta, és una àrea que aquest departament defensarà i defensarà molt, perquè senzillament ha sigut clau i ha de tornar a ser clau a Catalunya.

Miri, ahir estàvem en uns premis de Barcelona Comerç. La gran crítica era que, per exemple, s'està perdent el que havia sigut la tradició catalana dels comerços, de que hi hagi la continuïtat en diferents tipus de comerços, des d'una carnisseria fins a una sabateria, i que ho segueixin els fills. Això no està succeint. Hem detectat un problema. I hem detectat un problema que està íntimament relacionat amb el que vostè planteja avui, que és el treball autònom, i que està íntimament relacionat amb la formació professional. I sabem perfectament que en això hem de fer coses, i no només des d'aquest departament, sinó de forma totalment cohesionada amb el Departament d'Educació i Formació Professional, precisament, i amb el Departament de Recerca i Universitats.

Per tant –i acabo–, escolti'm una cosa, diputada senyora Casanova: nosaltres estem en la mateixa posició que vostès quant a la defensa del treball autònom. Això l'hi dic, i l'hi dic en aquest hemicle, i, per tant, soc esclau de les meves paraules.

Treballarem perquè així sigui. Som molt coneixedors de la gran quantitat de treballadors autònoms que hi han a Catalunya; som molt coneixedors de que és un perfil que no podem menysprear. I, per tant, jo espero que, amb vostès i amb la resta de grups polítics que així ho pensin i ho considerin..., nosaltres estarem oberts per intentar, hi insisteixo, trobar la línia que permeti que el treball autònom tiri endavant, com sempre ha tirat a Catalunya.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre el model econòmic de Catalunya

300-00024/15

Reprenem l'ordre del dia després d'aquesta alteració puntual. I el vuitè punt és la interpellació al Govern sobre el model econòmic de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Diputats... Honorable consellera, un dels instruments més importants per condicionar, orientar un model econòmic en qualsevol país, un dels elements principals, és el pressupost d'un govern i les polítiques públiques que se'n deriven. Però no, no tenim pressupost, no tenim pressupostos. Aquest, deixi'm que l'hi digui, és..., cent dies, i és el primer incompliment flagrant d'aquest Govern; cent dies i tenim un primer incompliment.

Jo, per això, aquest dematí a la sessió de control he estat escoltant atentament el president de la Generalitat, perquè el nostre president de grup parlamentari l'hi ha preguntat i li n'ha donat raonaments. Ell ha dit, u: «Estic en minoria i actuo en conseqüència.» És un argument, però aquell mantra d'estabilitat o de govern estable, pum!, ha caigut de cop aquest dematí. Dos, diu: «La prioritat és pactar amb els meus socis d'investidura.» Però aquell mantra de centralitat també, pum!, cau. I tres: «Respecto els processos interns dels partits.» Home, tots els respectem, els processos, només faltaria, però que els pressupostos d'un país depenguin d'un congrés de partit és sorprenent.

Totes aquestes explicacions jo no les comparteixo, però les podria arribar a entendre, consellera –les podria arribar a entendre. El que passa, que jo li he dit «incompliment». Per què dic «incompliment»? Perquè el president Illa, en seu parlamentària, solemnement, quan compareix per explicar l'estructura d'aquest Govern, agafa el compromís i diu: «Nosaltres no presentarem uns pressupostos 2024.» Raonable, fins aquí. Per què? Perquè ens concentrem i garantim que hi haurà pressupostos aprovats a 1 de gener. Que no li va demanar ningú, que ho va dir directament i que, per tant, això és un incompliment. Ell, en seu parlamentària, diu «faré això». No ho fas? Això es diu «incompliment». I això ho va fer fruit d'una bravejada o d'intentar enganyar? No, no ho crec. No és l'estil del president Illa; per com el conec, no és el seu estil. Per tant, segur que això no és així. Crec que és molt més profund. Crec que és la pretensió d'aquest mantra que deia de, des de l'inici, donar una espècie d'imatge de que això és un govern estable, que té estabilitat i que té centralitat. Doncs ha constatat avui que això no és així, que això s'ha desfet com un castell a l'aire i que constatem que és una minoria inestable, fràgil i dependent.

Ah! I després, aquest dematí, em sembla que el president Illa també ens ha interpellat al Grup de Junts dient: «Si troben tan important els pressupostos, col·laborin –col·laborin.» Clar, aquí sí que li demano que m'ho aclareixi. Què vol dir el president amb «col·laborin»? Si no tenim ni un número dels pressupostos. «Col·laborin», què vol dir, que li donem un xec en blanc? «Col·laborin» vol dir que els fem nosaltres? Bé, nosaltres tenim esperit de govern. De fet, nosaltres som alternativa. De fet,

nosaltres podem presentar uns pressupostos. No passa res, però no... (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, li demano, consellera, que ens porti els pressupostos aquí en seu parlamentària i els debatem i els discutim i estem oberts a dialogar i a parlar amb vostès en funció del model –en funció del model. Perquè és un dels instruments importants.

I vostè, aquest dematí a la sessió de control..., vostè mateixa ho ha dit –nosaltres ho compartim–: «Catalunya, en aquests últims tres anys està en un procés de creixement econòmic del PIB sostingut molt per sobre de la mitjana europea.» Però vostè mateixa també ha dit –i jo també ho comparteixo amb vostè– que això ens pot portar a una falsa percepció, perquè el rellevant és el PIB *per capita* –entre altres variables, eh?, entre moltes altres–, i en el PIB *per capita* no estem bé. I no estem bé perquè en els últims anys..., probablement responsabilitat de tots, però en els últims anys el creixement en aquest país s'ha accelerat molt més per increment de població i sous baixos que no per un creixement sostingut en termes de valor afegit, innovació i productivitat. I el món està immers en la quarta revolució industrial, que uns en diuen, altres en diem «revolució del coneixement». I, sobretot, aquesta revolució del coneixement té un instrumental tecnològic disruptiu, el més important, que és la intel·ligència artificial, que és una tecnologia que ens interpella globalment en tots els àmbits i transversalment, integralment. I el món, malauradament –ho dic, malauradament–, probablement tendirà a dividir-se en dos tipus de països. Aquells que els seus models econòmics estan basats en sous baixos i sectors de poc valor afegit; aquests compartiran pobresa. I aquells països que en el seu model econòmic siguin intensius en valor afegit, productivitat, sous alts i, per tant, compartint riquesa.

Des de Junts defensem que a Catalunya es donen les condicions per ser aquest segon model de país, però necessitem polítiques orientades en aquest sentit i uns pressupostos que ajudin a orientar en aquest sentit. Això donaria per tot un monogràfic i, per tant, aniré telegràficament a temes que creiem que són essencials. Primer, preservar la singularitat del model de gestió, de qui gestiona, de qui crea el coneixement: universitats i centres de recerca. I posar incentius –i això ho coneix bé vostè– cap als processos de transferència de coneixement. En dos sentits: en el teixit actual, les nostres pimes i autònoms –això vol dir digitalització, internacionalització, doctorats industrials, fiscalitat–, el teixit que ja tenim, i promocionar molt més i molt més ajuts i molta més orientació en el creixement massiu d'empreses de base de coneixement o tecnològiques.

El segon és el talent. El talent vol dir reforçar el model d'escola catalana. Vol dir reforçar les assignatures pendents que tenim en el nostre sistema d'universitats, que és bo, però que està al límit, sobretot en el tema d'infraestructures. La formació professional: gran assignatura pendent. Formació professional superior, posem-la en els campus universitaris. I la formació bàsica i mitjana. És sorprenent que amb la manca que hi ha hagut en l'inici de curs de les trenta-tres mil places, ens assabentem fa poc que vostès tenien una proposta sobre la taula de la Universitat Oberta de Catalunya per donar una resposta immediata i no hi va haver resposta. Parlant de la UOC, és un instrument de país i del Govern: formació al llarg de la vida. Utilitzem-la. Jo crec que és un repte important.

Reforma de l'Administració pública: eliminar barreres. I no només simplificació, sinó entomar entre tots una reforma de veritat de la carrera de la funció pública, també, del desenvolupament de personal en la funció pública.

Una fiscalitat justa i competitiva. És necessari revisar l'eficiència, eficàcia i justícia de tots els impostos. Vam presentar una resolució en aquest debat de política general i vostès hi van votar a favor. Per tant, estem oberts a discutir això.

La política d'inversions en infraestructures, en recursos energètics i sostenibles. La política d'inversions ha de venir molt, molt lligada amb un últim punt que li posaré: la defensa dels interessos de Catalunya. Una política ben orientada d'inversions per part de la Generalitat de Catalunya; però l'exigència absoluta de que aquelles

inversions d'execució per part de l'Estat es compleixin. I sap perfectament que en l'últim exercici hem batut rècords d'incompliment pel que fa a l'execució, en aquest cas, de pressupostos. I l'hi deia: defensa dels interessos de Catalunya. Des de Next Generation fins a un model de finançament basat en el concert. Però quan defensem els interessos de Catalunya, vostès, com a govern, no m'haurien de confondre la col·laboració, que li sento masses vegades dir al president Illa, amb la submissió. Perquè jo li faig una pregunta com a consellera d'Economia: vostè està d'acord amb que el sostre de despesa que tingui Catalunya sigui proporcional, equilibrat amb els terços que hem establert com a condició en els pressupostos, o per deixar trametre els pressupostos de Madrid? És a dir, la pregunta que li faig és: està d'acord, com a consellera d'Economia, de tenir capacitat –capacitat, després ho executa o no– de 2.000 milions més de despesa? Sí o no? I fixi's que no li demano que vostè negociï amb el PSOE, ja ho farem nosaltres, això (*aplaudiments*.) Li demano si vostè hi està d'acord –si vostè hi està d'acord.

En qualsevol dels casos, consellera, ens hi juguem el model. I, per tant, els pressupostos d'un país no poden estar depenent de la conjuntura a equidistàncies o de la gestió d'un partit o un altre partit o casuístiques internes. Porti els pressupostos aquí, en el Parlament, i discutim-los.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per fer la resposta, té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Àlicia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Àlicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bé, diputat Castellà, algunes coses, no? Ha parlat vostè de molts temes molt interessants i molt importants per al país.

En primer lloc, li voldria dir que nosaltres som conscients que estem en minoria. És un govern que arriba amb el suport dels Comuns i Esquerra Republicana, però amb un acord d'investidura, no de legislatura, per això ens posa davant del mirall, que és que no la tenim, aquesta majoria, i l'hem d'anar a cercar per a l'aprovació de lleis o pressupostos. Nosaltres hem dit que prioritzem aquests partits, aquests grups parlamentaris que ens van donar suport a la investidura, i així ho estem fent.

Ara, jo, sincerament, amb tot l'afecte que li tinc a vostè i al seu grup..., home, lliçons no masses, eh? Perquè, miri, l'últim pressupost... Si ho agafem des del 2010... El 2010 es va aprovar en temps i forma un pressupost, el del conseller Castells. Fins al 2022 no en vam tenir un altre del conseller Giró. Però és que en tots aquests anys, des del 2012 fins al 2022, no vam aprovar cap pressupost en temps i forma. I aleshores no hi havia un govern en minoria parlamentària, hi havia un govern amb majoria parlamentària que havia signat un acord per assolir una estabilitat política en tota la legislatura. I vostès, amb Junts pel Sí, amb Esquerra, amb Junts, Junts-Esquerra, no van ser capaços de portar –excepte l'any que el conseller Giró era el conseller d'Economia–..., cap any van portar-ho en temps i forma; molts anys prorrogats.

Aleshores –nosaltres ja ho hem dit–, la nostra voluntat quina era, honestament? Home, doncs aprovar els pressupostos i tenir-los vigents l'1 de gener, però la realitat dels nostres socis no ens permet això. I, per tant, el portarem quan tinguem garanties d'aprovació. Això és el que hem dit. Ara bé, estem oberts també a que altres grups puguin treballar aquests pressupostos. Ja ho deia el president Aragonès, no?: «Quants més siguem capaços de trobar-nos en allò que necessita el país, millor.» I, per tant, sap vostè perfectament que tenim una reunió divendres per parlar de pressupostos. Jo també he llegit als mitjans de comunicació –en tot cas, ja m'ho aclarirà vostè– que Junts per Catalunya hi va a escoltar, no a negociar. Bé, doncs, amb aquesta actitud... (*Veus de fons*.) Bé, doncs, escolti, llavors no em demani que porti el pressupost, perquè algú me l'haurà de votar.

Aleshores, nosaltres el que volem és, escolti, també parlar amb vostès i obrir un treball en aquests pressupostos per veure si ens podem posar d'acord i entre tots som capaços de fer un puzzle; que no és fàcil, perquè ja entenc que hi han alguns dels elements que nosaltres posem sobre la taula, com la fiscalitat, amb la que vostès no estan d'acord, però –també l'hi vull dir– hi ha moltes coses que compartim. Avui vostè, senyor Castellà, ha parlat de molts temes, en fi, que jo crec que els podria signar. I amb vostè hem compartit molts debats econòmics i molts debats a l'entorn del coneixement, i estem d'acord en moltes coses. És veritat que potser després amb com ho concretaríem no tant, però en general estem bastant d'acord. I, per tant –és veritat–, el pressupost és un instrument clar per desenvolupar polítiques, és el negre sobre blanc d'aquestes polítiques, les estem treballant i ens agradaria que aquí vostès també s'hi poguessin, per què no, sumar.

I després tenim el finançament, que és un altre gran instrument. Vostè parlava ara de l'objectiu de dèficit o del sostre de despesa de l'Estat. Evidentment, m'agradaria que hi hagués un altre repartiment i m'agradaria tenir més recursos, però nosaltres hem intentat posar tot el treball per aconseguir més recursos amb aquesta negociació que estem iniciant amb el nou finançament singular que hem pactat amb Esquerra Republicana; ens sembla que és el camí. Evidentment, creiem que necessitem estar millor finançats i, per tant, volem fer, doncs, una negociació amb el Govern d'Espanya, basant-nos en aquest model que jo penso que Junts comparteix, perquè quan jo llegeixo el seu programa electoral del 12 de maig hi han molts elements que són compartits i que coincideixen. Per tant, aquí treballarem per tenir més recursos per a Catalunya, perquè òbviament els necessitem

I tornar a les regles de despesa i a un objectiu de dèficit del 0,1, doncs no l'hi puc negar, ens posa el «trajo» dos talles més petits i anem una mica «apurats», òbviament. Però bé, també hi estem treballant nosaltres, i tota l'ajuda que vingui de Junts per Catalunya al Congrés dels Diputats, benvinguda sigui; després hi afegirem els dinou vots dels diputats del PSC perquè això es pugui aprovar. En tot cas, sí, instruments, dos d'importantíssims: el pressupost i el sistema de finançament que hem de negociar, finançament singular, que ens agradaria que Junts hi pogués treballar i, sincerament, col·laborar.

Sobre el model de país. Estem absolutament d'acord. Ja fa temps que estem en aquesta cruïlla de territoris, no?, països que volen guanyar competitivitat baixant els sous, baixant els costos i altres que no, que volem basar la nostra economia en el coneixement, en la tecnologia i en el talent. I nosaltres, òbviament, estem en aquest segon grup, ho sap vostè molt bé. Es va fer una aposta molt clara fa més de vint anys, de la que vostè també va participar, justament per posar el coneixement, la generació de coneixement, com una palanca de transformació del país, i això s'ha mantingut. I ara probablement el que toca és que tot aquest estoc de coneixement arribi a les empreses, arribi a l'activitat econòmica, puguem valoritzar tot aquest coneixement. I és veritat, per a això calen nous instruments i nous recursos, i els hem de posar. Estem treballant amb la consellera d'Universitats, amb el conseller d'Empresa, per veure com aconseguim això, però la nostra capacitat de generar coneixement –som el 0,1 de la població, generem l'u per cent del PIB– ha d'arribar al mercat –hi ha d'arribar–, això és així, amb nous productes, amb nous serveis, amb nous processos que ens facin més competitiu. I en això sap de sobres què ens hi trobarà. I tenim instruments, també, en el sistema, no?, centres tecnològics que haurien de fer això i que probablement aquí tenen molt camí de millora, no? I parlo sobretot d'Eurecat, que ha de ser el centre tecnològic que ens ha de permetre fer tota aquesta..., o sigui, que aquesta cadena de valor del coneixement no es trenqui. Probablement, aquí tenim feina feta i feina a fer, el conseller Sàmpere, no?

Sobre el tema de la formació professional, nosaltres hi estem molt d'acord. Vam arribar el 12 d'agost. No ens va donar temps de poder fer cap canvi per millorar aquesta inscripció de la formació professional i de la seva oferta. La consellera Niubó hi està

treballant amb un equip molt professional que coneix molt bé l'àmbit. Ara, no és veritat que nosaltres tinguéssim la proposta de la UOC sobre la taula. I –ho sap vostè– com que tinc, en fi, bones relacions amb la UOC, ens van cridar i ens van dir: «Escolta, nosaltres tenim una proposta que havíem fet arribar a l'anterior Govern, que no s'havia volgut posar en marxa o que no s'havia cregut convenient posar en marxa; us la volem explicar.» Es van veure amb la consellera Niubó, però tampoc hi érem a temps. Però ho tenim. Hi han hagut reunions. I em sembla que és interessant que per aquí puguem ampliar l'oferta, a través d'aquesta proposta *online*. Tenim una gran universitat, la gran universitat, a més, en llengua catalana *online*, d'una formació de molta qualitat, que ens pot donar resposta a molts dels reptes que tenim, i amb ells treballarem.

A més, sap vostè que té alguns problemes amb el finançament, amb la seva legalitat, i estem també treballant per resoldre aquests dos temes. I esperem que ho puguem fer també amb aquests pressupostos, no?

És veritat que parlem molt –n'hem parlat aquest matí i la diputada del Partit Popular també ho preguntava–..., jo crec que amb un bon to en parlem tots, no només d'eliminar tràmits, sinó també de transformar alguns processos. I això ho hem de fer. Crec que hi estem tots bastant d'acord, i jo crec que seria bo que tots ajudéssim, amb els nostres coneixements i els nostres agents, a millorar en aquest sentit, no? L'Administració s'ha de transformar, i s'ha de transformar en positiu, per posar les condicions perquè hi hagi activitat. I això, doncs, em sembla que és molt rellevant.

I ja per no entrar, perquè se m'acabarà el temps, en tota l'aposta que està fent el Govern per l'energia renovable, per l'oferta d'aigua, per generar oferta d'aigua i no haver d'estar mirant al cel, és importantíssim per al model econòmic que hi hagi energia, que hi hagi aigua i que hi hagi infraestructura; si no, no serem competitius. I, per tant, hem de passar d'aquest quinze per cent de l'energia renovable que generem al cinquanta, perquè això també ens farà més competitius, a part, evidentment, d'ajudar a que el planeta sigui més sostenible.

I per no evitar les seves preguntes –que no ho faré– sobre la defensa dels interessos de Catalunya. En fi, crec que està més que demostrat que aquest Govern defensarà els interessos de Catalunya sempre, per davant de tot. Ho estem fent en cada una de les reunions que tenim amb els diferents ministres, on defensem, òbviament, les fortaleces de Catalunya, perquè arribin més recursos, perquè se'ns tinguin en compte en projectes que són rellevants. Vostè ho sap, aquí tenim molta excel·lència en temes com els xips, la quàntica, les teràpies avançades, i aquí, doncs, ara ens han arribat, per exemple, 110 milions d'euros directament de la Comissió Europea de tecnologies avançades, perquè aquí tenim molta capacitat. Doncs bé, nosaltres, és veritat, estem explicant als ministeris i al Govern d'Espanya aquesta potència perquè nosaltres siguem referents i rebem recursos per a aquest tipus de projectes. Ho defensarem sempre.

Jo no estic d'acord, amb tota la confiança, amb aquesta submissió que vostè diu que tenim. En fi, estem tots treballant per millorar aquest país des d'encara no fa cent dies i ho seguirem fent. I si, evidentment, ens hem de barallar amb un ministre perquè defensem els interessos de Catalunya, això passarà. I acabarà passant, perquè, és veritat, a vegades poden no congeniar i perquè, evidentment, el Govern d'Espanya ha de pensar en el tot i nosaltres també pensem en el tot, però sobretot en Catalunya. Per tant, anirem veient, en tot cas. I cada vegada que passi que hi hagin nous esdeveniments, doncs, podrà vostè valorar si és així o no, però em sembla que és injust en aquests moments parlar de submissió del president de la Generalitat al Govern d'Espanya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, quan jo feia la primera crítica respecte a pressupostos..., i vostè és honesta, perquè em diu: «Estem en minoria, hem de buscar els suports.» Si no l'hi discuteixo. El que discuteixo..., els incompliments és quan dius «faré A» i no faig A. Ho torno a dir, ningú li demanava al president Illa solemnement en seu parlamentària dir: «Els tindré aprovats.» Però sobretot perquè fins i tot jo seria flexible pensant: «Bé, però el president Illa, pobre..., s'han donat unes condicions posteriors que no l'hi permeten.» I això es pot explicar. Però és que les condicions que avui ha explicat es donaven el 5 de setembre. Totes. Doncs el 5 de setembre es podia haver vingut aquí i dir: «Escolti, jo ho intentaré, però he de buscar...» El discurs que vostè ha fet. Si és que és el discurs que vostè ha fet. Però en política la coherència és important.

I, per tant, per això li he dit –i, una mica, em fa l'efecte i acabaré aquí– que una mica més de fets i no tantes paraules. Perquè el president Illa, que ho fa molt bé amb la seva oratòria i, diguem-ne, amb la seva retòrica, doncs, està bé, pot fer un discurs que aguanta durant un temps, més o menys cent dies. (*Rialles.*) Però aquests cent dies no han pogut continuar.

I, home, sí, deixi'm dir-l'hi: lliçons, ni una? No. Suposo..., no ho sé, si li'n puc donar. Jo no pretenc donar-li lliçons. No. Vostè tampoc a mi. Els últims pressupostos presentats per Junts en aquesta cambra, fa tres anys –estant en el Govern Junts, el conseller Giró sent conseller–, es van presentar en temps i forma. No tenien el suport de tota la cambra, els vam portar igualment, es van discutir i es van aprovar al desembre. (*Aplaudiments.*) Per tant, escolti'm... I, per tant, aquests són els últims pressupostos de Junts. I les coses com siguin.

Estem per escoltar? Sí, clar, estem per escoltar, però és que, perdoni'm, li torno a dir el mateix: és que la primera reunió serà divendres i no hem vist ni un número. Doncs sí, clar, venim a escoltar. És que som gent de diàleg. O sigui, nosaltres no pretenem venir a vostè i dir-li «ha de...», no? Primer, escoltem. Bé, és que, si no... Miri, sí, podríem entrar una proposició no de llei de pressupostos..., una proposició de llei de pressupostos, però el Reglament no ens ho permet. Perquè, si no, probablement, miri, ja l'haguéssim entrat. Per tant, venim a escoltar quina és la seva proposta. Perquè, la seva proposta, veurem, més enllà de paraules..., i estic d'acord que en molts àmbits de model i amb vostè, consellera, ens podríem posar d'acord. Però això serà compatible amb els seus socis de govern? No ho sé.

Perquè tots els models no són compatibles. Perquè quan parlem de fiscalitat en benefici dels catalans..., doncs, miri, si tenim un debat aquests dies a Madrid sobre fiscalitat..., parlo de Madrid perquè afecta Catalunya. I afecta Catalunya en un acord històric respecte a la rebaixa de l'impost de societats a pimes i microempreses, o respecte als mutualistes, o respecte als clubs d'esports, o respecte a la reinversió de beneficis en bonificacions. Això està en risc. Això està en risc per a alguns dels seus socis de govern o dels pretesos prioritaris socis en aquesta cambra. I jo parlo del què, no del qui. Per tant, no tot és compatible.

Exactament igual que el model de finançament: nosaltres defensem cessió. Cessió total és cessió total –total. Vol dir la normativa, la recaptatòria i si decideixes fer una quota de solidaritat o no, perquè això s'ha de decidir des de Catalunya.

Per tant, intentem parlar de les coses pel seu nom. Porti'ns els pressupostos. Ho torno a dir, perquè constatem avui que és un govern inestable i, diguem-ne, subsidiari, sí, perquè crec –i acabo aquí– que vostès confonen –ho he dit– col·laboració amb submissió; vostès confonen pragmatisme amb conformisme; vostès confonen moderació amb falta d'ambició; vostès confonen la gestió del poder al servei del país o del poder al servei del partit.

En definitiva, no és el mateix defensar un model de país que pretendre que el país estigui al servei del teu model. És en aquest sentit que vostès hauran de triar. No és possible el tot. I, per tant, vostès hauran de triar si estableixen pactes amb una

esquerra conservadora i reaccionària que porta a un model de repartiment de la pobresa o pacta amb el centre de progrés que representem Junts per Catalunya, que defensa un model de compartir prosperitat. Aquí tindrà la mà estesa de Junts. Prosperitat amb centralitat i en un procés de progrés col·lectiu per a tothom.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, diputat, estic contenta d'escoltar-lo, sincerament, perquè veig que Junts, després del seu congrés, ha iniciat un nou camí, que és el camí de la política útil, el camí de la col·laboració, de construir. Sí, home, han anat vostès a Madrid a demanar coses i millores per a les empreses, per a les pimes. Felicitats! Estic, de veritat, molt satisfeta, sí, que Junts torni al camí de la política útil, de ser útils per a aquells que els han votat. És que és per això pel que estem aquí: per a uns, per als altres i per a tots. Però, sincerament, estic contenta, de veritat.

I, a més a més, clar, vostè m'ha fet un binomi, no?, una dicotomia entre uns i altres i que amb vostès... Amb això que vostè em diu de «bé, vostè decidirà si amb uns o amb els altres», vol dir que vostè està entrant en la dinàmica de poder acordar amb el PSC o poder governar amb el PSC? És això? O amb aquest Govern, que no només el conforma el PSC, perquè hi ha persones aquí, la consellera de Salut o el conseller d'Empresa que no són del partit. *(Veus de fons.)* Bé, també estic contenta. No dic que hagi de passar res, però, en tot cas, que vostè hagi posat sobre la taula que Junts pot entrar dins d'un nou paper en el que participin de la governança o dels acords, em sembla molt positiu. I, sincerament, estic contenta. Miri, marxo avui d'aquest Ple contenta. Sí, del seu to i d'aquesta predisposició que entenc que fa Junts, bé, a deixar la confrontació i a intentar, doncs, ser útil. I de veritat que amb això estic contenta.

Vostè deia el 2022. Ja sap el conseller Giró que també li tinc estima i que em va tractar molt bé quan ell era conseller, perquè, malgrat que no vam pactar pressupostos, sí que ho van fer amb Comuns. Jo li vull recordar –l'hi vull recordar– al senyor Castellà que aquells pressupostos els va pactar Junts, Esquerra i els Comuns –ara no hi ha el senyor Cid, que en aquest tema...– i tampoc comparteixen model i van aprovar uns pressupostos. Vull dir que en aquesta cambra també hem vist que tot és possible, eh?, quan un té un objectiu. Per tant, escolti'm, ja veurem.

Però, en tot cas, aquell va ser, és veritat, l'únic pressupost que s'ha aprovat en els darrers catorze anys. Però vostès formaven part d'un govern. No em vingui que quan el conseller era de Junts, llavors, les coses anaven bé. No, perquè també havíem tingut consellers de Convergència i no havien presentat els pressupostos en temps i forma.

El que vull dir és que és veritat que una cosa és la voluntat que té un govern, honesta, de voler aprovar els pressupostos i tenir-los vigents l'1 de gener i a vegades les circumstàncies que ho fan impossible. Però, bé, tampoc ens hem d'esquinçar les vestidures. L'important és que puguem tenir un bon pressupost. Nosaltres seguirem treballant intensament amb els Comuns i amb Esquerra Republicana, que són prioritàriament els nostres socis. Però, hi insisteixo, després d'escoltar-lo, crec que hem de trobar-nos divendres –li donarem tota la informació– i continuar veient-nos. Per què no fer com es va fer aquell 2022, en el que, doncs, partits tan discrepants, segons diu vostè, com Junts i els Comuns, van ser capaços d'aprovar el mateix pressupost. Per tant, doncs, escolti'm, crec que hi ha un camí per recórrer.

No vull entrar molt a defensar el president Illa, perquè ho fa ell estupendament, no cal que vingui jo a fer-ho. Però si el president Illa és alguna cosa, és un home d'acció. Ell és un home d'acció, és un home molt executiu. Jo crec que hem pres decisions, en aquests dimarts en els diferents consells executius, que van en aquesta línia, i hem aprovat inversions..., hem incorporat inversions de les que ja havia fet

l'anterior Govern per a temes d'infraestructures del cicle de l'aigua, per a tema de renovables; hem aprovat grups d'experts per reformar el sistema de salut o l'Administració, però no per diagnosticar res, sinó per executar i per fer.

En fi, vostès poden analitzar-ho i la veritat és que decisions n'hem pres. Feina en farem. L'altra és que no els hi agradi. Però, hi insisteixo, crec que si som capaços de coincidir en els objectius, també ens podrem posar d'acord, també, amb algunes respostes o algunes solucions que cal donar.

Jo crec que aquí l'important és l'actitud, la voluntat. I, sincerament, avui estic contenta perquè he vist una actitud diferent del Grup Parlamentari de Junts i això també ens obre noves perspectives. Crec que lo bo és que puguem fer acords en tot allò que coincidim, que crec que és més del que ens separa.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la millora de les polítiques de salut

300-00025/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la millora de les polítiques de salut. La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Diputados, diputadas... Señora *consellera*, seguro que comparte conmigo que el sistema sanitario catalán necesita ser reforzado, los pacientes mejor atendidos y los profesionales sanitarios mejor cuidados. La sanidad en Cataluña está en una situación crítica, y negarlo o ignorarlo es no conocer la realidad de lo que está pasando. La legislatura anterior, la del Gobierno de Esquerra con el apoyo del PSC, será recordada, en materia de salud, como la de las eternas listas de espera. Pero hablemos de cifras y realidades de ahora, de datos que usted conoce.

En Cataluña la espera media para una operación es de ciento cincuenta días y en muchos casos esa espera se duplica. Las listas de espera se han disparado. Más de medio millón de personas, 537.000 ciudadanos, esperan una consulta con un especialista. ¿Qué significa eso? Setenta y siete mil personas más que el año pasado y aquellos que ya superaron el tiempo máximo de espera, aumentaron un treinta por ciento.

No son números. Son personas, son familias atrapadas en la angustia, en la incertidumbre de no saber cuándo podrán recibir la atención que necesitan. En las pruebas diagnósticas y las intervenciones quirúrgicas, la situación es igual de alarmante. En las pruebas diagnósticas, ochenta mil personas se encuentran fuera de los plazos garantizados, un veintitrés por ciento más que en 2023. Y en intervenciones quirúrgicas hay 215.000 personas en listas de espera y aumentan un veintiuno por ciento las personas que se encuentran fuera de los plazos garantizados.

La situación es terrible, se mire por donde se mire. No hablamos solo de consultas, hablamos de que una prueba fundamental o una operación que podría cambiarles la vida no llega. Primero, estas personas soportan una atención primaria colapsada, donde los profesionales, agotados y desbordados, no dan abasto. Después, meses de espera para ver a un especialista. Y cuando por fin llega el momento de programar la operación, la intervención no llega. El sistema debe acompañar a los pacientes y evitar esperas innecesarias que perjudiquen no solo su salud, sino que también generen agotamiento en momentos duros, como pacientes que tienen que esperar horas para volver a casa en ambulancia después de la radioterapia.

Esto está pasando en Cataluña. Los catalanes merecen un sistema sanitario que funcione, que esté ahí cuando lo necesitan. Hace falta actuar de una vez y solucionar el problema con valentía y responsabilidad.

No podemos tampoco ignorar el problema de la salud mental, que ha salido en muchas ocasiones en esta cámara, ni tampoco el envejecimiento de la población y la necesidad de adaptar el sistema a ello. También debemos solucionar la falta de médicos, las condiciones de todos los sanitarios y también de los grandes olvidados por las administraciones, como son los técnicos superiores sanitarios, los técnicos de cuidados auxiliares de enfermería, que reclaman mejores condiciones y su obligación es atenderlas. No podemos mirar hacia otro lado mientras todos los profesionales sanitarios nos exigen que actuemos; por ejemplo, ante el aumento de las agresiones que sufren en hospitales y centros de salud, o el elevadísimo porcentaje de enfermeras afectadas psicológicamente por la presión asistencial.

Señora *consellera*, usted fija como prioridad la atención primaria. Se ha comprometido a que el noventa por ciento de los catalanes podrán acceder a la atención primaria en cuarenta y ocho horas. Suena bien, pero hoy esa cifra no alcanza ni siquiera el cincuenta por ciento. ¿Cómo piensa hacerlo? La atención primaria no puede vivir constantemente en una situación límite. Hay que reforzarla actuando y no solo con promesas. Ha llegado el momento de poner la salud en el lugar que merece, en la primera línea de las prioridades políticas.

La salud ha sido relegada durante años, mientras el independentismo priorizaba el negocio del *procés*, con el apoyo del PSC, por cierto. Mientras las listas de espera se alargaban y se alargaban, se abrían falsas embajadas por todo el mundo. Para eso sí hay dinero y ustedes las mantienen. Mientras Cataluña lidera sus peores ránquines de espera hospitalaria, millones de euros se destinan a la televisión pública para alimentar la propaganda del independentismo. Son ustedes lo mismo que Esquerra, juegan al despiste, a decir que vienen aquí a unir y a servir. Pero ya no engañan a nadie. Para la investidura de Illa, esperaron a ver qué decidía la militancia de Esquerra. Y para los presupuestos, quieren esperar a que pase el congreso interno de Esquerra. ¿Esta es la nueva etapa para Cataluña? Menuda trola del Partido Socialista. Todo sigue igual.

El independentismo ha destrozado Cataluña, se ha cargado su economía con los impuestos más altos de España, ha hundido su educación con los peores resultados educativos y ha llevado a los catalanes a unas inadmisibles e insoportables listas de espera en sanidad. ¿España nos roba? Lo único que aquí se ha robado es Cataluña a los catalanes, secuestrada para alimentar los intereses políticos del independentismo mientras los catalanes pagan las consecuencias.

Y que los catalanes no se piensen que esto ha cambiado con el PSC. El PSC, sin el independentismo, no es nada. La primera medida no fue reducir listas de espera ni mejorar la sanidad, sino crear una consejería de política lingüística para perseguir el castellano en todos los ámbitos, incluso en el sanitario. Señora Pané, claro que las lenguas enriquecen, claro que hay que promover el catalán –¡faltaría más!–, pero no al precio de arrinconar el castellano, la lengua mayoritaria entre los catalanes. En su debate ideológico y el de sus socios está el uso de la lengua y su imposición a los sanitarios. En la calle, en las salas de espera, de lo que se habla es de que haya más médicos para no tener que esperar eternamente a ser atendidos.

Señora Pané, usted, como todo su Gobierno, está atrapada entre quienes han llevado a Cataluña a los peores resultados de listas de espera y quienes buscan acabar con el modelo de colaboración público-privada, un modelo que ha funcionado y que, de acabar con él, los primeros que pagarían las consecuencias serían los pacientes. Recuérdelo.

Sé que cuenta con una larga trayectoria en gestión sanitaria y sabe de lo que habla, pero la realidad es que lo que usted y el señor Illa hagan solo depende de lo que ordenen sus socios. El Partido Popular actuará con responsabilidad, escuchando a los pacientes y defendiendo a los profesionales. Vamos a trabajar para que la mejor sanidad para los catalanes no sea un eslogan y sí una realidad. No hay lugar para excusas ni para perder el tiempo. La salud no puede esperar.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Salut, l'honorable senyora Olga Pané Mena.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bona tarda. Gràcies, senyor president. Gràcies també, senyor diputat, senyor Manchón, per la interpellació, que em dona ocasió a poder aclarir coses que potser van quedar confoses el dia de la meua compareixença.

Jo, la veritat, que soc així d'optimista, em quedo amb lo últim, eh?, amb que actuaran amb responsabilitat. I estic segura que ho faran, perquè, a part de que aquí estiguin a l'oposició, vostès estan governant moltes comunitats autònomes, els consellers de Salut de les quals comparteixen molts dels problemes que tenim aquí, per no dir els mateixos. I això precisament..., a mi m'ha costat molt parlar amb ells i poder mirar d'intercanviar solucions que tenim els uns i els altres. Per tant, ja li anticipo que lo que jo proposo tampoc és molt diferent de lo que proposen a Galícia o a Andalusia o a València.

Jo comparteixo amb vostè que, efectivament, hem de fer reformes. Com vostè sap, és un dels temes centrals: que hem decidit posar en marxa, precisament, un grup que ens indiqui, de totes les anàlisis que s'han fet fins ara, quines són aquelles reformes que val la pena posar en marxa, que són possibles, i de fer-ho ja, no?, sense massa més papers. Per tant, en aquest sentit, estem d'acord: el sistema cal reformar-lo.

Ara bé, partim de bons *mimbres*; és a dir, escolti'm, la base del nostre sistema, que és un sistema universal, és un sistema finançat per impostos, és un sistema molt equitatiu i és un sistema que està lliure de copagaments en el moment de l'ús. Això ho hem de preservar, perquè això ha garantit molt el creixement de la salut dels nostres ciutadans.

Vaig a les llistes d'espera que vostè em deia. Jo tenia preparada una altra cosa, eh?, però me'n vaig a lo que m'ha preguntat, perquè em sembla que així anirem més al gra. Té raó: la gran majoria de les llistes d'espera han incrementat durant aquest temps, durant aquests anys; bé, sobretot els últims anys. Ha incrementat el nombre de persones que s'esperen i, en el cas de les proves complementàries i de les intervencions quirúrgiques, ha incrementat el temps que s'esperen. Això no és així en el cas de la salut mental, ni en el cas de l'atenció primària, ni en el cas dels procediments més greus, els de la cirurgia cardíaca, els de la cirurgia oncològica, etcètera.

No sabem quanta gent s'espera més enllà de les quaranta-vuit hores; ni ho sap vostè ni ho sé jo, perquè no hi han registres. Els registres dels que avui en dia disposem reflecteixen quanta gent s'espera més de cinc dies per anar a veure el seu metge de capçalera, la seva infermera, o tenir accés als professionals de l'atenció primària o a algun circuit de l'atenció primària. Per tant, lo primer que farem és comptar-ho. Després, no s'amoïni, que jo, quan ho tingui clar, l'hi explico, perquè estic tan amoïnada com vostè.

I és molt rellevant el tema de les llistes d'espera. Perquè, sap què passa? La gent, quan es cansa d'esperar, aquell que pot busca tenir un altre sistema de provisió dels serveis, busquen una assegurança privada. No és dolenta, l'assegurança privada en si mateixa –de fet, molts funcionaris van al sector privat a través de Muface–, però provoca un debilitament important dels sistemes públics. Això s'ha vist a tot arreu que ha passat. Quan un se'n va a l'assegurança privada..., no estic parlant de l'atenció per proveïdors privats; compte, no ens confonguem. Quan un busca una pòlissa privada, en realitat deixa d'anar al sector públic. Què passa? Com que se'n va gent moltes vegades de capes mitjanes, el sector públic perd exigència, perd la presència dels més exigents i comença a debilitar-se. Està molt parafrasejat, però és lo de l'Olof Palme, no?: «Un sistema per a pobres és un pobre sistema.» I això ho hem d'evitar.

La segona cosa, quan un se'n va a buscar pòlisses privades, té a veure amb que sempre apareix algú que diu: «Home, podrien desgravar-se-la.» No dic qui pot ser, però pot sortir algú que ho digui. Quan això passa i es deixa de pagar al sistema públic impostos públics perquè es fa ús de pòlisses privades, el sistema públic està mort.

Perquè, l'hi vaig dir el dia de la compareixença, de la mateixa manera que la pobresa és la primera amenaça per a la salut de les persones, no pagar impostos és la principal amenaça per a la salut d'un sistema sanitari, per a la pervivència. *(Aplaudiments.)*

I el tema dels professionals, que em deia, i l'idioma..., els idiomes. Ja l'altre dia m'ho preguntava algú aquí i els hi vaig contestar. Tractar d'ajustar-nos a l'idioma que vol el ciutadà, sigui català, castellà i, atenció, francès, que tenim un hospital transfronterer on van ciutadans de França, és important per millorar els resultats de salut. I això és en totes direccions: tant quan el que ve a buscar serveis parla en català, quan parla en castellà o quan parla en un altre idioma. És ideal poder-nos dirigir amb el seu idioma. Hi ha molta evidència científica de que s'eviten molts esdeveniments adversos quan igualement les dues llengües. Per tant, en aquest sentit, això és una de les coses que nosaltres volem assegurar: que, sigui quina sigui la llengua en què es dirigeixi un ciutadà, trobi una resposta correcta en això.

Dit això, nosaltres en aquests moments som deficitaris de professionals, hem d'importar professionals. El seixanta per cent dels col·legiats del Col·legi de Metges de Barcelona venen de fora d'Espanya. Ja no és que vinguin d'altres comunitats autònomes, és que venen de fora. Per tant, nosaltres hem de donar un temps perquè aquestes persones es puguin adaptar i aquestes persones puguin anar aprenent la llengua. I és per això, precisament, que posem al seu abast cursos, sistemes, perquè puguin aprendre català i puguin ser més efectius en el seu treball.

Vaig una mica a lo que jo li volia explicar, a la vista del que vostè preguntava. Efectivament, nosaltres tenim reptes pel davant molt importants, que si no fem reformes ens podem trobar en una situació tan caòtica com la que es troba en aquests moments el Regne Unit amb el seu sistema de salut.

El primer problema és un gran avantatge que té el nostre país: vivim molts anys. Això és estupend. Tots estem molt agraïts a viure molts anys, i jo la primera. Fa seixanta anys no hi seria jo aquí; estic aquí perquè s'ha allargat l'esperança de vida. Per tant, aquest tema és molt important. Ara, al mateix temps, quan s'allarga l'esperança de vida, s'allarguen les necessitats del sistema sanitari, i això ens posa una pressió important.

Altres pressions ens venen de l'àmbit del canvi climàtic, no només perquè són emergents algunes malalties que creïem que havien desaparegut, sinó perquè ens posen davant de la tessitura de que les nostres infraestructures s'han d'adaptar per no emetre la quantitat de gasos d'efecte hivernacle que emetem. Emetem tant com els avions, el sistema sanitari.

Per tant, nosaltres, què ens plantegem fer? Nosaltres ens plantegem enfortir l'atenció primària i la salut pública per fer front a aquestes grans amenaces. Pensem que és la manera. Com vostè diu, ens hem proposat un objectiu francament ambiciós –francament ambiciós–, que és que el noranta per cent de la població tingui la seva resposta al seu centre d'atenció primària en quaranta-vuit hores. No sé si ho aconseguirem, però jo li asseguro que aquí ens deixarem la pell per fer-ho. Perquè, si no ho fem, això comença a col·lapsar tota la resta del sistema. Perquè les persones, quan s'esperen més de quaranta-vuit hores..., a la que en porten setanta-dos ja comencen a pensar en anar-se'n cap a l'hospital. I quan porten quatre dies, ja hi són, a la porta d'urgències. I un hospital, senyors, no és una cosa inofensiva: un deu per cent dels que hi entren surten amb alguna cosa que no tenien quan hi van anar. Per tant, és bo protegir, i protegir els vulnerables d'aquest risc, és important. Per tant, per això l'atenció primària és a on ens hem de centrar.

A continuació, hem de treballar amb drets socials, amb els serveis socials. I aquí una apel·lació no només als serveis socials, sinó també al món local, que és el titular, en bona part, d'aquests serveis. Per tant, aquesta és una altra de les estratègies que nosaltres volem tirar endavant. I aquí, en aquest àmbit dels serveis socials i de fer front a l'envelliment, pensem que treballar en la prevenció de problemes bucodentals per quan siguis més gran és important.

La salut pública. Volem desplegar l'Agència de Salut Pública de Catalunya. Volem cuidar els que ens cuiden, tal com vostè ens ha assenyalat, i, finalment, volem que el sistema sigui sostenible per a les generacions futures. I aquí compto amb vostès, compto amb tots els sectors, compto amb tots els partits. I hauríem de poder arribar a un acord perquè aquest problema que ara tenim a la sanitat de totes les comunitats autònomes no l'anem traslladant a totes les generacions que venen al darrere.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. I ara, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Señora *consellera*, claro que las necesidades y las medidas que necesitan los andaluces, los madrileños, los gallegos son las mismas que las de nosotros: somos ciudadanos del mismo país y al final tenemos que tener las mismas necesidades. Pero aquí las cosas se han hecho mal y a usted le corresponde corregirlas.

Me venía a decir que no había datos de accesibilidad a atención primaria, cuarenta y ocho horas, que me las estoy inventado. Mire –es que no lo tengo impreso–, documento de la Generalitat de Catalunya que enviaron ustedes: atención primaria, accesibilidad presencial. Número, porcentaje de personas que tendrán visitas en cuarenta y ocho horas: 2023, cuarenta y cuatro por ciento; 2024, cuarenta y nueve por ciento. Y me dice que yo le digo que a día de hoy ese porcentaje no llega al cincuenta por ciento y que me lo estoy inventando. A lo mejor es que la que miente es usted.

Y, después, ya llevan ustedes cien días presidiendo el Gobierno de Cataluña. Y digo yo que ya toca pasar del anuncio a la acción. Ha hablado usted de nuevo de las prioridades que marcarán su agenda como *consellera*. Sé que no todo se puede hacer de un día para otro y que los recursos no son infinitos –dice que se va a dejar la piel, a ver si es verdad–, pero hay que actuar con urgencia y priorizar. Los catalanes no pueden estar esperando a ver qué deciden sus socios para ver si hacen algo. Detrás de tantos años de mala gestión –y vuelvo a recordar que ustedes han mantenido a Esquerra en el Gobierno en la anterior legislatura–, nos han traído noticias como esta. Mire, noticias del año pasado y del anterior: «La sanidad catalana afronta un verano de recortes en atención primaria y grandes hospitales.» «Cataluña recorta las sustituciones de verano en los CAPs por falta de presupuesto.» «El sesenta y nueve por ciento de los médicos residentes se plantean irse de Cataluña al acabar la formación.» «La fuga de enfermeras catalanas al extranjero se dispara un doscientos veinte por ciento en un año.» «Aumenta el déficit de enfermeras en Lleida en relación con Europa.» «Cataluña es la comunidad autónoma con más agresiones en hospitales a sanitarios.» «Casi tres meses de listas de espera para una visita a un psicólogo infantil-juvenil en Cataluña.» «La falta de psiquiatras y psicólogos acentúa la desigualdad territorial en la salud mental de Cataluña.» Estas y muchas noticias más es la realidad que se vive en Cataluña.

Y ya le vuelvo a decir que el Partido Popular actuará con responsabilidad, y así lo demostramos con nuestras iniciativas parlamentarias. Hablaremos de lo que preocupa a los catalanes, como es la necesidad urgente de mejorar la sanidad, pero seremos firmes cuando ustedes no lo hagan. El PSC está pendiente de lo que haga Esquerra, Esquerra está pendiente de lo que decida su congreso y Junts está pendiente de los caprichos políticos del de Waterloo. Nosotros estamos para ofrecer soluciones a los catalanes, y eso haremos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor Hugo Manchón, una altra vegada. A veure, l'hi aclareixo. El tema de les quaranta-vuit hores: només es registren aquelles peticions que hi han per via telefònica, no les que hi han *in situ* en els centres, i això desvirtua moltíssim les dades que tenim, perquè dintre de la gent que va als centres i demana hora allà hi han molts que en aquell moment s'hi queden, doncs perquè resulta que hi ha una porta d'atenció a urgències. Els CAPs no tots són iguals, tenen solucions diferents i, per tant, aquesta part ens la perdem. Quan hem parlat amb els professionals dels centres d'atenció primària –que els coneixem; jo en conec molts, jo vinc de l'atenció primària també– et diuen: «És una quantitat molt rellevant, aquesta, encara que no es registra enlloc.» És per aquest motiu que nosaltres creiem que lo primer que hem de fer és registrar-ho, com gairebé tot, eh?, potser. Però el primer que s'ha de fer és comptar què és el que ens passa per, a continuació, veure què és el que fem. D'acord?

No he tingut temps d'apuntar-m'ho tot, eh?, perquè vostè ha anat molt ràpid, però li dic les coses amb les que m'he quedat. No és que no vulgui contestar les altres, eh?, però un altre dia me les envia per WhatsApp abans i així m'ho miro.

A veure, el finançament sanitari és un problema; és un problema aquí i és un problema a tot Espanya –gravíssim, cregui'm. Lo del finançament de les comunitats autònomes, bàsicament, la pedra a la sabata és la sanitat. No ens enganyem. Aquí la sanitat és el quaranta per cent de la despesa sanitària de la Generalitat. Però si vostè se'n va a Castilla y León, allò és el setanta. És un problema molt important. I sap per què és un problema? Perquè a tot arreu és deficitari –a tot arreu és deficitari. Però del gènere..., no de que dius: «Ostres, ens falten 200 milions d'euros.» No, no, no. Escolti, és del gènere de 3.000 milions d'euros, en el nostre cas. Però a València, per l'estil, proporcionalment al seu pressupost. D'acord?

És a dir, tenim un problema, senyors, que és que aprovem uns pressupostos –històricament, eh?, no ara, i ara segurament ens tornarà a passar–, doncs, de 13.000 milions d'euros –ara en teníem un d'11.000 milions d'euros, si no m'equivoco; en fi, no tinc una memòria tan prodigiosa com l'Àlícia, però bé, 11.000 i escaig, no?– però n'hem gastat 16.000. Escolti, això... Podem fer les filigranes que vulguin, podem parlar de pressupostos, lo que vostès vulguin, però és que és no veure l'elefant a dintre de l'habitació. I això ens anirà passant a tots. I li ha passat als governs anteriors i li passarà al govern que vingui, perquè no és un problema de gestió, 3.000 milions d'euros. Tres mil milions d'euros significaria, per dir-ho d'alguna manera, l'equivalent a la Vall d'Hebron, el Clínic, a Sant Pau, al Mar i bona part de l'atenció primària de Barcelona. No és un problema de gestió; és un problema d'un altre tipus. I tots veiem..., no volem veure l'elefant a l'habitació. Aquest és el problema més gros que tenim a les comunitats autònomes. I valdria la pena que tots ens arremanguéssim per arreglar-lo, perquè, si no, realment, seguirem alimentant la bola. D'acord?

Llavors, fuga de professionals. No en tenim tants que fugin, de professionals. Lo que ens passa és que la nostra oferta acadèmica i de residència és tan atractiva que ve molta gent que estudia a Catalunya: quinze per cent dels estudiants de medicina venen de fora i un nombre equivalent, gairebé el vint per cent, són professionals que venen a fer la residència a Catalunya, la residència professional, d'especialitat. D'acord? Què passa quan acaben? Se'n tornen. I és un problema? Sí, certament, és un problema, perquè aquí ens esforcem molt per formar bons professionals, però els perdem.

I, finalment, respecte al tema de les agressions que vostè em parlava, tots els centres –tots els centres– tenen un programa de protecció dels seus professionals. Però jo l'invitaria a que entri a la pàgina web de l'Institut Català de la Salut, per exemple, per veure quin programa més complet hi ha de protecció de la violència, ja sigui verbal o ja sigui un altre tipus de violència, en els centres sanitaris respecte dels professionals. Perquè, escolti, o cuidem els que ens cuiden o ho tenim molt malament. I ja està.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la salut mental

300-00027/15

I ara passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la salut mental. La presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres, conseller... Com molts de vostès recorden, al desembre del 2021 vam celebrar un ple monogràfic dedicat exclusivament a la salut mental. Un ple que, amb suport unànimе d'aquesta cambra, va aprovar la creació d'un pacte nacional per coordinar i supervisar les polítiques de salut mental en tots els departaments. Aquesta decisió, recolzada sense fissures, va ser un pas històric per al nostre país. La tasca encomanada a la nostra estimada companya Magda Casamitjana, directora encarregada de desplegar el pacte nacional de salut mental, ha estat clau per traçar un camí que ens situa al capdavant de l'abordatge integral de les polítiques de salut mental i benestar emocional; un pacte ambiciosament nacional, responsable i comunitari que ha nascut per transformar.

Durant l'anterior legislatura també vam assolir objectius cabdals, com la subscripció d'un conveni de col·laboració amb l'Organització Mundial de la Salut per implementar la iniciativa Quality Rights a Catalunya. L'aspiració d'aquest acord no és un altre que convertir-nos en els referents europeus en la defensa dels drets de les persones amb problemàtiques de salut mental, situant sempre les persones i les seves famílies al centre de les polítiques públiques. Però no podem parlar de salut mental sense abordar la realitat que ens envolta.

Per això, voldríem compartir algunes de les dades que ens haurien d'interpel·lar a tots i totes, diputats i diputades, i també consellera Pané. El 2022, 614 persones es van suïcidar a Catalunya. El trenta per cent de les dones més grans de seixanta-cinc anys prenen antidepressius en un període superior a sis mesos. La prescripció de benzodiazepines a majors de divuit anys ha augmentat un vint-i-quatre per cent entre el 2018 i el 2021, mostrant que la nostra societat pateix un desgast emocional alarmant. L'any 2022, atenció primària va registrar gairebé 1.870.000 visites per problemes de salut mental; és a dir, 3,1 de les visites totals.

El retrat, consellera Pané, és descoratjador, però no podem caure en el pessimisme, ens hem d'alçar amb fermesa davant d'aquesta situació que ens afecta a tots i totes. L'agrupació de diagnòstics revela que els trastorns d'ansietat afecten centenars de milers de persones, i el pes de les patologies com la depressió, especialment en dones, o l'esquizofrènia, en homes, il·lustra una necessitat urgent de respostes estructurals per part de totes les institucions. Aquestes dades no només descriuen una crisi, assenyalen la pandèmia silenciosa del segle XXI. I, davant d'aquest escenari, no podem ni volem quedar-nos de braços creuats. La resposta ha de ser molt més que un simple reflex de l'emergència. Cal una acció continuada, decidida i ambiciosa, consellera. La salut mental ens interpel·la com a societat, exigeix que posem les persones al centre, que trenquem amb els estigmes i que defensem sense matisos el dret a la salut mental i al benestar emocional com a pilars fonamentals del nostre estat del benestar.

Malgrat que el punt de partida era lluny del que hauria de ser, el Govern republicà durant l'anterior legislatura va realitzar molts avenços que van marcar un abans i un després. En primer lloc, vam impulsar una transformació en l'atenció a la salut mental infantojuvenil. Es va implementar el programa d'atenció a la crisi infantojuvenil als cinquanta-dos CSMIJs per assegurar una resposta ràpida i proactiva a les

crisis que pateixen els nostres infants i joves, i també es van crear deu equips guies especialitzats en atendre adolescents amb problemes complexos de salut mental i addiccions.

També es van reforçar la promoció, la prevenció i la detecció precoç en salut mental. Es va desplegar el programa de benestar emocional i salut comunitària d'atenció primària, orientat a prevenir el malestar emocional i desmedicalitzar els problemes quotidians. I en aquest mateix àmbit es va elaborar i desplegar el primer pla de prevenció del suïcidi de Catalunya 2021-2025, que inclou una comissió interdepartamental, un observatori de prevenció i l'habilitació del telèfon 061 especialitzat en prevenció del suïcidi.

Vam actuar també en millorar l'atenció als trastorns de la conducta alimentària, amb un pla específic en col·laboració amb professionals experts i entitats com l'Associació contra l'Anorèxia i la Bulímia. I, finalment, es va començar la reconversió de la llarga estada en salut mental, amb noves unitats funcionals de recuperació a diversos territoris. També es va desplegar un nou model d'atenció a l'abús sexual infantil, amb una integració d'equipaments funcionals d'experts als centres Barnahus, en coordinació amb la DGAIA, el Departament d'Interior i el de Justícia.

Aquestes accions, consellera, representen el compromís d'Esquerra Republicana per abordar la salut mental de manera integral, proactiva i comunitària. El camí que hem traçat demostra que la salut mental no és un afegit, sinó una prioritat col·lectiva a mantenir viva i reforçar-la.

Per tot això, consellera, voldríem saber: quines són les mesures concretes que té previst implementar el nou Govern per continuar avançant en l'àmbit de la salut mental i les addiccions?

Tot i que amb les iniciatives que s'han impulsat fins ara queda molt clar que ens queda molta feina per fer, creiem que ens cal assegurar una atenció adequada i un enfocament integral. És fonamental que es garanteixin recursos suficients, que es despleguin nous models d'atenció i que s'asseguri un accés universal als serveis de salut mental i al tractament de les addiccions.

Consellera Pané, la salut mental és un tema transversal que ens afecta en diversos àmbits, des de l'educació fins a la justícia, passant per la sanitat i els serveis socials. I en aquest context, consellera, quines accions concretes està prenent el nou Govern per poder garantir la coordinació interdepartamental i que els diversos àmbits del Govern treballin junts en la implementació d'una resposta global i efectiva?

I ja per acabar, com he comentat abans, a la legislatura passada es va subscriure aquest conveni amb l'OMS per poder implementar la iniciativa dels Quality Rights a Catalunya. I per això voldríem, consellera, preguntar-li quins passos prendrà per poder garantir que aquestes iniciatives segueixin avançant i també per poder assegurar que Catalunya es converteixi en un referent europeu en la defensa dels drets de les persones que pateixen algun tipus de patologia mental i addiccions.

Consellera, he començat la meva intervenció recordant el desembre del 2021. Aquesta cambra va aprovar per unanimitat la creació d'un pacte nacional de salut mental, un acord que, almenys personalment, el recordo com un acord històric que hauria de canviar les nostres polítiques en aquest àmbit, amb un model més integral i comunitari. Recentment hem sabut que aquest pacte, dissenyat per Esquerra Republicana, s'aprovaria definitivament. Consellera, quan està previst que s'aprovi aquest pacte? I quan està previst que es pugui, diguem-ne, implementar?

Recordo, consellera, que la salut mental és una d'aquelles coses que ningú de nosaltres que està aquí es pensa que li pot..., o pot patir en algun moment de la seva vida, alguna patologia o alguna malaltia o alguna afectació per salut mental. I les dades ens diuen que, dels que estem aquí, un percentatge molt important en podríem patir en algun moment de la nostra vida. Per això nosaltres, des d'Esquerra Republicana, volem saber, consellera, quines són les seves prioritats respecte de la salut mental a Catalunya.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula la consellera de Salut, l'honorable senyora Olga Pané Mena.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé; doncs gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada Najat. Doncs m'ho posa molt fàcil. Si vostè ha seguit una mica com hem anat estructurant el departament, deu haver vist que precisament de l'àmbit de salut mental no hem canviat ningú. I no hem canviat ningú perquè els resultats que s'estan obtenint són francament acceptables. No és mèrit meu, eh?, és mèrit dels que m'han precedit. Però jo soc de l'opinió que, quan alguna cosa funciona bé, no la toquis gaire. En tot cas, tocarem lo mínim possible; si és possible, per millorar, però no tocarem gran cosa. Per tant, la primera prioritat que nosaltres tenim és donar continuïtat a moltes de les polítiques que els que ens han precedit han iniciat. En aquest sentit, vostè sap que el director del programa de salut mental segueix sent el mateix i el consell assessor també.

No li puc dir sobre el pacte de salut mental, perquè no depèn de Salut, com vostès saben, depèn de Presidència, precisament per salvaguardar aquesta interdepartamentalitat que vostè ara estava reclamant. Per tant, aquí juguem en dos nivells. Un nivell que busca la salut mental en totes les polítiques, parafrasejant una miqueta el que diem de la salut pública. I, per una altra banda, l'especificitat de les polítiques de salut mental aplicades sobre pacients concrets, especialment tot lo que és assistencial.

«Suïcidis», m'ha dit. Bones notícies, perquè m'ha donat dades del 22. El 23 s'ha reduït, la xifra de suïcidis; s'ha reduït en un u per cent. Per això li deia: «Tenim bones notícies.» I s'ha reduït especialment en dones, fins al punt de que el vuit per cent de les temptatives de suïcidi s'han reduït en noies joves. Vostè sap que cada suïcidi va precedit de vint intents. Per tant, quan un va reduint les temptatives va reduint també la possibilitat de que això es materialitzi en una situació totalment adversa. Per tant, l'hi repeteixo: no em vull posar mèrits que no són meus perquè em faria una mica de vergonya, no m'agrada fer-ho, però és una política que jo crec que està ben encaminada.

Per tant, nosaltres què volem fer per continuar? Doncs reforçar l'atenció i els recursos comunitaris i les alternatives a l'hospitalització. Vostè sap que venim del lamentable rècord de ser el país que tenia més gent ingressada a la llarga i mitjana estada dels hospitals de salut mental; abans en deien «manicomis», eh? Efectivament, jo he estat gerent d'una entitat que tenia un centre d'aquestes característiques i puc acreditar que allà hi han persones que fa trenta anys que hi viuen. Per tant, cregui'm que aquest és un problema molt greu.

Reforçar la col·laboració amb l'atenció primària de salut. Aquest assumpte és bàsic, perquè entre el disset i el vint per cent de les persones que han atès a l'atenció primària de salut estan afectats d'un problema de salut mental. Per tant, o creem els canals..., i aquí tota la presència dels referents de benestar emocional pot jugar aquest lligam... Que ara encara no el juga, eh?, però pot jugar aquest lligam de coordinació. Això ens ajudaria a millorar moltíssim.

Hem de transformar el sistema de pagament i de compra de serveis. Vostè sap que el CatSalut contracta els serveis amb tercer sector, amb entitats diverses de l'àmbit de la salut mental, i era una tradició, fins ara, que et paguessin per estructura, és a dir, per ser-hi. No calia..., no estava subjecte, aquest finançament, a que fessis més activitat o a que ho detectessis millor o a que la qualitat fos d'una manera determinada o una altra. Aquest és un altre dels focus que nosaltres ara volem tenir; és a dir, millorar la qualitat d'aquest contracte de manera que ens enfoquem més a resultats millors. No sé si m'explico, perquè, de vegades, quan entrem en aquesta *jerga* els que gestionem, m'adono que la gent m'entén poc, no? La intervenció integrada, en aquest cas, conjunta, de Salut, Educació, Serveis socials, Inclusió, Justícia i Treball. Jo crec que aquesta és una de les altres línies que nosaltres hem d'enfocar.

Bé, jo vaig assenyalar a la meua compareixença que hi havia un camp d'especial interès: la salut mental dels nens i joves. I això és per alguna cosa, perquè el cinquanta per cent dels trastorns mentals apareixen abans dels quinze anys i el setanta-cinc per cent abans dels divuit. Per tant, si ens enfoquem aquí, estem ja guanyant moltes coses. Per tant, això és el que nosaltres ara volem prioritzar. Volem adaptar i reorientar una miqueta els CSMIJ que tenim, que són els centres de salut mental infantil i juvenil. Per què? Home, perquè surtin una mica de les quatre parets on estan. Jo crec que hi han, hi insisteixo, bones polítiques prèvies, però ara ens cal donar un passet més. Escolta'm, en lloc d'esperar que els pacients vinguin, anem allà on els pacients poden estar. Treballem junt amb les escoles, treballem junt amb la gent de drets socials. Aquesta és una de les qüestions que nosaltres volem treballar i a través del sistema de contractació.

Evidentment, volem impulsar projectes basats en l'evidència. Perquè també li dic una cosa i és preocupació d'aquesta consellera, i digui'm que serà una mania, eh?, però a mi em preocupa tant que no atenguem la gent com que detectem més problemes dels que hi han. No hi ha res pitjor –de veritat, eh?– que posar-li a una criatura la motxilla de que té problemes de salut mental, perquè aquella motxilla la portarà tota la vida. Per tant, hem d'estar molt segurs i treballar d'acord amb l'evidència, per dir que quan aquell nen necessita ajuda, quan aquell jove necessita ajuda, això és així. S'està treballant en aquesta línia. Vostè ho sap, perquè la veig molt entenedora dels temes de salut mental i sap que anem molt en aquesta línia.

Aquí, l'altre tema que sí que volem treballar és la detecció precoç dels problemes de neurodesenvolupament. Compte, perquè, tornem-hi, volem detectar-los bé, a temps i bé, i no tenir més TEAs dels necessaris ni menys. Les dues coses són importants. Per tant, això ho hem de fer. Aquests trastorns de l'aprenentatge hem de ser capaços d'enfocar-los bé i, a poder ser, medicalitzar-los poc. Recordi-ho: no podem posar els nens de dotze anys amb tractaments massa agressius.

En aquests moments, jo diria que les llistes d'espera –ho comentava abans en la intervenció anterior– de salut mental, precisament, han millorat. Han millorat tant per lo que fa a la resposta urgent com per lo que fa a la resposta ordinària. És una d'aquelles coses que li deia: «Escolta, si alguna cosa funciona, no la toquis.» Així, per exemple, la primera visita de psicologia clínica, la mitjana que tenim és de quaranta-quatre dies d'atenció i cinquanta dies en el cas dels CSMIJ. Pensi que les visites ordinàries tenen un temps de noranta dies de garantia, que considerem. Per tant, estem francament dintre dels marges que ens havien proposat. El temps d'espera per a la primera visita de vinculació proactiva al risc suïcidi és de 3,5 dies –o sigui, és realment molt ràpid– en menors de divuit anys, i de set i mig en majors de divuit anys. Però, en aquest sentit, això també ha millorat molt. Jo crec que si perseverem en aquestes polítiques seguirem millorant. I s'ha incrementat molt la població atesa.

Coses que jo crec que hem, també, de seguir posant en el focus: la reordenació de la llarga estada. És veritat que en aquest període s'han tancat 225 llits de llarga estada. Però, escolti, ha de ser un objectiu tancar el noranta per cent dels llits i ubicar aquests pacients en dispositius comunitaris, en dispositius de dia i en pisos amb serveis. Bé és cert que aquí tenim un problema, i és que pisos tutelats n'hi han molt pocs disponibles. Aquí hem de treballar amb serveis socials i veure com podem reconvertir aquest tipus d'habitatges. En aquest àmbit, ara estem començant ja la segona fase, que busca plans específics de reordenació i reconversió: a aquests llits que ara hem buidat, donar-los una altra utilitat. D'acord? Donar-los una altra utilitat al servei dels propis professionals.

L'atenció a la crisi és un programa que nosaltres estem seguint. Ha anat molt bé. Ha anat molt bé, també, tot el programa d'equips guia. Era un problema molt gros per a les famílies que el tenien. Ja ho sabeu, és aquell que, per exemple, atén pacients de síndrome fetal alcohòlica, nens que moltes vegades han vingut adoptats,

etcètera. Aquest és un problema on les famílies estaven a punt de claudicar i el programa de suport ha anat molt bé.

I vaig ràpid, que això... I, finalment, hem tirat endavant un programa a presons, molt exitós en aquest sentit, que tracta de treballar sobre l'àmbit de la prevenció, sobre l'àmbit del suïcidi i sobre l'àmbit de les addiccions. Aquest programa s'està desenvolupant, junt amb Justícia, a totes les presons catalanes. Acabem d'obrir dos centres. Es van obrir a l'octubre. Torno a insistir que tot això..., estic inaugurant coses que han fet els anteriors i fa una certa vergonya assumir-les un.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Najat Driouech Ben Moussa. No és tan complicat, quan hi ha noms de futbolistes que els diem bastant senzills, però jo ho tornaré a intentar cada vegada que surti aquí al faristol i així ja, al final, la majoria d'aquest l'hemicicle ja sabrà que em dic Najat Driouech Ben Moussa.

El president

Driouech. Vinga, queda clar.

Najat Driouech Ben Moussa

Dit això, consellera Pané, en primer lloc jo li agraeixo que reconegui la bona feina feta per Esquerra Republicana. Això vol dir que realment hem fet feina i també vol dir que l'hem fet bé i hem deixat un llegat positiu i hem traçat aquest camí en clau, diguem-ne, per millorar la vida de les persones que pateixen qualsevol patologia mental o addiccions.

Consellera, celebrem també que s'hagi reduït –nosaltres aquesta dada no la teníem– en un u per cent el risc de suïcidi. Però ens preocupa profundament –i crec que hauria de preocupar a tot el Govern– la situació crítica de la salut mental al nostre país. Els avenços fets fins ara són importants, però insuficients davant de l'escala del problemàtiques que tenim entre mans.

És evident que la salut mental és un dels grans desafiaments de la nostra societat i no podem permetre'ns caure en l'autocomplaença ni en l'absència d'accions concretes. Les dades són aterridores i no podem permetre'ns continuar parlant de salut mental com si fos una qüestió a llarg termini. Va... Dos mesos poden significar moltíssim, com vostè també ens ha situat en la seva intervenció.

Els trastorns mentals estan creixent a un ritme alarmant i, malgrat els esforços passats, no hem aconseguit frenar la crisi que estem vivint. Volem saber si el nou Govern té la determinació també de continuar amb aquest pacte nacional de la salut mental.

I també, perquè no volem que quedi en un paper mullat, ens importa també saber com garantiran la continuïtat d'aquest pacte i, sobretot, com es coordinaran els diferents departaments per poder assegurar que les polítiques de salut mental siguin realment efectives, entre altres coses, dissenyant una llei de salut mental i addiccions catalana, que creiem que la necessitem com a país per poder donar una resposta global i adient a aquesta crisi que estem vivint.

Aquesta no és una qüestió menor. Nosaltres creiem que la salut mental afecta milers de persones, que cada dia veiem les conseqüències d'un sistema que encara no és prou eficaç. Les dades que hem vist mostren que la situació de la salut mental i les addiccions, especialment en dones i joves, s'agreuja. I calen noves iniciatives per poder, també, frenar les alarmants xifres dels suïcidis. Un u per cent, ens pot semblar també important aquesta reducció, però creiem que l'èxit seria un número zero –un número zero–, especialment en col·lectius més vulnerables, com hem dit, joves i dones.

I, per acabar, consellera, des de la responsabilitat de governar, el que esperem és una resposta contundent i decidida, i no només anuncis. I necessitem mesures concretes, recursos destinats amb urgència i un pla d'acció clar, amb terminis ben definits, on la salut mental no pot ser només una promesa, sinó que ha de ser una realitat i una prioritat real.

Vostè també ha fet referència, per exemple, a l'estigma, d'alguna manera. Nosaltres creiem que –i això també ens ho diu la Federació Catalana de Salut Mental– l'estigma és un dels elements que, malauradament, persegueix totes les persones que pateixen qualsevol patologia de salut mental. I a nosaltres, consellera, ens agradaria també que el seu Govern posi en el centre com poder acabar amb aquest estigma que acompanya al llarg de la vida, no només a la persona que pateix, sinó al seu entorn, a la seva família, i com li dificulta poder fer una vida amb normalitat com per poder accedir a un lloc de treball o socialitzar amb normalitat.

Tot i així, moltíssimes gràcies, consellera, i ja veuran les nostres propostes a la moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Gràcies, president. Gràcies, senyora Najat Driouech Ben Moussa. (*Veus de fons.*) Vinga! (*Rialles.*) Escolti, jo el que sí que no m'agrada és que ens atribuïm... Jo no soc de cap partit polític, com han repetit diverses vegades, però crec que hauríem de ser tots plegats una mica modestos. És veritat que la política és important. És veritat que són importants els partits polítics. Jo això no l'hi negaré. Però, cregui'm, el que és important és que donem suport als professionals que són bons i fem una bona selecció dels professionals que tenim a les nostres institucions.

Jo crec, honestament, que això, en el cas de la salut mental, va ser així en els governs que m'han precedit. Per tant, és normal donar-los confiança, continuïtat. Vull dir que és un èxit, efectivament, de les polítiques dels predecessors, però sobretot és un èxit dels professionals que hi treballen, que són gent amb dedicació i amb ganes i que el partit que els empari els hi és igual. Volen... Tenen ganes de treballar i de treballar per a la població, i de trobar aliances per treballar millor per a la població. Nosaltres estem aquí.

Pacte nacional de salut mental: el van aprovar aquí. És evident que nosaltres no el tirarem enrere. A més, agafa un àmbit, que és aquest àmbit de la intersectorialitat, que a mi em sembla que és indispensable en el cas de la salut mental. Per tant, aquí jo crec que no hi ha hagut cap motiu..., o sigui, no hem fet cap declaració ni res que vagi en el sentit contrari. Sí que estem treballant en temes específics, però dubto molt que donin resultat fins d'aquí un temps una miqueta més llarg. De fet, en molts casos estem posant la primera peça de tot això. És el cas de les taules específiques que estem obrint amb Educació i Drets Socials. Nosaltres veiem que en moltes ocasions la detecció real dels problemes..., és que la fan els mestres. I, en aquest sentit, tenir un canal que interlocuti i es coordini en l'àmbit de les escoles és important. Al mateix temps, els hi hem de donar reforç als mestres perquè sàpiguen moure's en situacions complexes, com són les situacions educatives en pacients d'aquestes característiques. Per tant, aquest sí que és un tema concret. Hi estem treballant en aquests moments. Ens vam reunir durant aquesta setmana per ultimar el conveni amb les escoles, amb Educació, i ho anunciarem en breu.

Jo no soc massa partidària... Ara potser em tiro a la piscina i després em maten els del Govern. Jo no soc massa partidària de fer lleis específiques per a malalties o per a problemes de salut. I no en soc massa partidària perquè és una via segura a fragmentar el sistema de salut. I un dels grans avantatges que té el sistema de salut

nostre és la continuïtat i la longitudinalitat que té. Quan això ho vas fragmentant... Jo entenc que a les associacions de malalts, etcètera, creuen que estaran més ben atesos si hi ha una llei per a ells, etcètera. Però això no és veritat. La majoria dels malalts mentals viuen un vint per cent..., tenen un vint per cent menys d'esperança de vida. I sap per què? No perquè es tirin pel balcó o es beguin un litre de lleixiu. És perquè es moren perquè no se saben tractar la seva diabetis. Perquè la seva autocura és molt més deficient que la de la resta. Per tant, no necessitem tenir-los apartats del sistema de salut. Necessitem tenir-los a dintre –necessitem tenir-los a dintre. Per això les unitats de salut mental d'aguts no les tenim a part com les teníem abans, les estem posant dintre dels hospitals generals per evitar precisament que aquests problemes que tenen aquesta població tan vulnerable no els afectin. Per tant, és la meua opinió, però probablement, no ho sé, algú potser ho veu diferent, eh?

La salut mental ha incrementat un tretze per cent els seus professionals en els últims quatre anys. Torno a repetir-ho: és que no és mèrit nostre. És la realitat. I segurament és una realitat que llegia la situació postpandèmica que ens ha quedat. Durant la pandèmia... Els temes de salut mental després de la pandèmia han aflorat. I han aflorat com a conseqüència de que per primera vegada ens hem vist confinats. Totes les generacions que estem ara aquí ens hem vist confinats, i alguns de nosaltres, bé, alguns membres de la societat, especialment els nens, enganxats a les pantalles. Ara, entre altres coses, estem pagant aquest tema, que és un dels emergents i al que nosaltres volem dedicar-hi un programa, que és l'addicció a les pantalles, que s'està convertint en un problema molt greu per a la canalla i disculpin, però també per a alguns adults. I res més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i deu minuts.